

MARY BALOGH

Autoarea bestsellerurilor: *PREȚUL NESOCOTINȚEI,*
MAI MULT DECÎT AMANTĂ

A woman with reddish-brown hair in a bun, wearing a white off-the-shoulder dress, sits in a high-backed chair. She is looking to her right with a thoughtful expression, her hand near her chin. In front of her is a small round table with a quill pen, a small box, and some papers. The background features a green floral patterned screen or curtain with gold tassels. The overall style is classic and elegant.

**Nu sînt amanta
nimănu**

MARY BALOGH, „povestitoarea fără egal“, cum au numit-o criticii, oferă în această carte o combinație captivantă de romantism și umor. Cititorul este purtat prin lumea secretelor periculoase și a intrigilor complicate din Anglia secolului al XIX-lea.

Un lord chipeș își găsește perechea – o femeie de o frumusețe incredibilă, cu un trecut scandalos, dar care a jurat să nu mai fie amanta nimănui.

Înainte de a ajunge la Pinewood, o proprietate pe care tocmai o cîștigase la cărți, lordul Ferdinand Dudley, protagonistul romanului, era obișnuit să obțină orice dorea. Însă lucrurile par să se schimbe. Încîntarea prilejuită de pitorescul locurilor va dispărea în clipa întîlnirii cu Viola Thornhill, alias Lilian Talbot, cea care se considera stăpîna conacului.

Hotărîți să nu cedeze, cei doi încep o luptă inversunată, ce se transformă treptat într-o atracție irezistibilă. În ciuda voinței sale, Ferdinand este vrăjit de superba tînăra care, la rîndul ei, nu rămîne insensibilă la farmecul acestui barbat.

Va reuși Lilian Talbot să-și reciștige onoarea pierdută și să devină mai mult decît amanta lordului Dudley?

EDITURA ORIZONTURI
EDITURA LUCEAFĂRUL

Lei 162000 + 16000 TVA

MARY BALOGH

NU SÎNT AMANTA
NIMĂNUI

Coperta 1:

The Answer

de Vittorio Reggianini

NO MAN'S MISTRESS

I.S.B.N.: 973-9342-67-1

MARY BALOGH

Nu sînt amanta
nimănuî

Traducere: MIHAELA SĂNDULESCU

EDITURA ORIZONTURI
EDITURA LUCEAFĂRUL

1

Pitorescul sat Trellick, cuibărit în valea unui râu din Somersetshire, era de obicei un locșor liniștit ca o apă stătătoare. Nu însă și în această zi. Pînă la prînz se părea că fiecare sătean și fiecare locuitor de prin împrejurimi trebuia să iasă din casă, învîrtindu-se prin pajiștea satului și bucurîndu-se de festivități.

Stîlpul floralilor* din centrul pajiștii și panglicile sale colorate fluturînd în bătaia vîntului anunțau evenimentul. Era 1 Mai. În jurul primului aveau să danseze mai tîrziu tinerii alături de partenerele alese așa cum o făceau în fiecare an, cu o mare energie și entuziasm.

Între timp, pentru a atrage atenția asupra pajiștii, se desfășurau diferite întreceri și concursuri. În perimetrul acesteia se înghesuiseră corturi cu mîncăruri ispititoare, jucării care atrăgeau priviri și felurite jocuri de îndemînare, forță sau noroc.

Vremea era neașteptat de prielnică, cu soare cald și cer senin și albastru. Femeile și fetele lăsaseră deoparte șalurile și pelerinele purtate de dimineață. Cîțiva bărbați și cei mai mulți băieți rămăseseră doar în cămăși după ce participaseră la una dintre cele mai solicitante întreceri. Pe peluza de afară fuseseră aduse scaunele și mesele din holul bisericii pentru ca cei ce se serveau cu ceai și prăjituri să

* În jurul căruia se dansează de 1 Mai.

poată asista la întreaga petrecere. Spre a nu fi întrecuți, cei de la Boar's Head scosese și ei mese și bănci pentru cei ce preferau berea ceaiului.

În drum spre diferite destinații și înainte de a merge mai departe, mai mulți străini ce treceau prin sat se opriseră pentru diferite perioade de timp spre a privi distracțiile și uneori chiar a lua parte la ele.

Unul dintre ei călărea încet dinspre drumul principal către pajiște când Viola Thornhill ridică privirea în timp ce le servea ceaiul domnișoarelor Merrywether. Nu l-ar fi putut zări printre capetele mulțimii dacă nu s-ar fi aflat pe spinarea unui cal. Observându-l, se opri câteva clipe ca să-l vadă mai bine.

Era, evident, un gentilom și încă unui îmbrăcat după ultima modă. Haina de călărie de un albastru închis arăta de parcă fusese croită pe trupul lui. Cămașa de dedesubt era albă și bine apretată. Pantalonii din piele neagră se mulau pe picioarele lungi precum un al doilea rînd de piele. Cizmele arătau suple și păreau făcute de cei mai buni meseriași. Dar nu atît hainele, cît cel care le purta reușise să atragă și să rețină privirea apreciativă a Violei. Era tînăr, subțire și chipeș. Își dădu pe spate pălăria înaltă cînd o văzu că îl privește. Îi zîmbi.

– Nu ar trebui să ne servești *pe noi*, domnișoară Thornhill, zise domnișoara Prudence Merrywether cu obișnuita nuanță de scuză speriată în voce. *Noi* ar trebui să te servim. Ai stat în picioare toată ziua.

Viola o liniști cu un zîmbet călduros.

– Dar mă distrez atît de bine, răspunse ea. Nu-i așa că am fost norocoși să avem o vreme atît de bună?

Cînd privi din nou, străinul dispăruse din raza ei, deși nu plecase. Unul dintre cei ce lucrau la grajdurile hanului îi ducea calul la adăpost.

– Domnișoară Vi, auzi în spate o voce cunoscută și se întoarse ca să-i zîmbească femeii micuțe și îndesate care o

atinsese pe umăr. Întrecerea cu sacul este pe cale să înceapă și tu trebuie să dai startul și să înmînezi premiile. Iau eu ceainicul.

– Te rog, Hannah.

Viola i-l dădu și se grăbi să iasă pe pajiște, unde cîțiva copii se luptau să intre în sacii pe care și-i fixau apoi de talie. Îi ajută pe concurenții care săreau și se țirau, aliniindu-i în dreptul punctului de pornire. Adulții se adunară în jurul pajiștii pentru a aclama și a vedea mai bine.

În dimineața aceea, Viola plecase de acasă arătînd ca o doamnă elegantă, îmbrăcată într-o rochie de muselină, cu șal, bonetă de pai și părul aranjat în coroniță în jurul capului. Avusese chiar și o pereche de mănuși. Dar renunțase de mult la asemenea accesorii. Părul, alunecat îndărătnic din ace în agitația dimineții, fusese prins pînă la urmă cu o panglică lungă și lăsat pe spate. Era îmbujorată și fericită. Nu își putea aminti cînd se mai distrase așa de bine.

– Pregătiți-vă! strigă retrăgîndu-se într-o parte. Start!

Mai mult de jumătate dintre copii se prăbușiră încă de la primul salt, cu picioarele încurcate în saci. Se străduiră să se ridice în rîsetele vesele și încurajările rudelor sau vecinilor. Inevitabil, însă, se ivea cîte un copil ce sărea cu ușurința unui cossaș, trecînd linia de sosire înainte ca unii concurenți mai puțin norocoși să fi apucat să se dezmeticească. Printre hohotele de rîs, Viola se pomeni încrucișînd privirea cu cea a străinului brunet și chipeș ce aștepta la capăt, veselia accentuînd extraordinara lui frumusețe. O examină nestingherit din cap pînă-n picioare înainte ca ea să se întoarcă cu spatele și descoperi surprinsă că era mai degrabă amuzată, decît consternată de aprecierea lui. Se grăbi să înmîneze premiile.

Apoi veni vremea să se întoarcă în han unde, alături de reverendul Prewitt și domnul Thomas Claypole, trebuia să prezideze concursul de plăcinte.

– Mîncatul plăcintelor este o treabă la care se cere băutură, declară preotul o jumătate de ceas mai tîrziu, înecîndu-se și mîngîindu-se pe burtă, după ce gustaseră din fiecare plăcintă și stabiliseră un învingător. Iar dacă observațiile mele sînt corecte, nu ați avut pauză toată ziua, domnișoară Thornhill. Duceți-vă pe pajiștea din fața bisericii și găsiți-vă o masă. Domnișoara Prewitt sau una dintre celelalte doamne va veni să vă toarne ceaiul. Domnul Claypole va fi încîntat să vă însoțească, nu-i așa, domnule?

Viola ar fi preferat să se lipsească de compania domnului Claypole care, pentru că o ceruse în căsătorie de cel puțin zece ori în anul precedent, părea să creadă că poate emite unele pretenții asupra ei și că avea dreptul să vorbească pe șleau despre orice. Cel mai bun lucru care se putea spune despre Thomas Claypole era acela că este o persoană onorabilă – un cetățean model, un prudent administrator al averii și un fiu îndatoritor.

În cel mai bun caz era o companie plictisitoare. În cel mai rău, una enervantă.

– Iertați-mă, domnișoară Thornhill, începu el după ce se așezară la umbra unui bătrîn stejar, iar Hannah le servise ceaiul. Dar sper că nu vă vor supăra vorbele sincere ale unui prieten. Îndrăznesc chiar să cred că vă sînt mai mult decît prieten.

– Ce aveți a reproșa unei zile perfecte, domnule? Întrebă ea proptindu-și cotul pe masă și bărbia în palmă.

– Este într-adevăr lăudabilă dorința dumneavoastră de a organiza petrecerea alături de comitetul preotului și de a veghea ca totul să decurgă bine, continuă el, în vreme ce ochii și atenția Violei alunecară din nou spre străinul pe care-l zări bînd bere la o masă din fața hanului. Nu puteți decît să cîștigați cea mai înaltă stimă din partea mea. Cu toate acestea, am fost oarecum alarmat să descopăr că astăzi arătați ca oricare fetișcană de la țară.

– Într-adevăr? rîse Viola. Ce drăguț din partea dumneavoastră! Cred însă că nu ați vrut să-mi faceți un compliment, nu-i așa?

– Sînteți fără pălărie, iar părul este lăsat pe spate, îi atrase el atenția. Și mai aveți și *margarete* în plete.

Uitase de ele. Un copil îi dăduse mai devreme un buchet cules de pe marginea rîului și ea își prinsese florile în păr, deasupra urechii stîngi. Le atinse ușor. Da, încă mai erau acolo.

– Cred că a dumneavoastră este pălăria de pai ce zace în strana din spate a bisericii, continuă domnul Claypole.

– A, zise ea, *acolo* am lăsat-o?

– Ar trebui să vă protejeze chipul de razele dăunătoare ale soarelui, zise el pe un ușor ton de reproș.

– Într-adevăr, încuviință ea, terminînd ceaiul și sărind în picioare. Scuzați-mă, domnule, dar văd că ghicitoarea a apărut în cele din urmă. Mă duc să o întreb dacă are tot ce-i trebuie.

Dar domnul Claypole nu ar fi recunoscut o izgonire nici dacă ar fi luat înfățișarea unui pumn și s-ar fi ciocnit cu nasul lui. Se ridică și el, făcu o plecăciune și-i oferî brațul. Viola acceptă, oftînd resemnată.

De fapt, ghicitoarea făcea deja o treabă cît se poate de bună, așa cum de altfel observase și Viola din cealaltă parte a pajiștii. Mai observase și că străinul se îndreptase spre cortul pentru aruncări la țintă, foarte popular în rîndul tinerilor încă de mai devreme. Cînd Viola și domnul Claypole se apropiară, el discuta cu Jake Tulliver.

– Cum am terminat toate premiile, eram pe cale să închid taraba, zise Jake vorbind mai tare pentru ea. Dar acest domn vrea să încerce.

– Atunci, spuse ea veselă, va trebui să sperăm că nu cîștigă, nu-i așa?

Străinul întoarse capul ca să o privească. Era într-adevăr înalt, cam cu un cap mai înalt decît ea. Ochii lui aproape negri confereau chipului o expresie oarecum periculoasă. Viola își simți inima bătînd mai repede.

– O, spuse cu o siguranță caimă, voi cîștiga, doamnă.

– Într-adevăr? întrebă ea. Ei bine, nimic surprinzător. Aproape toți ceilalți au cîștigat. De aici și neplăcuta lipsă de premii pe care să le oferim. Îndrăznesc să cred că țintele au fost așezate prea aproape. Trebuie să ne amintim asta la anul, domnule Tulliver.

– Așezați-le la o distanță de două ori mai mare, spuse străinul, și tot voi cîștiga.

La auzul laudei, ea ridică din sprînceană, privind către sfeșnicele de metal – dintr-un set mai vechi al sacristiei bisericii – care se legănaseră mult prea aproape de gloanțele trase de concurenți.

– Sînteți sigur? întrebă. Foarte bine, domnule, atunci, dovediți-o. Dacă veți cîștiga – înțelegeți că patru din cinci aruncături trebuie să nimerească țintele – vă vom înapoia banii. Este tot ce putem face. Toate cîștigurile zilei de astăzi vor folosi la acțiunile de caritate ale preotului, așa că nu ne putem permite să acordăm premii în bani.

– Voi plăti o taxă dublă de înscriere, zise străinul cu un rînjit ce-l făcea să pară nesăbuit și copilăros. Și voi doborî toate cele cinci sfeșnice de la o distanță de două ori mai mare. Dar trebuie să insist asupra unui premiu, doamnă.

– Cred că vă putem oferi turla bisericii fără riscul de a subrezi biserica, răspunse ea. Mă tem că nu se poate.

– O, se poate și o veți face, o asigură el, dacă premiul îl constituie margaretele din părul dumneavoastră.

Viola le atinse rîzînd.

– Într-adevăr, un premiu valoros, zise. Foarte bine, domnule.

Domnul Claypole își dresе vocea:

– Permiteți-mi, domnule, să vă atrag atenția că pariurile sînt nepotrivite pentru o petrecere oferită de biserică, zise el.

Străinul rîse cu ochii la Viola, de parcă ea ar fi fost cea care vorbise.

– Atunci să ne asigurăm că biserica va avea oricum un profit însemnat de pe urma acestei prinsori. Douăzeci de lire pentru biserică, indiferent dacă pierde sau câștigă. Margaretele doamnei pentru mine în cazul în care voi câștiga. Mutați țintele în spate, îi transmise lui Jake Tulliver, punînd între timp cîteva bancnote pe tejgheaua tarabei.

– Domnișoară Thornhill, domnul Claypole o apucase de cot și-i vorbea drept în ureche. Nu se poate una ca asta. Atrageți atenția asupra dumneavoastră.

Privi în jur și văzu într-adevăr că oamenii care își așteptaseră rîndul la cortul ghicitoare și auziseră discuția începeau să se adune în jurul lor. Și interesul manifestat de ei atrase încă mai multă lume. Cîțiva se grăbeau peste pajiște către locul întrecerii. Gentilomul își scoase haina și își suflecă mînele cămășii. Jake reășeza sfeșnicele.

– Acest domn a donat douăzeci de lire pentru fondul preotului! strigă Viola veselă către mulțimea adunată. Dacă va dărîma cele cinci sfeșnice cu tot atîtea lovituri cu mingea, va câștiga... margaretele mele.

Glumi și rîse împreună cu spectatorii. Văzu încă că străinul nu participa la veselie generală. Rotea mingea în mîini, concentrîndu-se și ochind sfeșnicele ce păreau să se afle acum la o distanță imposibilă. Nu avea cum să câștige. Ea se îndoia că ar putea nimeri măcar unul dintre ele.

Între timp se rostogoli însă primul, declanșînd aplauzele mulțimii în semn de apreciere.

Jake îi dădu din nou mingea și el se concentără ca și prima oară. Printre cei de față, al căror număr părea să fi

crescut, se făcu liniște. Un al doilea sfeșnic se înclină, gata parcă să se redreseze, dar în cele din urmă căzu cu zgomot.

Cel puțin, gândi Viola, nu se umilise de-a binelea. Arăta mai mult decît chipeș în cămașă. Arăta ... ei bine, foarte masculin. Acum își dorea grozav ca el să cîștige prinsoarea. Își propusese însă ceva aproape imposibil.

Se concentără din nou.

Căzu și al treilea sfeșnic.

Nu și al patrulea.

Mulțimea exclamă în cor, iar Viola se simți ridicol de dezamăgită.

– Domnule, îi spuse, se pare că-mi voi păstra margaretele.

– Nu vă grăbiți așa, doamnă. Își recăpătase rînjetul cînd întinse mîna după minge. Prinsoarea era ca cinci sfeșnice să cadă din cinci lovituri, nu-i așa? La fiecare încercare trebuia să cadă cîte unui?

– Nu. Rîse cînd înțelese la ce se gindea. Dar mai aveți doar o lovitură și mai sînt două sfeșnice în picioare.

– O, voi cei cu puțină credință, murmură el făcîndu-i cu ochiul, iar Viola simți o filfîire plăcută în partea de jos a abdomenului.

Apoi el se concentără, în vreme ce cîțiva, care înțeleseseră că încă nu se dăduse bătut, încercau să facă liniște; Viola își putea auzi bătăile inimii în urechi.

Făcu ochii mari, iar mulțimea izbucni în strigăte de bucurie atunci cînd mingea lovi un sfeșnic în partea de sus, ricoșă în partea opusă și îl dărimă și pe al cincilea cu un zgomot satisfăcător.

Gentilomul se întoarse, făcu o plecăciune în fața mulțimii și rînji către Viola care aplauda printre hohote de rîs, înțelegînd că acesta era de departe cel mai interesant moment al zilei.

– Cred, doamnă, că ați pierdut acest buchet, zise, arătînd spre margaretele ei. Vă cer să mi le dați.

Rămase nemișcată când degetele lui scoaseră micul buchet de flori din părul ei. Între timp, ochii lui zîmbitori nu se desprinseseră nici o clipă dintr-ai ei – putea vedea acum că erau căprui închis. Pielea părea arsă de soare. Căldura trupului său și parfumul de mosc o învăluiră. Duse margaretele la buze, făcu o plecăciune cu o grație nepăsătoare și își fixă florile într-o butonieră de la cămașă.

– Favoarea unei doamne la pieptul meu, murmură. Ce altceva mi-aș mai putea dori în această zi?

Ea nu avu însă ocazia să răspundă unui flirt așa de fățiș. Îi întrerupse vocea veselă a reverendului Prewitt:

– Bravo, domnule! exclamă, desprinzîndu-se din mulțime și înaintînd cu mîna întinsă. Sînteți o persoană corectă, dacă-mi dați voie să spun așa. Haideți pe pajiștea din fața bisericii și soția mea vă va servi o cană de ceai în timp ce eu vă voi vorbi despre acțiunile de caritate ce vor beneficia de pe urma generozității dumneavoastră.

Străinul zîmbi către Viola cu o rază de împotrivire în ochi și îl însoți pe preot.

– Mă simt nespus de ușurat, zise domnul Claypole, apucînd-o pe Viola de cot pe cînd mulțimea se împrăștia în căutarea altor distracții, că reverendul Prewitt a fost atît de abil ca să disimuleze vulgaritatea unei asemenea demonstrații. Nu se cuvine. Acum poate că...

Nu-l lăasă să-și termine gîndul.

– Domnule, zise ea, cred că mama dumneavoastră vă cheamă de zece minute.

– De ce nu mi-ați spus mai devreme? Privi nerăbdător spre biserică și plecă fără să se uite înapoi.

Viola se uită la Hannah, aflată în apropiere, ridică din sprîncene și rîse nestingherit.

– Domnișoară Vi, spuse Hannah dînd din cap, este chipeș ca păcatul. Și la fel de periculos, dacă m-ați întreba pe mine.

Cu siguranță nu vorbea despre domnul Claypole.

– Este doar un străin în trecere, Hannah, replică Viola. A fost o donație foarte generoasă, nu-i așa? Douăzeci de lire! Trebuie să fim recunoscători că și-a întrerupt călătoria tocmai aici, la Trellick. Acum mă voi duce să-mi ghicesc norocul.

Ghicitoarele sînt toate la fel, se gîndi ea cînd ieși mai tîrziu din cortul acesteia. De ce nu încercau să fie măcar puțin originale? Aceasta era o țigancă cu faima de a prezice viitorul remarcabil de bine.

– Ferește-te de un străin înalt, brunet și chipeș, zisese ea după ce își consultase globul de cristal. Te poate distruge – dacă nu îi cucerești tu mai întîi inima.

Într-adevăr, un străin înalt, brunet și chipeș! Viola zîmbi către un copil care se opri să-i arate noul lui titirez. Ce clișeu lamentabil!

Apoi îl zări din nou, mergînd dinspre pajiștea bisericii către grajdurile hanului. A, înseamnă că pleacă. Își continua drumul cît mai era lumină.

Un străin înalt, brunet, chipeș. Rîse încetișor.

Soarele era deja jos la apus. Dinspre han îi auzea pe scripcari acordîndu-și instrumentele. Cîțiva verificau panglicile legate de stîlpul floralilor pentru a se asigura că nu sînt încurcate. Îi privi și ascultă îngîndurată. Dansul în jurul stîlpului era întotdeauna momentul cel mai vesel, mai exuberant al zilei de 1 Mai. Era însă o activitate la care nu putea participa. Nu era considerată potrivită de către familiile nobile din sat și împrejurimi. O doamnă putea privi, însă nu putea participa.

Dar nu mai conta. Avea să privească și să se bucure, ca și anul trecut – prima ei zi de 1 Mai la Trellick. Între timp era așteptată la parohie, la cină.

Cînd Viola ieși din nou afară, se lăsase întunericul și pe trei părți ale pajiștii satului ardeau focuri pentru a furniza

lumina necesară dansului. Scripcarii cântau, iar tinerii se învîrteau în jurul stîlpului într-un dans vesel și energic. Viola refuză invitația de a-i însoți pe reverend și soția lui într-o plimbare de-a lungul pajiștii. Se refugie însă pe pajiștea acum părăsită din fața bisericii pentru a se bucura singură de spectacol.

Era neobișnuit de cald pentru o seară de primăvară. Își pusese șalul pe umeri, deși nu avea cu adevărat nevoie de el. Probabil că pălăria se afla încă în strana din spatele bisericii. Hannah, camerista ei, cîndva dădăcă, o pieptănase înainte de cină și îi lăsase părul liber, prins doar cu o panglică la ceafă. Era mult mai comod în felul ăsta. Probabil că domnul Claypole ar fi fost scandalizat să o vadă așa, dar, din fericire, la lăsarea întunericului își condusesese acasă mama și sora.

Muzica se opri, iar dansatorii se retraseră către marginile pajiștii ca să se odihnească și să-și aleagă noi parteneri. Viola privi luna ce răsărise în spatele ei și cerul plin de stele. Trase adînc aerul tare de țară în piept, închise ochii și îngîmă tăcut o rugăciune de mulțumire. Cine ar fi putut ghici cu doar doi ani în urmă că va locui într-un asemenea loc? Că îi va aparține, că va fi acceptată și plăcută de cei mai mulți. Viața ei ar fi putut fi foarte diferită acum dacă...

– Ce faci ascunsă aici, auzi o voce, cînd ar trebui să fii acolo și să dansezi?

Deschise repede ochii. Nu-l văzuse și nici măcar nu-l auzise apropiindu-se. Îl zărise mai devreme îndreptîndu-se către grajdurile hanului, presupunînd astfel că el își reluasese de mult drumul. Încercase să se asigure că nu se simte deloc dezamăgită. De ce ar trebui să fie, la urma urmei? Nu era decît un străin atrăgător care trecuse rapid prin viața ei și care cochetase cu ea pentru un buchet de margarete sălbatice.

Acum se afla însă în fața ei, cu chipul ascuns în umbră și așteptându-i răspunsul. *Așteptînd răspunsul ei.* Înțelese brusc ce o întrebase.

... ar trebui să fii acolo și să dansezi.

Ar fi fost într-adevăr sfîrșitul potrivit pentru o zi perfectă. Să se învîrtă în jurul stîlpului floralilor, să danseze cu străinul cel chipeș. Nici măcar nu dorea să știe cine este. Voia să păstreze întreaga taină pentru ca mai tîrziu să poată privi în urmă către această zi fără vreo umbră dezagreabilă.

– Am așteptat partenerul potrivit, domnule, replică ea. Apoi continuă de o manieră și mai scandaloasă, cu o voce joasă: V-am așteptat pe *dumneavoastră*.

– Într-adevăr? Îi întinse o mîină. Ei bine, iată-mă.

Degajată, lăsa să-i cadă șalul în iarbă și își puse mîna într-a lui. El o cuprinse strîns înainte de a o conduce către locul de dans.

După aceea totul fu o adevărată încîntare. Pajiștea era luminată de focurile aprinse, aerul era îmbibat de mirosul înțepător al fumului, iar tinerii își conduceau deja partenerele, încercînd să apuce panglicile strălucitoare. Străinul reuși să prindă două și puse una în mîna Violei cu un zîmbet ce îi dezvălui strălucirea dinților albi în întuneric. Scripcarii intonară un cîntec vesel și dansul începu – pașii ușori, săltați și complicați, mișcarea circulară în sensul acelor de ceas, învîrtirea, coborîrea și legănarea în vreme ce panglicile se împleteau după care, miraculos, se despleteau, bătaia săltată și regulată a ritmului, simultană cu cea a singelui; stelele ce străluceau deasupra capetelor, focul care ardea, aruncînd vreme de o clipă o umbră misterioasă asupra chipurilor și imediat după aceea dezvăluind veselia întipărită pe ele; spectatorii de pe margine ce băteau din palme o dată cu scripcarii și dansatorii.

Iar în centrul întregii distracții era străinul cel chipeș, cu

picioare lungi, aflat încă în camășă, cu buchetul de margarete ce-i împodobeau o butonieră, dansînd vesel și grațios, plin de energie. Și privind-o și pe ea. De parcă așa cum înconjurau ei stîlpul, întregul univers se învîrtea în jurul lor.

Viola era fără suflare cînd muzica încetă și atît de fericită încît i se părea că e gata să explodeze. Și regretă că, în cele din urmă, această zi vrăjită se termina. Hannah era probabil nerăbdătoare să se înapoieze acasă. Ziua fusese pentru ea la fel de plină ca și pentru Viola. Nu o va face pe cameristă să aștepte – dar impulsul generos fu abandonat, cel puțin temporar.

– Arăți de parcă ai avea nevoie de un pahar de limonadă, spuse străinul și zîmbi, cuprinzînd-o cu o mînă de mijloc și aplecîndu-se spre ea pentru a-i zîmbi.

Pe pajiștea bisericii nu se mai servea ceai de mult. Rămăsese rămasă însă două mese afară, un vas mare cu limonadă și o tavă plină de pahare. Nu se băuse prea mult din ea. Dintre cei mai în vîrstă, cei mai mulți plecaseră acasă, iar tinerii păreau să prefere berea de la han.

– Aș vrea, într-adevăr, încuviință ea.

Nu-și spuseră nimic cît timp traversară pajiștea satului și drumul spre pajiștea bisericii pînă la masa de sub stejarul bătrîn, unde ea se adăpostise de soare după concursul de plăcinte. El îi turnă limonadă într-un pahar și o privi bînd, mulțumită de gustul acrișor, răcoritor. Undeva în spatele ei, dincolo de trunchiul masiv al stejarului, scripcarii începuseră din nou să cînte, sunetul muzicii amestecîndu-se cu cel al vocilor și rîsetelor. În față putea zări lumina lunii strălucind pe suprafața rîului ce curgea prin spatele bisericii, de-a lungul satului.

Toate alcătuiau un tablou pe care se strădui să-l memoreze.

Cînd termină de băut, el îi luă paharul din mînă și-l puse

pe masă. Voia să-l întrebe dacă nu-i era și lui sete, dar cuvintele ar fi putut risipi vraja sau tensiunea dintre ei. Nu dorea una ca asta.

Nu avusese parte de o adevărată adolescență – cel puțin nu după ce împlinise nouă ani. Nu avusese șansa de a se refugia în întuneric pentru o întâlnire nevinovată și tainică cu un tânăr chipeș. Dragostea sau chiar flirturile ușoare și inofensive nu se iviseră pînă atunci. Acum, la douăzeci și cinci de ani, simți deodată ce fel de tînără ar fi putut deveni dacă viața ei nu s-ar fi schimbat cu mulți ani în urmă. Fie și trecător, îi plăcea să se simtă în pielea acelei fete.

El o cuprinse cu un braț pe după talie și o trase spre el. Cu cealaltă mînă îi apucă părul de sub panglică și-l trase într-atît încît să-i dea capul pe spate. Lumina lunii și umbrele crengilor se amestecau pe chipul lui. Zîmbea. Străinul acesta zîmbea întotdeauna? Sau era mai îngăduitor cu sine astăzi, printre necunoscuți pe care nu avea să-i mai revadă vreodată?

Închise ochii cînd îi zări chipul aplecîndu-se și o sărută.

Nu dură mult. Și nu fu nici pe departe un sărut lasciv. Deși buzele lui se despărțiră peste ale ei, nu făcu nici o încercare să-i exploreze gura. Cu o mînă continuă să o țină de mijloc, iar cu cealaltă îi cuprinse panglica de la ceafă. Nu se lăsă purtată de pasiune, deși știa că ar fi putut să o facă dacă ar fi vrut. Nu trebuia să irosească nici o clipă prețioasă. În schimb, încercă să savureze și să rețină fiecare senzație. Îi simți coapsele lungi, musculoase și strînse în pielea pantalonilor, lipite de ale ei, abdomenul tare și pieptul puternic. Gustă interiorul moale și umed al buzelor și căldura respirației pe obrazul ei. Respiră aromele amestecate de colonie, piele și bărbat, simți pe buze gustul berii și a ceva nedefinit – ceva care trebuie să fi fost însăși esența lui. Auzea ca de la mare distanță muzica, vocile, rîsetele, apa curgînd,

cîntecul unei bufnițe singuratice. Își împleti degetele în părul lui des și moale, iar cu cealaltă mînă simți mușchii bine conturați ai brațului și umărului său.

Ferește-te de un străin înalt, brunet și chipeș.

Savură nesățioasă clipa. Abia după aceea, cînd el ridică ochii și-i dădu drumul din brațe, acceptă că ziua se terminase.

– Mulțumesc pentru dans, zise el rîzînd. Și pentru sărut.

– Noape bună, îi răspunse ea încet.

O mai privi cîteva clipe:

– Noapte bună, fetișcana mea de la țară, zise și trecu pe lîngă ea întorcîndu-se spre pajiște.

2

Trellick era un sat frumos. Văzuse asta și ieri, privind în jur pe măsură ce drumul principal cobora spre valea rîului. În această dimineață, stînd la fereastra sălii de mese din Boar's Head și savurîndu-și cafeaua, lordul Ferdinand Dudley observă casele albe, cu acoperișuri de paie și grădini cu flori colorate. Pe malul rîului se afla biserica de piatră, cu turla ascuțită și înaltă, iar în față cu o pajiște întinsă, în mijlocul căreia se înălța un stejar bătrîn. Casa parohială, cu pereții din piatră cenușie, acoperiți cu iederă, se afla în spatele bisericii. Din locul unde se afla nu putea vedea apa, nici șirul de prăvălii din apropierea hanului, dar putea zări pădurea de pe malul îndepărtat al apei, un fundal potrivit pentru biserică și sat.

Se întrebă unde anume se afla conacul Pinewood. De vreme ce avocatul lui Bamber menționase Trellick ca cel mai apropiat sat, știa că trebuie să fie prin împrejurimi. Dar

cît de aproape? Și cît de mare era? Cum arăta? O căsuță ca cele din fața lui? Sau una precum casa parohială? O clădire mai mare, după cum indica numele? O ruină? Nimeni nu părea să știe, cu atît mai puțin Bamber, căruia nu-i prea păsa.

Ferdinand se aștepta la o ruină.

Bineînțeles că ar fi putut să ceară lămuriri ieri – pînă la urmă, de asta și venise în sat. Dar nu o făcuse. Trecuse de mult de ora prînzului și se convinsese că era mai bine să vadă pentru prima oară Pinewood abia în dimineața următoare. Veselia petrecerii din sat fusese într-o bună măsură răspunzătoare pentru decizia lui, ca de altfel și țărâncuța aceea, cu părul legat la spate, a cărei privire zîmbitoare o întîlnise după întrecerea copiilor cu sacul. Dorise să mai rămînă și să se amuze – și să o vadă ceva mai mult.

Cu doar două săptămîni în urmă nici măcar nu auzise de Pinewood. Acum era pe cale să vadă prima oară proprietatea și se întreba ce avea să întîlnească. Un individ neînsemnat precum lordul Heyward îi prezisese această călătorie. Dar Heyward nu fusese niciodată un mare optimist, mai ales atunci cînd era vorba de cei doi frați ai lui Angeline. El nu avea o părere prea bună despre familia Dudley, deși se căsătorise cu unul dintre reprezentanții ei.

Ferdinand se gîndi neliniștit că nu ar fi trebuit să o sărute pe femeia aceea în noaptea trecută. Nu obișnuia să cocheteze cu fetișcane neștiutoare de provincie și bănuia că ea era ceva mai mult. Și dacă în cele din urmă se dovedea că Pinewood era foarte aproape – și nu o ruină? Ce-ar fi dacă s-ar hotărî să rămînă acolo o vreme? La urma urmei, ea ar putea fi chiar fata preotului. Foarte posibil de vreme ce fusese unui dintre principalii organizatori ai festivităților – iar seara o văzuse ieșind din parohie. Nu întrebase cine era. Nici măcar nu-i știa numele.

La naiba, spera să nu fie fiica preotului. Și nici ca Pinewood să se afle atît de aproape. Sărutul acela s-ar putea dovedi stînjenitor.

Bineînțeles că era destul de frumușică pentru a duce în ispită pînă și un sfînt – iar cei din familia Dudley nu fuseseră niciodată candidați la sfințenie. Părul roșcat închis și trăsăturile perfecte de pe fața ovală îi confereau o frumusețe extraordinară chiar atunci cînd nu luai în considerare restul... Ferdinand răsufliă adînc și se întoarse cu spatele la fereastră. *Voluptuoasă* era un cuvînt cu care ar fi putut-o descrie. Era înaltă și subțire, avînd curbe generoase acolo unde trebuia. Simțise asta nu doar cu ochii, ci și cu trupul.

I se făcea mult prea cald numai amintindu-și.

Pomi în căutarea proprietarului pentru a cere lămuriri despre Pinewood. Își chemă apoi valetul care sosise în seara trecută cu trăsura și bagajele sale, la numai o oră după ce servitorul venise cu cupeul lui.

O oră mai tîrziu, proaspăt ras, îmbrăcat într-un costum curat de călărie, cu cizme atît de strălucitoare încît se putea oglindi în ele, Ferdinand traversa rîul peste un pod de piatră cu trei arce, din spatele casei parohiale. Proprietarul hanului îl asigurase că, într-adevăr, conacul Pinewood era foarte aproape. De fapt, parcul moșiei era delimitat din două părți chiar de rîul satului. Ferdinand nu mai ceruse și alte amănunte. Voia să vadă cu ochii lui cum arăta locul. Observă deodată că o parte din copacii de pe celălalt mal erau pini. *Pinewood**, într-adevăr. Între rîu și copaci se afla o potecuță, care șerpuia în dreapta sa pînă se pierdea în zare, dincolo de sat, lîngă o curbă strînsă a albiei.

Totul arăta foarte promițător, dar nu trebuia să spere prea mult deocamdată.

* *Pine* – pin; *pinewood* – pădure de pini.

Își spusese că oricum nu avea prea mare importanță. Chiar dacă prezicerile pesimiste ale lui Heyward se adevăreau, nu avea cum să-i fie mai rău decât acum două săptămîni. Nu pierdea decât vreo săptămîină din sezonul londonez și sosirea în oraș a fratelui său, Tresham, cu soția și copiii.

Buna dispoziție a lui Ferdinand continuă să sporească atunci cînd se pomeni călărind de-a lungul unei alei șerpuitoare, la umbra unor copaci bogați – o alee destul de largă pentru a cuprinde pînă și cele mai mari trăsuri și care părea foarte bine îngrijită.

Începu să cînte, așa cum făcea uneori cînd era singur, de data asta pentru copacii din jur și cerul albastru de deasupra: „Este luna lui mai, cînd flăcări veseli joacă. Fa-la-la-la-la, la-la-la-laa. Fa-la-la-la-la-la-la. Fiecare cu drăguța lui slăbuță.”

Și cîntecul, și plimbarea luară sfîrșit cînd trecu de pîlcul de copaci și se găsi în lumina puternică a soarelui, la capătul unei pajiști întinse. Era străbătută doar de aleea care cotea la stînga înainte de a ajunge la casa din apropiere.

Casă. Ferdinand fluiera printre dinți. Era cu siguranță mai mult decât o simplă casă. Putea fi mai degrabă un mic palat, deși, gîndindu-se la măreția din Acton Park, căminul copilăriei sale, recunoscuse că ar fi o exagerare. Cu toate acestea, Pinewood era un conac impresionant din piatră cenușie, amplasat în mijlocul unui parc de dimensiuni apreciabile. Pînă și grajdurile și adăpostul pentru trăsuri, către care ducea aleea, nu erau deloc neglijabile.

O mișcare din stînga îi atrase atenția către doi muncitori care coseau iarba. Abia atunci remarcă pajiștea bine îngrijită. Unui dintre cei doi se întoarse și îl privi curios, sprijinindu-se cu ambele mîini de coada lungă a coasei.

– Acesta este conacul Pinewood? arată Ferdinand cu biciul spre casă

– Da, domnule, răspunse omul salutînd respectuos cu mîna la frunte.

Ferdinand continuă drumul aproape beat de fericire. De îndată ce socoti că nu îl mai puteau auzi cosașii, își reluă cîntecul, deși poate că nu cu aceeași veselie nepăsătoare. „Dansînd pe iarbă”, continuă de unde rămăsese, „Fa-la-la-laaa.” Ținu nota înaltă a cîntecului și observă că pajiștea nu ducea chiar pînă la ușile conacului, terminîndu-se în fața unui gard viu, bine tuns, dincolo de care părea să fie o grădină. Și dacă nu se înșela prea mult, în grădina aceea exista și o fîntînă. Una care funcționa.

De ce naiba fusese Bamber așa de nepăsător în legătură cu o proprietate aparent atît de bogată? Să fie casa doar o carapace goală dincolo de fațada respectabilă? Cu siguranță era umedă și neîngrijită după un abandon îndelungat, dar s-ar fi socotit cu adevărat norocos dacă doar asta era în neregulă. De ce să-l indispună puțină umezeală mucegăită? Încheie ultimul vers al cîntecului cu o înfloritură:

„La-la-la-laaa.”

Cînd se apropie de grajduri, băgă de seamă că dincolo de ușile din față ale conacului se afla și o terasă pietruită. Grădina cu alei cu pietriș, garduri de merișor și ronduri cu flori îngrijite era mai jos de aceasta, la capătul a trei trepte largi. Cînd descălecă lîngă grajduri, se miră să vadă ieșind un tînăr îngrijitor.

Dacă spunea adevărul, contele de Bamber nu locuise niciodată în acest conac din apropiere de Somersetshire și nici măcar nu-l vizitase. Mărturisise că nu știe nimic despre acest loc. Cu toate acestea, părea să fi cheltuit ceva bani pentru îngrijirea domeniului. De ce altfel ar munci doi grădinari pe pajiște și un slujitor la grajduri?

– Sînt servitori în casă? îl întrebă curios pe băiat.

– Da, domnule, răspunse băiatul, pregătindu-se să ia calul în primire. Dacă bateți la ușă, vă va conduce domnul Jarvey. Minunată demonstrație de aruncare a mingii, dacă-mi permiteți, domnule. Eu nu am nimerit decît trei sfeșnice și erau mult mai aproape atunci cînd am încercat eu.

Ferdinand rînji la auzul complimentului.

– Domnul Jarvey?

– Majordomul, domnule.

Exista un *majordom*? Cu adevărat straniu. Ferdinand dădu din cap, aprobînd amabil, traversă terasa pînă la rîndul dublu de uși al conacului și ciocăni.

– Bună dimineața, domnule.

Ferdinand zîmbi vesel către servitorul respectuos, îmbrăcat în negru, care stătea între ușile deschise cu o politețe întrebătoare pe chip.

– Jarvey? întrebă Ferdinand.

– Da, domnule. Majordomul se înclină și deschise larg ușile înainte de a se da într-o parte. Privirea experimentată îl încredințase că avea de-a face cu un gentilom.

– Încîntat de cunoștință, zise Ferdinand, intrînd și cercetînd curios locul.

Se afla într-un hol pătrat, cu tavanul înalt și podeaua pardosită cu gresie. Peisaje în rame aurite împodobeau cu gust pereții și un bust din marmură, cu aspect roman, pe un soclu tot de marmură, era plasat într-o nișă din fața ușii. La dreapta era o scară de stejar cu balustrada sculptată, iar la stînga, mai multe uși duceau către alte apartamente. Cu siguranță, holul prevestea o casă plăcută. Nu era doar luminos, plăcut și decorat cu gust, ci și curat. Totul strălucea.

Majordomul tuși politicoș cînd Ferdinand ajunsese în centrul holului, ghetetele lui răsunînd pe podea, și se întoarse încet cu capul ușor pe spate:

– Cum vă pot ajuta, domnule?

– Îmi poți pregăti dormitorul cel mare pentru seara asta, răspunse Ferdinand, doar pe jumătate atent la el, și cina cam într-o oră. Se poate? Aveți bucătar aici? Mă mulțumesc și cu pîine și carne rece dacă nu este altceva.

Majordomul îl privi cu o uimire nedisimulată.

– Dormitorul cel mare, domnule? Întrebă el sufocat. Îmi cer iertare, dar nu am fost informat de sosirea dumneavoastră.

Ferdinand rîse binevoitor și își concentră atenția asupra lui.

– Îmi imaginez, răspunse. Dar nici eu nu am fost avertizat în privința ta. Presupun că domnul Bamber nu v-a scris și nici nu a pus pe altcineva să o facă în locul său?

– Conte! Majordomul păru și mai uimit. Nu a avut niciodată nimic de-a face cu moșia Pinewood, domnule. El...

Ăsta era Bamber. Nu știa nimic despre locul ăsta, nici măcar că aici erau servitori. Nu anunțase pe nimeni că lordul Ferdinand Dudley se află pe drum spre ei. Pe de altă parte însă, nu părea să fi știut că exista vreo persoană ce trebuia avertizată. Ce individ nesăbuit!

Ferdinand ridică o mîină.

– Trebuie să fii un slujitor devotat, zise el, de vreme ce ai păstrat casa și pămînturile într-o atît de bună ordine, în condițiile în care nimeni nu vine, niciodată, pentru a-ți cere socoteală. A plătit întotdeauna polițele fără să pună întrebări? Cred că te-ai atașat de această casă ca de a ta, caz în care în curînd vei dori să mă duc la naiba. Vezi tu, toate astea sînt pe cale să se schimbe. Dă-mi voie să mă prezint. Mă numesc lordul Ferdinand Dudley, fratele mai tînăr al ducelui Tresham și noul proprietar al moșiei Pinewood.

Adevărul spuselor sale căpătă dintr-o dată un nou

înțeles și pentru el însuși. Acest loc era *al lui*. Și exista cu adevărat. Nu doar cu numele. Chiar exista un conac, un parc și probabil chiar și ferme. Se număra acum printre proprietarii de pământuri.

Majordomul îl privea stupefiat.

– Noul proprietar, domnule? Întrebă. Dar...

– O, te asigur că schimbarea este perfect legală, răspunse Ferdinand repede, privirea fiindu-i atrasă de candelabru de deasupra capului său. *Există aici un bucătar?* Dacă nu, mai bine iau masa la Boar's Head pînă cînd va fi unul. Între timp, cît mă uit eu prin jur, poți porunci să se pregătească dormitorul principal. Cîți servitori sînt aici?

Majordomul nu răspunse. În schimb se auzi o altă voce. Feminină. Un glas jos și răgușit care îl înfioră pe Ferdinand cînd îl recunosc.

– Cine este, domnule Jarvey?

Ferdinand întoarse repede capul. Ea stătea la picioarele scării, cu o mîină încă sprijinită pe balustradă. Astăzi arăta complet schimbată, îmbrăcată într-o rochie verde închis, cu talia înaltă, accentuîndu-i silueta minunată în toate locurile potrivite; părul dat pe spate era strîns într-o coroniță în jurul capului. Astăzi nu mai exista nici o îndoială că nu era o fată, ci o femeie. Nu o fetișcană de provincie, ci o doamnă. O clipă îi păru cunoscută, dincolo de ziua de ieri, dar nu putea insista acum asupra acestei impresii.

– Lordul Ferdinand Dudley, doamnă. Majordomul, țeapăn și corect, pronunță numele de parcă ar fi fost rudă cu Satana.

O, Doamne! Bamber nu-i spusese că ar locui oameni acolo. Oare *uitase*? Toate semnele din ultima jumătate de oră îi arătaseră lui Ferdinand cît se poate de ilmpodo, dar ca un prost ce era nu le recunoscuse. Casa era ocupată. Și dintre toți oamenii, tocmai de femola pe care o sărutase în

seara precedentă. Probabil că și de soțul ei. Avu deodată imaginea unor pistoale înfruntându-se în zori de zi, chiar înainte de micul dejun.

Ea coborîse și înainta grăbită spre el, cu mîna întinsă pentru a-l saluta. Zîmbea. Și la naiba, era chiar frumoasă. El își umezi buzele brusc uscate. Deocamdată nu se zărea nici un soț fulgerînd în spatele femeii.

– Tu! exclamă ea. Apoi păru să audă ecoul spuselor majordomului și zîmbetul i se stinse pe buze. *Lordul Ferdinand Dudley?*

Luă mîna întinsă și se aplecă deasupra ei, pocnind din călcîie:

– Doamnă, murmură. *La naiba*, adăugă în sinea lui.

– Am crezut că v-ați continuat drumul în dimineața asta, zise ea. Nu mă așteptam să vă mai întîlnesc vreodată. Mai aveți mult de mers? Ce amabil că v-ați oprit mai întîi să mă vizitați. V-a spus cineva unde locuiesc? Să mergem în salon. Domnul Jarvey ne va trimite imediat și o gustare. Tocmai mă pregăteam să ies și mă bucur atît de mult că ați venit înainte să plec.

Unde locuiesc. Mintea lui se oprise asupra acestor cuvinte. Ea *chiar* locuia acolo. Credea că a venit să o viziteze după ziua de ieri. Doamne, ce ghinion! Reuși să schițeze un zîmbet, făcu din nou o plecăciune și-i oferî brațul.

– Ar fi o adevărată plăcere, doamnă, se auzi zicînd în loc să-i mărturisească pur și simplu cum stau lucrurile și să le lămurească.

Pe cînd ea îi luă brațul și îl conduse către scară, Ferdinand se gîndi că asta ar trebui să-l lecuiască de petreceri sătęști și de fetișcane de provincie. Încercă să-și scoată din minte imaginea ei dansînd veselă în jurul stîlpului de pe pajiște, chipul strălucitor și frumos în lumina focului,

părul des legănându-se pe sub panglica cu care era legat. Și sărutul nesăbuit în timpul căruia simțise corpul ei vibrând lipit de al lui.

La naiba!

3

Venise! Era înalt, suplu și elegant, îmbrăcat în haine de călărie sclipitor de curate și diferite de cele de ieri. Zîmbea și se numea *lordul* Ferdinand Dudley. Își aminti cum brațul acum înlănțuit cu al ei o ținuse strîns în seara trecută. Și gustul buzelor lui lipite de ale sale.

Venise!

Era absurd, ca de altfel și inoportun, să creadă că venise pentru a o curta. Era doar un străin de locurile acelea, care dansase cu ea, o sărutase, aflase cine era și venise într-o vizită de politețe. Nici vorbă de ceva mai mult. Probabil că, asemeni ei, uitase de flirtul din jurul stilului floralilor și de consecințele acestuia. Venise să o mai vadă încă o dată înainte de plecare.

Venise!

Viola îl conduse pe lordul Ferdinand Dudley în salon, indicîndu-i un scaun de lîngă căminul de marmură. Ea se așează pe cel din fața lui și-i zîmbea din nou.

– Cum ați aflat cine sînt? întrebă. O încălzea gîndul că el se străduise să o găsească.

El își dresе vocea, părînd stînjenit. Ce plăcere că putea pune un *lord* în încurcătură. Ochii ei zîmbeau amuzați.

– I-am cerut proprietarului de la Boar's Head adresa conacului Pinewood, răspunse el.

A, înseamnă că știa de ieri cine este? Ea nu-l cunoscuse și nici măcar nu încercase să-i afle numele. Se bucura însă că venise pentru a se prezenta înaintea de a pleca din nou. O mai bucura și gândul că întâlnirea de ieri însemnase și pentru el ceva.

– Petrecerea a fost un mare succes, spuse ea. Voia ca el să vorbească despre asta și despre dansul lor.

– Într-adevăr. Își dresă din nou vocea și roși.

Dar, înainte de a mai adăuga ceva, ușa salonului se deschise și servitoarea aduse tava cu cafele, pe care o așeză în fața Violetei, după care bolborosi o formulă de salut și ieși. Viola tumă două cești și se ridică pentru a pune una pe masa din fața lordului Ferdinand. El o privea tăcut.

– Doamnă, reuși el să spună în vreme ce ea își relua locul, Bamber nu v-a scris nici dumneavoastră?

– Conte de Bamber? Îl privi uimită.

– Vă cer iertare, doamnă, continuă el, dar, vedeți, Pinewood nu îi mai aparține lui, ci mie. De acum două săptămîni.

– Al dumneavoastră? Ce să însemne asta? Dar e cu neputință, milord. Domeniul Pinewood îmi aparține. De aproape doi ani.

El își duse mîna la buzunarul hainei și scoase o hîrtie împăturită pe care i-o întinse.

– Iată actul domeniului. Acum este oficial pe numele meu. Îmi pare rău.

Ea privea fix hîrtia din fața ei fără să întindă mîna să o ia, gîndindu-se doar că se înșelase. Nu venise să-i facă o vizită. Cel puțin, nu după ziua de ieri. Întrecerea pentru margaretele ei, dansul din jurul stîlpului, sărutul de sub stejarul cel bătrîn nu însemnaseră nimic pentru el. Astăzi venise doar cu intenția de a o alunga din căminul ei.

– Este doar o bucată neînsemnată de hîrtie, murmură printre buzele deodată înțepenite. Lord Ferdinand, contele

de Bamber a fugit cu banii pe care i-ați plătit pentru asta și acum râde de dumneavoastră de la o distanță sigură. Vă sugerez să-l găsiți și să rezolvați cu el această problemă. Simți că o cuprinde furia – și spaima.

– Nu este nimic de rezolvat, îi răspunse lordul Ferdinand. Autenticitatea documentului nu poate fi pusă în discuție, doamnă. A fost atestată atât de avocatul domnului Bamber, cât și de cel al fratelui meu – ducele de Tresham. Am fost suficient de prevăzător să verific veridicitatea cîștigului meu.

– *Cîștigului?* Bineînțeles. Cunoștea tipul acesta de om – fără îndoială că-i cunoștea. Era fratele ducelui de Tresham, cu toate slăbiciunile și viciile unui fiu mai mic – plictiseala, extravaganta, insensibilitatea, aroganta. Probabil că era și ruinat. Ieri însă, ea alesese să-și petreacă timpul alături de un tânăr chipeș, viril și să-i accepte complimentele. Era un jucător de cea mai joasă speță, unul care paria mult fără să se gîndească la consecințele acțiunilor sale. Cîștigase o proprietate care nici măcar nu-i aparținea partenerului său de joc.

– La cărți, o lămuri el. Sînt nenumărați martori care pot atesta că Pinewood a fost cîștigată cinstit. Și *chiar* am verificat amănunțit documentele. Îmi pare cu adevărat rău pentru această neplăcere pe care o suferiți. Nu știam că locuiește cineva aici.

Neplăcere!

Viola sări în picioare cu obraji roșii și ochii arzînd. Cum îndrăzne!

– Puteti să vă luați *hîrtia* și să o aruncați în rîu pe drumul de întoarcere, spuse ea. Nu valorează nimic. Domeniul Pinewood mi-a fost lăsat moștenire cu aproape doi ani în urmă. Poate că domnului Bamber nu i-a convenit situația, dar nu putea face nimic pentru a o împiedica. O zi bună, milord.

Dar lordul Ferdinand Dudley, cu toate că se ridicase și el în picioare, nu făcu nici o mișcare pentru a ieși din cameră și din viața ei, așa cum ar fi procedat orice gentilom bine crescut. Se opri în fața căminului, înalt, serios și nicidecum gata să cedeze. Toată falsa sa amabilitate dispăruse.

– Ba dimpotrivă, doamnă, spuse el, dumneavoastră sînteți aceea care va fi nevoită să piece. Dar cum Bamber nu a găsit de cuviință să vă înștiințeze din vreme, bineînțeles că vă voi acorda suficient timp pentru a vă aduna lucrurile și pentru a vă găsi o nouă locuință. Îi sînteți rudă, nu-i așa? Cred că veți merge pe domeniul Bamber, dacă nu cumva vă atrage o altă destinație. Nu va putea să refuze să vă găzduiască, deși trebuie să vă avertizez că se mai află încă la Londra. Cu toate astea, cred că mama lui locuiește acolo tot timpul. Fără îndoială că va fi fericită să vă primească.

Cuvintele lui o umpleau de o spaimă rece ca gheața. Îi tremurau nările.

– Permiteți-mi să vă lămuresc asupra unui lucru, lord Ferdinand. Acesta este căminul meu. Sînteți doar un intrus nepoftit aici, în ciuda ... ei bine, în ciuda zilei de ieri. Acum înțeleg limpede că nu sînteți mai mult decît un cartofor și un oportunist. Chiar și ieri am avut dovezile unor astfel de slăbiciuni, dar nu mi-am dat seama că sînt permanente. Nu mă îndoiesc că mai aveți și altele, la fel de dezgustătoare. Veți părăsi imediat locul acesta. Eu nu voi pleca nicăieri. Mă aflu acasă. O zi bună.

O privea cu ochii aceia aproape negri, nespus de adînci.

– Doamnă, mă voi instala imediat ce vă veți fi strîns bagajele și vă veți fi mutat, replică el. Vă sfătuiesc să nu întîrziati prea mult. Cu siguranță nu doriți să fiți nevoită să vă petreceți noaptea sub același acoperiș cu un gentilom care este și cartofor, și oportunist, printre multe alte lucruri dezgustătoare.

Dansase ea în jurul stîlpului floralilor cu acest bărbat rece, nesimțitor și încăpățînat doar în noaptea trecută, considerînd-o cea mai încîntătoare experiență din întreaga sa viață? Îl sărutase și crezuse că această amintire o va încălzi pentru tot restul vieții?

– Nu vă voi permite să faceți una ca asta, spuse ea. Cum ați îndrăznit să mă expuneți ieri atenției publice pariind pe margaretele *mele*? Cum ați îndrăznit să mă tîrîți pe iarbă pentru a dansa în jurul *stîlpului*, să mă atingeți și să mă *sărutați* de parcă aș fi fost o lăptăreasă oarecare?

Îi văzu sprîncenele unindu-se și înțelese, oarecum mulțumită, că reușise să-l irite.

– Ieri? se răsti la ea. *Ieri*? Mă acuzați de un atac asupra dumneavoastră cînd ați *cochetat* cu mine din prima clipă în care m-ați zărit?

– Și cum *îndrăznești* să ai neobrăzarea să vii astăzi la mine, să pătrunzi în casa și în intimitatea mea ... filfizon de pe Bond Street! Depravat lipsit de conștiință! Cartofor destrăbălat!

Știa că-și ieșise din fire, pierzînd astfel controlul asupra întregii situații, dar nu-i păsa.

– Cunosco oamenii de soiul tău și *nu-ți* voi permite să mă ignori! Ieși afară! Arată spre ușă. Întoarce-te la Londra printre cei de teapa ta. Nu avem nevoie de tine aici.

Înălțînd din sprîncenele, își trecu o mîină prin păr. Oftă cu glas tare.

– Poate că ar fi mai bine, doamnă, propuse el, dacă am discuta ca doi oameni civilizați în loc să ne certăm ca niște copii prost-crescuți. Prezența dumneavoastră aici m-a luat prin surprindere. Este de neiertat din partea lui Bamber că nu v-a anunțat că domeniul nu-i mai aparține. Tocmai dumneavoastră ar fi trebuit să fiți prima care să afle. Dar – îmi cer iertare – *știe* că locuiți aici? Vreau să spun ... ei bine, nu a *pomenit* nimic despre dumneavoastră.

Îl privi disprețuitor. Nu mai era nimic de discutat, politicos sau oricum altfel.

– Nu-mi pasă dacă știe sau nu, zise.

– Oricum, continuă el, ar fi trebuit să ne informeze atît pe dumneavoastră, cît și pe mine și îi voi atrage atenția atunci cînd îl voi întîlni. Este cît se poate de neplăcut că am năvălit așa aici. Vă rog să-mi acceptați scuzele, doamnă. Vă este rudă apropiată? Sînteți legată de el?

– Ar fi o greșeală să nutresc astfei de sentimente față de el, spuse Viola. Fără îndoială că un bărbat de *onoare* nu joacă la cărți ceva ce nu-i aparține.

El făcu un pas către ea.

– De ce susțineți că Pinewood este al dumneavoastră? o întrebă. Ați spus că v-a fost lăsat moștenire?

– Atunci cînd contele de Bamber a murit, răspunse ea. Tatăl lui.

– Ați luat parte la citirea testamentului? Sau ați primit vestea printr-o scrisoare?

– Aveam promisiunea contelui, zise ea.

– A bătrînului conte? Se încruntă. V-a promis Pinewood? Dar nu aveți nici o dovadă că asta s-ar fi întîmplat? Nu ați luat parte la citire? Nu ați primit nici o scrisoare din partea avocatului? Clătină încet din cap. Mă tem că ați fost păcălită, doamnă.

Mîinile ei încheștate deveniră brusc reci și umede. Auzea în urechi bătaia puternică a inimii.

– Nu am luat parte la citirea testamentului, zise ea, dar am încredere în cuvîntul bătrînului conte de Bamber, milord. Cînd am venit aici cu doi ani în urmă, mi-a promis că își va schimba testamentul. A trăit mai mult de o lună după aceea. Nu s-ar fi dezis niciodată de promisiunea făcută și nici nu m-ar fi înșelat. Pînă acum nu a venit nimeni din partea noului conte să vorbească cu mine. Nu constituie asta o dovadă suficientă cum că știa că proprietatea îmi aparține?

– Atunci de ce nu aveți actul respectiv? o întrebă el. De ce m-au asigurat atât avocatul lui Bamber cât și al meu că domeniul este într-adevăr al lui înainte de a paria pe el și a-l pierde?

Stomacul Violei tresări de spaimă. Dar nu voia să cedeze.

– Nu m-am gândit niciodată la asta, răspunse curtenitor. Actul nu este decît o bucată de hîrtie. Am avut încredere în cuvîntului bătrînului conte. Încă mai am. Pinewood îmi aparține. Nu am de gînd să mai discut acest subiect cu dumneavoastră, lord Ferdinand. Nu am de ce să o fac. Trebuie să plecați.

O privea bățînd ritmul pe coapsă cu degetele lungi de la o mîină. Nici gînd să piece în liniște. Se așteptase oare la asta din partea lui? Încă de ieri, de la prima privire aruncată asupra lui, știuse că era un om periculos. Își dădu seama că era obișnuit să i se facă întotdeauna pe voie. Și era fratele ducelui de Tresham? Ducele era vestit ca un bărbat necruțător, căruia nimeni nu îndrăznea să i se împotrivească.

– Problema poate fi rezolvată foarte ușor, spuse el. Putem trimite după o copie a testamentului bătrînului conte. Dar în locul dumneavoastră, doamnă, nu aș nutri prea multe speranțe să găsiți ceea ce doriți. Dacă, bătrînul conte v-a făcut într-adevăr o astfel de promisiune...

– Dacă? Dacă? Viola făcu un pas înainte, ajungînd acum aproape față în față cu el.

Bărbatul ridică o mîină.

– Atunci mă tem că nu și-a respectat-o. Nu există îndoială. Înainte de a veni aici, m-am asigurat că Bamber putea pierde această proprietate. Acum îmi aparține.

– Nu avea dreptul să parieze pe casă, strigă ea, dat fiind că nu-i aparținea! Este a mea. Mie mi-a fost lăsată.

– Vă înțeleg supărarea, spuse el. Este o iresponsabilitate

din partea lui Bamber – din partea amîndurora: tatăl pentru că v-a făcut o promisiune pe care nu o putea păstra, iar fiul pentru că a uitat să sînteți aici. Dacă aș fi știut de prezența dumneavoastră, v-aș fi anunțat cu mult timp înainte de a veni personal. Dar nu am făcut-o, așa că iată-mă, și încă nerăbdător să-mi cunosc domeniul. Mă tem că va trebui într-adevăr să plecați. Nu există nici o altă soluție. Nu putem locui aici *amîndoi*. Dar vă pot acorda o săptămînă. Este de ajuns? În acest timp voi dormi la hanul din Trellick. Vă puteți duce altundeva? V-ați *putea* duce la Bamber Court?

Viola își încleștă și mai puternic mîinile. Își simțea unghiile intrîndu-i în palme.

– Nu am de gînd să plec nicăieri, replică ea. Pînă cînd nu mi se arată acel testament și mi se dovedește că nu figurez acolo, voi rămîne aici. Asta este casa mea. A mea.

El oftă și ea își dădu seama că stătea prea aproape. Dar nu avea de gînd să dea înapoi nici un pas. Dădu capul pe spate și-l privi drept în ochi – își aminti că stătuse chiar și mai aproape de el cu doar o seară în urmă. Putea fi oare vorba de același bărbat?

Ferește-te de un străin înalt, brunet și chipeș. Te poate distruge.

– Dacă nu aveți să vă duceți altundeva, continuă el cu ceea ce ar fi putut trece drept generozitate dacă vorbele nu ar fi fost atît de aspre, vă puteți duce la Londra în trăsura mea. Vă pot trimite la sora mea, lady Heyward. Nu, pe de altă parte, Angie este mult prea distrată pentru a vă fi de un real ajutor. Vă voi trimite atunci la cumnata mea, ducesa de Tresham. Va fi bucuroasă să vă ofere un adăpost în timp ce vă ajută să găsiți o slujbă respectabilă și potrivită. Sau poate o rudă dispusă să vă găzduiască.

Viola rîse disprețuitor.

– Poate că ducesa de Tresham ar putea face asta

pentru *dumneavoastră*, milord, zise. Adică să vă găsească o slujbă respectabilă. Din câte știu, cartoforii își golesc adesea buzunarele. Și invariabil sînt domni care nu au altceva mai bun de făcut cu viața lor.

El ridică din sprîncene și o privi uimit.

– Chiar aveți o limbă ascuțită. Cine sînteți? V-am mai întîlnit pînă acum? Înainte de ziua de ieri?

Era posibil. Deși nimeni altcineva din împrejurimile Pinewood-ului nu o cunoștea. Este exact ceea ce conferea farmec acestui loc. Singurul fior de teamă simțit atunci cînd coborîse scările – părea ridicol acum – se datorase felului în care domnul Jarvey îl prezentase pe chipeșul necunoscut de ieri drept lordul Ferdinand Dudley – membru al înaltei societăți care își petrecuse probabil cea mai mare parte a vieții la Londra și făcuse întocmai și în decursul ultimilor ani. Bănuia că trebuie să aibă ceva mai mult de douăzeci și cinci de ani.

– Viola Thornhill, îi răspunse ea. Și înainte de ziua de ieri nu v-am mai văzut niciodată. Mi-aș fi amintit cu siguranță.

El înclină din cap, continuînd să arate îngîndurat. Cu siguranță încerca să-și amintească dacă o mai întîlnise și unde anume. I-ar fi putut oferi și ea cîteva sugestii, dar era iimpede că nu-l văzuse niciodată înainte de ziua precedentă.

– Păi atunci, domnișoară Thornhill, zise el repede, mă voi întoarce la Trellick. Domnișoară, nu doamnă, nu-i așa? Ea încuviință din cap. După șapte nopți însă trebuie să-mi permiteți să vă vizitez din nou. Dacă aveți nevoie de ajutorul meu pentru pregătirea călătoriei *dumneavoastră*, nu ezitați să mi-l cereți.

Trecu pe lîngă ea, traversînd încăperea cu un aer arogant, energic și puternic. Visul frumos de ieri se transformase în coșmarul de astăzi. Privi în urma lui cu o ură intensă.

– Lord Ferdinand, spuse ea cînd mîna lui apucase deja clanța, nu cred că m-ați înțeles acum cîteva clipe. Nu plec nicăieri pînă ce nu văd testamentul acela. Voi rămîne aici, în propria mea casă. Nu voi ceda nicicum. Dacă ați fi un gentilom, nici măcar nu mi-ați cere una ca asta.

Cînd el se întoarse cu fața spre ea, putu să vadă că-l înfuriase. Ochii lui păreau acum mai negri. Se încruntase. Nările îi tremurau, făcînd ca nasul lui să pară mai ascuțit, aproape acvilin, iar buzele erau acum încleștate. Părea mai fioros decît cu cîteva clipe în urmă. Viola îl privi sfidător.

– Dacă aș fi un *gentilom*? întrebă el atît de încet, încît fără voia ei Viola simți un fior rece pe spinare. Dacă și dumneavoastră ați fi o *doamnă*, ați accepta cu grație ceea ce s-a întîmplat nu din vina mea. Nu sînt eu răspunzător că răposatul conte nu și-a respectat cuvîntul față de dumneavoastră sau că fiul lui a ales să parieze o moșie în loc de bani la un joc de cărți. Fapt este că Pinewood *îmi* aparține. Cu doar o clipă în urmă din respect pentru sentimentele și situația dumneavoastră neplăcută, plănuisem să nu mai rămîn. Acum m-am răzgîndit. Mă voi instala aici imediat. *Dumneavoastră* veți înnopta la Boar's Head în seara aceasta. Dar cum sînt un *gentilom*, voi trimite o servitoare să vă însoțească și voi achita eu cheltuielile.

– Voi dormi aici, în casa și în patul meu, ripostă ea, susținîndu-i privirea.

Confruntarea dintre cele două voințe puternice făcea ca atmosfera să fie explozivă. El miji ochii.

– Atunci va trebui să împărțiți casa cu mine, replică el. Cu cineva pe care l-ați acuzat că nu este un gentilom. Poate că așa cum sînt un cartofor depravat, am și un apetit sexual de nestăpînit. Iar seara trecută v-ar fi putut da o idee despre ce sînt capabil atunci cînd îmi sînt stîmite pasiunile. Sînteți sigură că doriți să supuneți persoana și siguranța dumneavoastră unui asemenea risc?

Ar fi pufnit-o rîsul dacă nu ar fi fost așa de furioasă.

Făcu pași mari și lungi pînă cînd ajunse atît de aproape de el, încît, în vreme ce vorbea, îl împungea cu degetul în piept. Vocea îi tremura de furie:

– Veți fi surprins să constatați că apetitul dumneavoastră sexual se va stinge imediat și pentru totdeauna dacă încercați să mă atingeți doar cu un deget libidinos. Băgați de seamă. Nu sînt metresa nimănui. Nu sînt victima umilă a nici unui bărbat pentru a putea fi amenințată și silită supunerii. Sînt unica mea stăpînă, milord, și cea de la Pinewood. Voi rămîne aici în noaptea asta și pentru tot restul vieții mele. Dacă sînteți încredințat că aveți un oarecare drept asupra casei, probabil că veți rămîne. Dar vă garantez că în curînd veți fi bucuros să plecați de aici. Sînteți un depravat și un filfizon de oraș care se va plictisi după o săptămînă la țară. Vă voi suporta pe timpul acelei săptămîni. Dar nu voi fi silită sau amenințată sexual fără a răspunde de o manieră foarte neplăcută pentru dumneavoastră. Și nu voi părăsi casa care este de drept a mea. Îl mai împunse încă o dată în piept – era un piept remarcabil de solid. Și acum, dacă sînteți amabil, aș vrea să-mi reiau plănuita plimbare pe afară.

Se holbă la ea cu aceeași expresie furioasă – poate și puțin mirat – vreme de cîteva clipe, înainte de a se da la o parte, deschizînd larg ușa saionului și arătînd spre peluza din spate cu o plecăciune batjocoritoare:

– Departe de mine gîndul să vă rețin împotriva dorinței dumneavoastră, zise el. Dar vă garantez că în doar o săptămînă sau poate două, veți fi nevoită să renunțați la hotărîrea de a împărți acoperișul de femeie necăsătorită cu un depravat. Voi trimite după blestematul acela de testament.

Viola nu luă în seamă înjurătura și ieși demnă din cameră. El avea actul domeniului, gîndi în vreme ce urca scările spre camera ei. Ceva nu era în ordine, deloc. Ea nu

avea o dovadă scrisă, doar cuvîntul unui domn mort cu mult timp în urmă. Dar, ciudat, gîndul care o preocupa cel mai mult era că el – lordul Ferdinand Dudley – nu ştiuse că ea locuia acolo. Nu încercase să afle cine este. Nu-i păsase suficient pentru a o face. Ziua de ieri nu însemnase nimic pentru el.

Ei bine, nici pentru ea nu însemnase nimic!

4

^

In cele din urmă, Viola nu mai ieşi la plimbare. Petrecu multă vreme lîngă fereastra din camera ei. *Din fericire, nu ocupa dormitorul principal – cel puţin nu trebuia să se mai certe pentru asta şi poate să insiste şi să împartă acelaşi pat.* Întotdeauna îi plăcuse mai mult camera asta, cu un tapet vesel chinezesc, cu draperiile, paravanele şi vederea către spatele casei, nu spre faţă, către seră şi grădina din faţa bucătăriei, de-a lungul aleii de dincolo de acestea, care se termina o jumătate de milă mai încolo, pe dealul acoperit de copaci.

Pinewood era al ei. Nu prezentase interes pentru nimeni pînă ce nu devenise miza unui joc de cărţi. Nici pe lordul Ferdinand Dudley nu îl va mai interesa cînd îşi va reveni din surpriza de a-l fi cîştigat. Era un om de oraş, un dandy, filfizon, cartofoi, un depravat – şi poate că şi multe alte lucruri urîte. O dată întors la Londra, va uita cu totul de Pinewood.

O dată întors la Londra...

Viola sări în picioare, îşi aranjă rochia, îndreptă umerii şi părăsi camera îndreptîndu-se spre bucătărie.

– Da, este adevărat, răspunse tuturor privirilor neliniştite şi întrebătoare care se întoarseră spre ea cînd intră.

Se aflau cu toții acolo – domnul Jarvey; domnul Paxton, administratorul; Jeb Hardinge, valetul; Samuel Dey, lacheul; Hannah; doamna Walsh, bucătăreasa; Rose, servitoarea; Tom Abbott, grădinarul. Probabil că țineau o întrunire.

– Deși nu cred nici o clipă, lordul Ferdinand Dudley pretinde a fi noul proprietar de la Pinewood. Dar nu am nici cea mai mică intenție să plec. Dimpotrivă, am intenția fermă să-l conving pe lordul Ferdinand să plece.

– La ce vă gândiți, domnișoară Vi? Întrebă Hannah. O, din prima clipă când l-am văzut, am știut că omul ăla aduce numai necazuri. Este mult prea chipeș chiar și pentru binele lui.

– Cît de greu poate fi, întrebă Viola, să convingi un orășean că viața de la țară nu i se potrivește?

– Îmi vin în minte cîteva modalități fără să fiu nevoit să-mi storc creierii, domnișoară Thornhill, răspunse Jeb Hardinge.

– Și mie, aprobă posomorîta doamna Walsh.

– Atunci să auzim cîteva din aceste idei, sugeră domnul Paxton, și să vedem dacă nu cumva putem face un plan.

Viola se așeză la masa din bucătărie și-i invită și pe ceilalți să facă la fel.

La scurtă vreme după aceea se plimba pe pajiște. Era mult prea agitată pentru a sta potolită într-o trăsură, când putea umbla pe jos, încercînd să țină pasul cu gîndurile ei.

Cît de diferite puteau fi două zile. Cît timp durase, visul de ieri fusese plăcut – mai mult decît plăcut. Stătuse trează jumătate de noapte încercînd să re trăiască dansul în timpul căruia se simțise mai plină de viață de cînd nici ea nu mai ținea minte. Retrăind sărutul și senzația trupului de bărbat lipit de al ei.

Prelungindu-și plimbarea, se gîndi că era o nesăbuită

pentru că încerca să se lase în voia viselor. Poate că, pînă la urmă, țigancă aceea nu fusese departe de adevăr. Ar fi trebuit să fie mai atentă. Ar fi trebuit să fie mai precaută.

Se opri mai întîi pe la casa parohială și îi găsi acasă atît pe reverend, cît și pe soția lui.

– Dragă domnișoară Thornhill, o întîmpină doamna Prewitt cînd slujitoarea o conduse în salon, ce surpriză plăcută! Mă așteptam ca astăzi să rămîi acasă, să te odihnești.

Preotul îi zîmbi.

– Domnișoară Thornhill, spuse el, tocmai am terminat de adunat sumele rezultate în urma petrecerii. Vei fi încîntată să afli că am depășit-o pe cea de anul trecut cu exact douăzeci de lire. Nu-i așa că este semnificativ? Vezi, draga mea, pînă la urmă margaretele tale au fost sacrificate pentru o cauză nobilă.

Rîseră amîndoi în vreme ce Viola se așeză.

– A fost o donație extrem de generoasă, zise domnul Prewitt, mai ales dacă ținem seama de faptul că domnul nu era de prin partea locului.

– M-a vizitat în dimineața asta, le spuse Viola.

– Aha! Preotul își frecă mîinile. Într-adevăr?

– Pretinde că este proprietarul de drept al domeniului Pinewood. Viola își încleștă mîinile în poală. Nu-i așa că este interesant?

O clipă, cei doi o priviră uimiți.

– Dar credeam că Pinewood îți aparține, zise doamna Prewitt.

– Așa și este, îi asigură Viola. Cînd răposatul conte de Bamber m-a trimis aici cu doi ani în urmă, și-a schimbat testamentul pentru ca domeniul să-mi aparțină pentru tot restul vieții. Cu toate acestea, actualul conte a intrat în posesia actului și, cu puțin timp în urmă, a ales să joace proprietatea la cărți și a pierdut-o.

Nu știa unde anume se întâmplase asta, dar preferase să creadă că într-unul dintre cele mai notorii locuri de pierzanie.

– O, vai de mine, zise preotul uitându-se îngrijorat la tînăra femeie. Dar, domnișoară Thornhill, înălțimea sa nu avea cum să joace o proprietate care nu-i aparținea. Sper că gentilomul nu a fost prea dezamăgit să afle că a fost înșelat. Părea destul de plăcut.

– La un joc de cărți? Doamna Prewitt era mai mulțumitor șocată decît soțul ei. Atunci înseamnă că ne-am înșelat în privința lui ieri. Trebuie să mărturisesc, domnișoară Thornhill, că am considerat foarte îndrăzneț din partea lui să danseze cu dumneavoastră în jurul stîlpului în condițiile în care nu vă fusese prezentat. Cît de neplăcut surprinsă trebuie să fi fost în această dimineață cînd v-a comunicat pretențiile lui.

– O, nu i-am permis să mă supere prea tare, îi asigură Viola. Am un plan care o să-l convingă că viața la Pinewood este cît se poate de neplăcută. Dacă ați vrea să mă ajutați...

leși ceva mai tîrziu pentru a continua șirul vizitelor pe care le plănuiise. Din fericire, toată lumea era acasă, ceea ce era explicabil după ziua precedentă.

Ultima ei vizită fu la casa domnișoarelor Merrywether care ascultară amuzate și indignate relatarea ei. Domnișoara Faith Merrywether declară că ea nu-i plăcuse pe lordul Ferdinand Dudley din prima clipă. Purtarea lui fusese mult prea ușuratică. Și nici un gentilom nu-și scoate haina în prezența doamnelor, chiar dacă se nimerește să practice sport într-o zi călduroasă.

Domnișoara Prudence Merrywether admise roșind că era cît se poate de chipeș și avea și un zîmbet fermecător, dar se știa că gentilomii chipeși și fermecători nu erau buni de nimic. Mai ales lordul Ferdinand Dudley, de vreme ce intenția lui era să o alunge de la Pinewood pe draga lor domnișoară Thornhill.

– O, nu mă va alunga, le asigură Viola pe cele două doamne. Va fi tocmai invers. *Eu îl voi goni pe el.*

– Sînt sigură că preotul și domnul Claypole vor vedea ce se poate face pentru tine, zise domnișoara Merrywether. Între timp, domnișoară Thornhill, trebuie să vii și să locuiești cu noi. Nu ne vei stînjiți nicicum.

– Sînteți foarte bună, doamnă, răspunse Viola, dar n-am nici cea mai mică intenție să părăsesc Pinewood. Am de gînd să

Dar descrierea planului său trebuia amînată pentru un moment mai potrivit. Simpla idee a întoarcerii într-o casă unde locuia un gentilom singur o șocă atît de tare pe domnișoara Prudence, încît sora ei, destul de uluită și ea, trebui să trimită în grabă servitoarea să aducă pene arse și săruri pentru a împiedica leșinul primei domnișoare. În acest timp Viola își freca încheieturile mîinilor.

– Nu poți ști ce va încerca un asemenea libertin dacă te găsește singură, fără nici un servitor în preajmă, o preveni domnișoara Merrywether după ce trecu criza și domnișoara Prudence, încă palidă, fu sprijinită între pernele canapelei, sorbind ceai dulce. Ar putea chiar să încerce să te *sărute*. Nu, nu, Prudence, nu trebuie să leșini din nou; domnișoara Thornhill nu se va întoarce la Pinewood. Va rămîne aici. Vom trimite după lucrurile ei. Și de acum încolo vom încuia toate ușiile, chiar și pe timpul zilei. Și vom pune și zăvoarele.

– Voi fi perfect în siguranță la Pinewood, le asigură Viola pe cele două surori. Nu trebuie să uitați că sînt înconjurată de propriii mei servitori credincioși. Hannah a fost alături de mine toată viața. Și-apoi, lordul Ferdinand va pleca în curînd. E pe cale să descopere că viața la țară nu i se potrivește deloc. Dacă doriți să mă ajutați...

Pe drumul înapoi spre casă, Viola se gîndi că era mulțumită de rezultatul general al vizitelor sale. Cel puțin cei

aproțiați din sat apucaseră să asculte varianta ei înainte ca el să o istorisească pe a sa. Iar cei cărora nu le spusese nimic aveau să afle în curînd. Uneori i se părea că veștile și bîrfa circulau acolo cu viteza vîntului.

Cît despre familiile care locuiau în ținut, ei bine, va avea ocazia să le povestească în seara aceasta, cînd urma să ia cina la Crossings cu familia Claypole.

Lordul Ferdinand Dudley va cina singur la Pinewood. Viola zîmbi răutăcios. Dar numai gîndul la el îi aminti că nu se mai putea întoarce acasă cu aceeași încîntare ca de obicei. Privi în sus, către pajiște, și se întrebă dacă el stătea la vreo fereastră, urmărind-o. Se întrebă cînd o să dea peste el – la intrarea în casă, în hol, pe scări, pe coridorul de la etaj.

Gîndul că un străin îi invadase cel mai intim teritoriu era de nesuportat. Dar nu avea ce să facă, deocamdată cel puțin. Și nu-și putea permite să mai zăbovească. Trebuia să se pregătească pentru cină.

Cîteva minute mai tîrziu se îndrepta de-a lungul terasei dinspre partea cu grajdurile, hotărîtă să nu intre temătoare în propriul ei cămin, cînd îl zări venind din direcția opusă. Amîndoi se opriră brusc.

Era încă în costumul de călărie. Nu avea pălărie. Arăta derutant de masculin într-un mediu cu o predominantă amprentă feminină. Și era evident că se instalase ca acasă. Probabil coborîse pînă la rîu sau fusese în spatele casei, inspectînd grădinile pentru bucătărie și serele.

Făcu o plecăciune țeapănă.

Ea răspunse la fel – apoi se grăbi spre casă fără să se mai uite la el. Nu știa și nici nu-i păsa dacă venea în spatele ei, dacă rămăsese pe loc sau se aruncase în fîntînă.

– Domnule Jarvey, i se adresă servitorului ce se plimba prin hoi cu o expresie dezorientată. Spune-i lui Hannah să urce pînă la mine.

Continuă drumul pe scări, încercînd să se asigure că se grăbea numai fiindcă mai rămăsese puțin timp pînă cînd trebuia să piece spre Crossings.

Dacă n-ar fi așa de chipeș, se gîndi. Sau atît de tînăr.

Dacă nu ar fi cochetat cu el ieri. Dar bineînțeles că nu *cochetase* de-a dreptul. Era datoria ei ca membru al comitetului pentru petrecere să fie agreabilă față de toată lumea, străin sau din sat. Fusesse doar amabilă.

Viola oftă, grăbindu-se de-a lungul coridorului către dormitorul ei. Cartea de pică era pînă la urmă tot carte de pică. Cochetase cu el.

Își *dorea* să nu o fi făcut. Nu își îngăduia nici măcar să-și amintească de sărut. Dar încă mai simțea coapsele lui tari lipite de ale ei, buzele moi și mai putea simți mirosul coloniei lui.

„Fiecare cu drăguța lui slăbuță.”

Ferdinand își încheștă hotărît dinții după primul vers și trase la întîmplare din bibliotecă o carte legată în piele. Cîntase așa cînd se apropiase vesel de casă. Dar i se fixase în minte fără să vrea, așa cum se întîmplă de obicei cu cîntecele, încît se surprindea fredonînd sau îngînînd fragmente pînă cînd se plictisi. Oricum era un cîntec ridicol, cu interminabilul lui fa-la-la-la.

Și, hotărît lucru, nu avea chef de muzică. Era intrigat. Și furios – pe el însuși fiindcă îi permitea ei să-l indispună, pe ea pentru că își pierduse cumpătul. Și pe Bamber – nu, la plural. Era furios pe familia Bamber, tată și fiu. Ce fel de cap de familie fuseseră amîndoi? Primul o trimisese aici cu o promisiune pe care uitase să o mai îndeplinească – sau pe care de la început nu intenționa să o onoreze, iar celălalt părea să nu fi știut de prezența ei aici.

El însuși permisese ca ea să se înfigă bine în călcîie și să-l pună în situația jenantă de a împărți casa cu o tînără

necăsătorită. Și încă una cît se poate de frumoasă, deși nu prea avea nimic de obiectat în această problemă. Ar fi trebuit să o dea afară. Sau să stea la Boar's Head pînă cînd blestematul ală de testament își va face apariția și o va convinge că nu are nici un drept asupra domeniului.

Ferdinand își trecu degetele prin păr și privi scrisorile sigilate, gata să fie trimise în dimineața următoare. Poate că ar trebui să piece chiar el și să aducă testamentul. Ba chiar și mai bine, ar trebui să se ducă și să i-l trimită printr-un mesager, cu un bilet sec prin care să o invite să părăsească conacul. S-ar întoarce după ce ea ar fi plecat.

Dar ar părea tare *laș* să dea bir cu fugiții și să lase pe altcineva să-i rezolve problemele. Nu așa procedau cei din familia Dudley. Dacă ea era încăpățînată, el putea fi de zece ori mai mult. Ea să suporte consecințele dacă accepta să locuiască aici cu el, neînsoțită, riscîndu-și astfel reputația. Nu avea de gînd să-și încarce conștiința cu povestea asta.

Ferdinand se gîndi că ar fi mai bine să meargă la culcare înainte ca ea să se întoarcă de la cină. Nu dorea cîtuși de puțin să o întîlnească din nou în seara asta – sau vreodată, dacă s-ar fi putut. Cu toate astea, nu era încă nici miezul nopții. Privi în jur, la biblioteca mobilată cu gust, la locul de lîngă cămin, rezervat cititului, la biroul elegant și la colecția restrînsă, dar aleasă, de cărți, remarcînd că nu erau nici măcar prăfuite. Însemna asta că era o cititoare asiduă? Nu voia să știe. Îi plăcea însă biblioteca. Ar fi putut să se simtă aici ca acasă.

O dată ce ea ar fi plecată.

Ferdinand puse la loc cartea cînd deveni evident că nu era destul de atent ca să citească ceva în seara asta și își aminti că nici măcar nu dorise să joace pentru blestemata asta de proprietate. Jocul de cărți nu-l pasionase niciodată prea mult. Prefera sportul. Îi plăceau provocările extravagante în care abundau carnetele de pariuri ale domnilor de

la club – mai ales cele care presupuneau o încercare fizică îndrăzneată sau periculoasă.

În seara aceea de la clubul Brooke jucase pînă la limita pe care și-o permitea, ridicîndu-se apoi să piece. Mai era o petrecere unde făgăduise oarecum că se va duce. Dar Leaving, care îl însoțise acolo, tocmai primise vestea că soția lui era gata să nască, iar Bamber, gălăgios și nesuferit la băutură – ca de altfel întotdeauna, blestematul – îl acuza pe tatăl în devenire că se folosea de un jalnic pretext, ca să piece cu cîștigurile lui înainte ca el, contele cel beat, să fi avut șansa de a le recîștiga. Declara că norocul lui era pe cale să se schimbe. O simțea în toată ființa lui.

Ferdinand își apucase prietenul de braț cînd scena începuse să devină neplăcută și să atragă atenția celorlalți. Se oferise să ia locul lui Leaving și aruncase cinci sute de lire pe masa de joc.

Cîteva minute mai tîrziu protestase față de miza pe care Bamber o pusese în locul banilor. Era o proprietate de care nici unui dintre cei aflați în încăpere nu auzise vreodată – cu siguranță nu reședința principală a lui Bamber sau una dintre cele mai importante. Ceva care purta numele de Pinewood, aflat în Somersetshire. Un domeniu care probabil nu valora nici măcar pe-aproape cele cinci sute de lire pe care le aruncase Ferdinand, după cum îl prevenise un jucător.

Ferdinand nu ar fi jucat cu nimeni care își puneă ca drept miză propria casă – nici un gentilom adevărat nu ar fi făcut așa ceva. Dar se părea că Pinewood era o proprietate secundară, mai puțin importantă. Astfel încît acceptase să joace – și cîștigase. Aflase apoi, a doua zi, de la avocații lui Bamber și al lui Tresham că Pinewood exista în realitate și că îi aparținea. Cînd, cuprins de remușcări, îl vizitase în ziua următoare pe Bamber pentru a-i înapoia domeniul și a stabili în locul acesteia un aranjament financiar, contele, care suferea de o mahmureală cumplită după o petrecere din

noaptea precedentă, îl anunțase că discuția îi dădea dureri de cap atât de groaznice încât mai avea puțin și îi exploda capul. Dudley ar putea fi atât de bun să piece. Și era bine venit la Pinewood, a cărei lipsă Bamber nu avea să o simtă fiindcă nu văzuse niciodată locul și nici nu primise vreun peni din rentele de acolo.

Astfel că Ferdinand pornise cu conștiința curată să descopere și să vadă noua sa proprietate. Niciodată nu stăpînise vreo bucată de pămînt și nici nu se așteptase să o facă. E drept că era fiul unui duce și încă foarte bogat – primise de la tatăl său o sumă însemnată, iar mama și sora lui îi lăsaseră, după moarte, averile lor deloc neglijabile. Dar el era fiul mai tînăr. Tresham moștenise Acton Park și celelalte domenii ce alcătuiau titlul ducal.

La naiba! gîndi deodată Ferdinand ridicînd capul și ascultînd cu atenție. Se auzise bătînd la ușa de la intrare care acum era deschisă. Se auzeau voci în hoi. Nu doar una. Nu doar două. Fie toți servitorii urcaseră pentru a o saluta la întoarcere, fie adusesese oaspeți cu ea. Aproape de miezul nopții?

Primul lui impuls fu să rămînă pe loc pînă ce ei vor fi plecat. Dar majordomul acela știa că se afla aici și nu se putea spune despre un Dudley că s-a făcut nevăzut în loc să stabilească de la început că el era stăpînul domeniului. Traversă biblioteca și deschise ușa.

În hoi se aflau cinci persoane – Jarvey, o femeie micuță și îndesată ce părea servitoare, Viola Thornhill și doi străini, o femeie și un bărbat. Cu toate acestea, bărbatul nu-i era complet necunoscut. Era slăbănogul acela care ieri afirmase că prinsoarea era nepotrivită pentru o petrecere pusă la cale de biserică.

Toți întoarseră privirea spre el. Chiar și Viola Thornhill, care îl privi peste umăr, cu sprîncenele ridicate și buzele ușor întredeschise. Purta o pelerină din mătase verde ca

pentru operă, gluga acoperindu-i, așa cum se și cuvenea, umerii, capul înconjurat de părul roșcat împletit, fără nici o podoabă sau pălărie.

La naiba! Unde dracu' o mai văzuse înainte de călătoria pe pământurile astea pierdute?

– Bună seara. leși în hoi. Nu mă prezinți, domnișoară Thornhill?

Servitoarea se făcu nevăzută în sus pe scări. Majordomul dispăru pe undeva, prin spate. Cele trei persoane rămase îl priveau cu o ostilitate fățișă.

– Aceasta este doamna Claypole, zise Viola Thornhill, arătînd către femeia înaltă și subțire, fără vîrstă. Și fratele ei, domnul Claypole.

Nu-l prezintă și pe el. Dar poate că nici nu era nevoie. Fără îndoială că fusese subiectul principal al conversației din timpul cinei. Ferdinand făcu o plecăciune.

Nici unul dintre musafiri nu se clinti.

– Nu se poate una ca asta, domnule, declară Claypole sever. Este cît se poate de nepotrivit ca dumneavoastră, un gentilom singur, să ocupați casa unei doamne necăsătorite și virtuose.

Mîna dreaptă a lui Ferdinand găsi mînerul aurit al monoclului pe care îl ridică la ochi.

– Sînt de acord cu dumneavoastră, zise curtenitor după o pauză semnificativă. Sau aș fi în cazul în care ceea ce spuneți ar fi corect. Dar este exact invers, dragul meu domn. Femeia aceasta necăsătorită și virtuoasă ocupă casa mea.

– Uite ce e... Claypole făcu un pas amenințător spre el. Ferdinand dădu drumul lentilei și ridică o mîină.

– Liniștiți-vă, îl sfătui. Nu vreți să alegeți calea asta, vă asigur. Cel puțin nu în prezența doamnelor.

– Nu trebuie să-mi săriți în apărare, domnule Claypole, spuse Viola. Vă mulțumesc amîndurora că m-ați însoțit pînă acasă cu trăsura, dar...

– Nici un fel de „dar”, Viola, interveni doamna Claypole cu o voce stridentă. O acțiune decentă trebuie să pună capăt acestei situații scandaloase. De vreme ce lordul Ferdinand Dudley a ales să doarmă aici, în loc să meargă, așa cum se cuvine, la un han, atunci voi rămîne și eu, ca însoțitoarea ta. Pe o perioadă nedeterminată. Pentru cît timp va fi nevoie de mine. Humphrey îmi va trimite lucrurile mîine dimineată.

Claypole nu mai era la fel de tensionat. Cu siguranță își dăduse seama cît de nesăbuită ar fi fost o confruntare fizică. Ferdinand își îndreptă atenția asupra surorii.

– Vă mulțumesc, doamnă, zise el, dar prezența dumneavoastră aici va fi absolut inutilă. Nu pot garanta pentru reputația domnișoarei Thornhill, dar o pot face în privința virtuții sale. Nu am de gînd să-mi fac de cap cu ea de cum vom rămîne singuri – singuri, cu excepția cîtorva servitori.

Doamna Claypole păru să se mai înalțe cu cîțiva centimentri cînd trase zgomotos aer în piept.

– Sînteți de o vulgaritate neasemuită, zise ea. Ei bine, domnule, mă aflu aici pentru a păzi atît reputația cît și virtutea domnișoarei Thornhill. Nu am încredere în dumneavoastră de îndată ce vă pierd din vedere. Am fost informați astăzi, fratele meu, mama mea și cu mine – că aseară ați silit-o să danseze cu dumneavoastră *în jurul stîlpului floralilor*. Nu vă osteniți să negați. Ați avut nenumărați martori.

– Bertha... începu domnișoara Thornhill.

Ferdinand își duse din nou monoculul la ochi.

– În cazul acesta, doamnă, zise el, nu-mi voi face singur rău negînd ceea ce ați spus. Acum, parcă dumneavoastră și fratele dumneavoastră erați pe punctul de a pleca?

– Nu părăsesc această casă decît aruncată afară, spuse doamna.

– Mă tentați, doamnă, răspunse încet Ferdinand. Apoi se întoarse către Claypole: Noapte bună, domnule. O *veți lua* pe doamna Claypole cu dumneavoastră la plecare, nu-i așa?

– Domnișoară Thornhill, zise Claypole apucînd-o de o mîină, înțelegeți acum nesăbuința hotărîrii de a vă întoarce aici? Nu avea dreptate mama? Bertha este prietena dumneavoastră. Îmi place să mă consider chiar și eu mai mult decît un prieten. Întoarceți-vă cu noi la Crossings pînă cînd se va rezolva această problemă.

– Vă mulțumesc din nou, domnule, dar nu-mi voi părăsi căminul, replică ea. Și nu trebuie să te îngrijorezi din cauza mea, Bertha. O am pe Hannah și pe ceilalți servitori. Nu am nevoie de o însoțitoare.

– Și asta este foarte bine, completă Ferdinand repede. Căci nu veți avea parte de una. Cel puțin, nu în casa asta.

Ea îl privi din nou ridicînd din sprîncene, după care se întoarse pentru a-și lua rămas-bun de la prietenii săi.

– Nu se cuvine așa ceva... începu Claypole.

– *Noapte bună*. Ferdinand se îndreptă spre dublul șir de uși, le deschise solemn, arătînd spre întunericul de afară, în vreme ce Jarvey se foia încă neliniștit pe undeva.

Au plecat oarecum fără voia lor, dar au plecat. Nu prea puteau să riște mai mult fără a da naștere unor conflicte fizice. Femeia ar fi putut fi împăcată, se gîndi Ferdinand, dar bărbatul sigur nu.

– Să înțeleg, zise el după ce închise ușa în urma lor, întorcîndu-se către Viola care îi înmîna majordomului pelerina, că el este curtezanul dumneavoastră?

– Așa credeți? Mulțumesc, domnule Jarvey, nu va mai fi nevoie de tine în seara asta.

Cum acesta era acum servitorul *lui*, Ferdinand s-ar fi putut împotrivi, dar nu voia să pară meschin.

– Claypole este un laș tîmpit, zise el. Dacă situația ar fi fost inversă, l-aș fi provocat pe acela care insista să rămîneți aici singură. Apoi v-aș fi tîrît afară, cu sau fără voia dumneavoastră.

– Cît de liniștitor, spuse ea, este gîndul de a împărți casa

cu un primitiv. Îmi imaginez, milord, că m-ați fi tras de păr, în vreme ce în mîna cealaltă duceați o bîtă, nu? Ce imagine bărbătească!

Își dorea ca ea să nu-și fi dat jos pelerina. Rochia de un verde mai închis pe care o purta pe dedesubt nu era cîtuși de puțin indecentă. Faldurile fustei cădeau strălucitoare din dreptul taiiei, în vreme ce partea de sus, deși decoltată, ar fi părut chiar conservatoare într-o sală de bal londoneză. Rochia însă nu reușea să ascundă curbele ispititoare ale femeii de dedesubt. Și, la naiba, cunoștea senzația acelor forme lipite de trupul lui.

Doamnel! Poate că, în ciuda încăpățînării sale, ar fi trebuit totuși să rămînă la Boar's Head.

– Nu faceți, zise el, decît să insistați să împărțiți casa cu un om care știe foarte bine cum stau lucrurile. Și nu se cuvine cîtuși de puțin ca dumneavoastră să stați aici, cu mine. Cel puțin în privința asta idiotul avea dreptate.

Ea traversase holul, îndreptîndu-se spre scări. Se întoarse spre el, cu piciorul pe prima treaptă.

– Cum, lord Ferdinand? Pînă la urmă vă gîndiți să mă asaltați? Ar trebui să o iau la goană spre camera mea? Cel puțin pot fi recunoscătoare că am un oarecare avantaj înaintea dumneavoastră.

Avea o limbă ascutită. Remarcase asta și mai devreme.

– Credeți-mă, doamnă, zise el, dacă aș vrea să vă prind, nu ați ajunge nici măcar pînă în capul scărilor.

Ea îi zîmbi dulce.

– V-a plăcut cina?

Era o întrebare ciudată tocmai acum – pînă cînd înțelese motivul. Ieșiseră amîndoi în seara aceea. El primise ușurat vestea că ea era invitată la cină, pînă cînd majordomul îl înștiințase că de vreme ce domnișoara Thornhill nu era așteptată astă-seară la masă, nu mai rămăseseră în casă

pentru el decît resturile de acum două zile. Înălțimea sa va înțelege, căci ei cinaseră în seara trecută în sat. Chiar dacă friptura arăta apetisantă, mirosea ademenitor și mai era bună la gust, majordomul îi reaminti că vremea fusese neobișnuit de caldă. Adăugase și că bucătarului nu-i plăcuse niciodată cum se păstra carnea în cămară. Nimeni nu putuse afla vreodată pe unde intrau muștele.

Ferdinand își anunțase intenția de a cina la Boar's Head. Mîncarea însă nu fusese la fel de bună ca ieri, nici servitorii la fel de prompti și prietenoși, dar pusese toate astea pe seama oboselii de care trebuia să sufere după sărbătoarea trecută.

Acum, cu doar o simplă întrebare, Viola Thornhill îi lămurise totul. Fusese un nătărău că nu înțelesese mai devreme. Probabil că atît la Pinewood, cît și în sat fusese deja catalogat drept dușmanul numărul unu.

– Foarte mult, mulțumesc de întrebare, răspunse el. Dar dumneavoastră?

Ea zîmbi din nou și urcă scările fără să mai spună nimic. În lumina lumînărilor din hol, satinul rochiei strălucea peste curba feminină a șoldurilor.

La dracu'! Era o noapte destul de fierbinte pentru luna mai.

5

Ferdinand ar fi putut fi convins că nu dormise deloc toată noaptea de n-ar fi fost trezit atît de nepoliticos în zorii zilei. Sări de parcă o săgeată ar fi străbătut salteaua, ridicîndu-l în vîrful unui arc și aruncîndu-l drept în picioare lîngă pat.

– Ce naiba! exclamă, trecîndu-și o mîină prin părul zburlit. Mii de tunete, ce se întîmplă? Habar nu avea ce anume îl trezise. Timp de cîteva clipe nici măcar nu își putu aminti unde era.

Apoi zgomotul cel răgușit se auzi din nou. Se duse la fereastră, trase perdelele și scoase capul afară. Doar o mică licărire cenușie în partea estică a cerului anunța sosirea zorilor. Tremură simțind răcoarea dimineții și pentru prima oară în viață își dori să fi purtat o cămașă de noapte. *Iată*, îl zări în vreme ce se holba dedesubt, plimbîndu-se trufaș de-a lungul terasei din fața casei, de parcă ar fi fost stăpînul întregului univers.

Un cocoș!

– La naiba cu tine! îi transmise Ferdinand, iar pasărea, tresărind din postura sa arogantă, străbătu jumătate din suprafața terasei înainte de a-și recăpăta demnitatea și de a cînta din nou.

Cucuriguu!

La rîndul lui, Ferdinand se întoarse în pat după ce mai întîi închise fereastra și trase perdelele. Nu putuse să adoarmă imediat după ce se urcase în pat la miezul nopții. În parte, bineînțeles, fiindcă împărțea casa cu o tînără necăsătorită – care se întîmpla să fie personificarea frumuseții voluptuoase – și că refuzase să-i acorde o însoțitoare care să dea o notă de respectabilitate acestei situații. Dar mai ales din cauza liniștii. De cînd se întorsese de la Oxford, cu șapte ani în urmă, la vîrsta de douăzeci de ani, trăise toată această vreme la Londra. Nu era obișnuit cu liniștea. I se părea iritantă.

Se întrebă deodată de ce îi era permis unui cocoș să umble liber atît de aproape de casă? Va fi astfel trezit în fiecare noapte (cu greu ar fi putut-o numi cineva dimineață)? Netezi perna care era aproape cea mai incomodă și plină

de umflături din cîte întîlnise vreodată și încercă să-și afunde capul într-o poziție prielnică unui somn imediat.

Cinci minute mai tîrziu era cît se poate de treaz.

Își amintea cum arăta ea în rochia aceea scilpitoare din satin verde; senzația trupului ei ispititor lipit de al lui, în spatele bătrînului stejar din sat. Și se mai gîndea și că ea dormea într-o cameră nu prea îndepărtată de a lui.

Ferdinand descoperi brusc că greutatea păturilor îi împiedica să adoarmă la loc. Le împinse deoparte, întoarse și netezi din nou perna, încercînd să găsească un colț moale și răcoros; nu reuși și începu să tremure în aerul rece care îi asalta corpul gol din trei părți. Ar fi trebuit să se ridice ca să ia păturile care acum erau prea departe.

La naiba, somnul îi pierise de-a binelea. Și numai ea era vinovată. De ce nu primise să plece așa cum ar fi făcut orice femeie bine crescută sau de ce nu acceptase săptămîna pe care el i-o oferise înainte de a-și pierde cumpătul, pentru ca acum să poată dormi și el liniștit la Boar's Head în Trellick? Blestemată să fie, gîndi deloc curtenitor. Va trebui să învețe cine era adevăratul stăpîn de la Pinewood și cu cît mai repede cu atît mai bine. Chiar astăzi va afla – cînd va sosi și ziua de azi. Se strîmbă cînd privi în camera în care nici măcar iluzia unei dimineți nu-și făcuse apariția.

Se așeză pe marginea patului și își trecu mîinile prin păr. La naiba, în viața lui normală, adeseori nici nu ajungea să se culce la ora asta. Și totuși, iată-l aici, trezindu-se. În ce scop, pentru numele lui Dumnezeu? Să ia micul dejun? Așa le-ar trebui acelor servitori – care *intenționat* îl trimiseseră aseară să ia cina în sat –, să coboare și să ceară gălăgios micul dejun. Dar probabil că vor catadicsi doar să-i trîntească bucata de carne verde în farfurie. Atunci să citească ceva? Nu avea chef. Să scrie cîteva scrisori? Dar

mîzgălise aseară pentru Tresham și Angie cîteva bilețele care urmau să fie trimise în dimineața asta, alături de scrisoarea adresată lui Bamber.

Ferdinand se ridică în picioare, se întinse, căscă pînă cînd îi trosniră fălcile, începînd să tremure de frig. Se va duce să călărească nițel înainte de a se întoarce să stabilească regulile. La urma urmei, își spuse furios și nu tocmai sincer, îi plăcea să se plimbe călare dimineața devreme. Cu toate astea, se gîndi în vreme ce se îndrepta spre toaletă, asta nu prea era dimineață. Era încă miezul nopții, pentru numele lui Dumnezeu.

Își găsi costumul de călărie fără să mai fie nevoie să sune după valet, se îmbracă și ieși afară fără să se mai bărbierească. Constată că o luase și înaintea soarelui. Deși nu mai era chiar întuneric desăvîrșit, un răsărit destul de mohorît lumina împrejurimile. Se potrivea întru totul dispoziției sale sufletești.

Se îndreptă către grajduri, sperînd din tot sufletul să găsească cîțiva slujitori adormiți la care să răcnească.

Cocoșul o trezise și pe Viola, deși camera ei era în spatele casei. Dar bineînțeles că se așteptase la asta, dormind destul de neliniștită. I se părea imposibil ca cineva, mai ales cei ale căror camere dădeau spre terasă, să poată dormi în zarva aceea. Rîsese răutăcios cînd, după zece sau cincisprezece minute, auzise o ușă îndepărtată deschizîndu-se și zgomotul unor ghetete îndreptîndu-se spre scări.

Apoi ațipise din nou.

– Înălțimea sa a ieșit din casă, gata de călărie, la nici cincisprezece minute după primul cîntat al cocoșului, raportă Hannah mai tîrziu în vreme ce o ajuta pe Viola să se îmbrace și îi împletea părul. Se pare că era destul de furios cînd și-a scos calul la plimbare. Apoi a plecat în galop, blestemînd și

înjurînd, Dumnezeu știe încotro. Ferește-te din calea lui, domnișoară Vi. Lasă-ne pe noi, servitorii, să ne ocupăm de toate în dimineața asta.

– Dar abia aștept să văd cât de furios este, Hannah, răspunse Viola. Nu vreau să pierd dimineața asta pentru nimic în lume. Poate că pînă la prînz se va afla pe drumul spre Londra, iar noi vom scăpa de el.

Hannah oftă aranjînd periile și pieptenii pe măsuta de toaletă.

– Aș vrea să fie atît de ușor, scumpa mea, zise.

Așa simțea și Viola. Undeva, în stomacul ei, exista un gol pe care încerca din răspuțeri să-l ignore. La urma urmei, ceea ce se petrecea între ea și lordul Ferdinand nu era un joc. Își risca venitul, casa, pacea cea cu greu cîștigată, însăși identitatea ei.

Cînd el năvăli mai tîrziu în camera de zi, Viola era încă la micul dejun. Deși îl aștepta și se întărise la gîndul casei sale invadate de o prezență străină, inima începu să-i bată cu putere. Dacă tot trebuia să se întîmple una ca asta, de ce nu era un bătrîn, un bărbat urît sau respingător? De ce trebuia să se simtă de parcă însăși esența masculinității invadase camera, sufocînd-o?

Era limpede că venise direct de la plimbare. Pantalonii de călărie i se lipeau ca un al doilea rînd de piele de picioarele lungi și bine făcute. Ghetele, probabil lustruite cu o seară în urmă, străluceau încă. Purta o haină maro pentru călărie, bine croită, iar pe dedesubt, o cămașă albă. Petrecuse destulă vreme la Londra pentru a recunoaște în el un adevărat cuceritor, cum l-ar fi numit alți gentilomi. Pălăria și plimbarea îi zburlicaseră părul negru. O culoare sănătoasă îi strălucea pe chip.

Zîmbea și arăta enervant de bine dispus.

– Bună dimineața, domnișoară Thornhill. Făcu o plecăciune. Ce dimineață frumoasă! Am fost trezit de un cocoș ce cînta chiar sub fereastra mea și așa se face că am plecat la timp pentru a vedea răsăritul soarelui. Uitasem cît se încîntătoare poate fi viața la țară.

Își frecă mîinile și privi prin cameră, vizibil înfometat. Bufetul era gol; masa la fel, cu excepția farfuriei și paharului Violet. Nu se zărea nici un servitor. Deodată păru ceva mai puțin vesel.

– Bună dimineața, milord, zîmbi politicos Viola. Și cînd te gîndești că am mers în vîrfurile picioarelor cînd am trecut adineauri pe lîngă ușa dumneavoastră, crezînd că aerul de țară v-a prilejuit un somn prelungit. *Este răcoare aici, nu-i așa? Voi porunci să se aprindă focul și să vă fie adus micul dejun. Mi-am permis să poruncesc ceea ce am crezut că o să vă placă. Se ridică în picioare și sună din clopoțelul de lîngă bufet.*

– Mulțumesc. Își trase scaunul din capul mesei, pe care ea îl lăsase intenționat liber pentru el, nevrînd să-și petreacă dimineața în certuri asupra cui trebuie să aibă înțîietate.

Ea mai avea în farfurie ouă, cîrnați și pîine prăjită – un mic dejun mult mai bogat decît pîinea și cafeaua obișnuite. Își luă tacîmurile și continuă să mănînce, mestecînd încet și cu încîntare, deși toate aveau dintr-o dată gust de paie.

– Plimbările pe jos și călare trebuie să fie încîntătoare pe aleea din spatele casei, zise el. Iarba este bine îngrijită, iar pomii de pe ambele părți ale drumului sînt aliniați ca soldații la o paradă militară. Nu-i așa că este o adevărată minune a naturii cum pot ascunde nenumărate păsări, ale căror glasuri le auzi, dar pe care nu le poți vedea pînă ce cîte una dintre ele nu se hotărăște să zboare de pe o creangă pe alta?

– Întotdeauna mi-a plăcut să mă plimb pe acolo, adăugă ea.

– Din vârful dealului poți zări pe o distanță de cîteva mile în jur, spuse el. Mi-ar fi plăcut să mă aflu aici cînd eram mic. Îmi amintește puțin de dealurile de la Acton Park, unde am crescut. Eu eram regele castelului pe care-l apăram în fața noilor veniți. Ba nu. Rînji, iar Viola își aminti, fără să vrea, de chipeșul străin de la petrecere. Mai bine să spun că fratele meu voia să fie regele, iar eu omul lui de încredere. Dar știți că acoliți au de fapt o viață mai interesantă. Înfruntă dragonii și alți răufăcători, în vreme ce regele nu face decît să stea pe tron, arătînd plictisit și trufaș, și să dea diferite ordine, înjurînd birjărește.

– Dumnezeu! Asta obișnuia să facă fratele dumneavoastră? Aproape că o pufnise rîsul.

– Frații mai mari sînt o pacoste.

Însă Viola nu dorea să audă istorii despre copilăria sau familia lui. Nu voia să-i mai vadă zîmbetul acela imatur. Dorea ca el să se piardă cu firea și să se înfurie. Dorea ca el să înjure birjărește. Dar așa, era mai degrabă înspăimîntător. Știa oare? Se purta astfel intenționat? Ca o pisică jucîndu-se cu șoarecele? Cu toate astea, bătea cu degetele pe masă și din cînd în cînd privea spre ușă, semn că nu era atît de relaxat sau vesel pe cît dorea să pară.

Viola vîrî în gură o porție de ou.

– Durează destul de mult acolo, în bucătărie, zise el după o scurtă pauză. Trebuie să vorbesc ceva cu domnul Jarvey.

Cum de îndrăzne! Domnul Jarvey era majordomul ei. Bătrînul conte de Bamber îl angajase tocmai pentru a o sluji pe ea. O ceartă cu el nu făcea deocamdată parte din planurile ei.

– Vi se pare că durează mult? Îl privi vesel mirată. Îmi pare atît de rău. Bucătăria este la o distanță destul de mare, iar treptele sînt abrupte. Domnul Jarvey nu mai este la fel de

tînăr ca odinioară, iar uneori picioarele îi produc anumite neplăceri. Și bucătăreasa este destul de înceată – și uitucă. Dar știți, la țară nu poți găsi prea ușor servitori buni și trebuie să fii suficient de înțelept pentru a păstra ceea ce ai, chiar dacă nu corespund standardelor de la oraș.

În timp ce vorbea, ușa se deschise și apărură majordomul cu o farfurie acoperită într-o mînă și o cană mare cu bere în cealaltă. Viola se holbă admirativ la amîndouă. Cum de putuse doamna Walsh să umple astfel farfuria, fără să alunece nimic? Și unde găsise o cană atît de mare și urîtă? Cînd domnul Jarvey lăsă povara pe masă, putu să zărească ouă, cîrnați, rinichi, șuncă și pîine prăjită. Piesa de rezistență era însă o bucată mare și groasă de carne de vacă trecută doar puțin prin foc și apoi aruncată pe farfurie. Înota în suc roșu.

Privi apoi spre lordul Ferdinand care păru puțin uimit cîteva clipe.

– Milord, am fost sigură că un mic dejun sănătos, ca la țară, nu va face altceva decît să vă bucure după o asemenea partidă de călărie, zise ea, amintindu-și prea tîrziu că trebuia să-l creadă încă adormit de aerul puternic.

– Da, într-adevăr. El își frecă mîinile, aparent încîntat.

Se putea oare ca un asemenea meniu să i se pară îmbietor? Așteptă ținîndu-și răsuflarea ca el să guste din mîncare. Mai era însă un amănunt care trebuia rezolvat pe dată.

– Domnule Jarvey, zise ea, vrei să aprinzi focul? Înălțimii sale îi este frig.

Majordomul îndeplini iute porunca, sub privirile lordului Ferdinand. Urmări pe ascuns cum înfige furculița într-un rinichi și o duce la gură. Ar fi putut să exulte de fericire atunci cînd el trînti cuțitul și furculița pe farfurie.

– Mîncarea este rece, zise el uimit.

– O, Doamne! Îl privi îngrijorată, parcă cerîndu-și scuze. Sînt atît de obișnuită cu asta, încît am uitat să vă previn. Cred că bucătăreasa v-a pregătit masa acum ceva vreme, dar a uitat – din nou – să o păstreze caldă în cuptor pînă la întoarcerea dumneavoastră. Așa s-a întîmplat, domnule Jarvey? Poate că dorîți să o încălzească și să v-o aducă înapoi atunci cînd este gata? Vreți să mai așteptați încă o jumătate de oră, milord?

Focul se aprinse în cămin, iar majordomul reveni la poziția de drepti, făcînd și un pas înainte.

– Nu, nu. Lordul Ferdinand ridică o mîină. Nu contează. Oricum nu am nevoie de un mic dejun așa de bogat. Îmi va ajunge pîinea prăjită. Din fericire, asta este tocmai bună rece. În mod normal, prefer cafeaua berii negre – poate că mîine dimineată îți vei aminti asta, Jarvey? Apucă o felie de pîine și o mușcă. Un zgomot puternic se auzi, sugerîndu-i Violetei că felia era rece și atît de prăjită încît s-ar fi putut desprinde în bucățele dacă ar fi scăpat-o pe jos.

Cu ochii la foc, Viola își duse șervetul la nas, controlîndu-și reacțiile pînă cînd lordul Ferdinand începu să tușească.

– O, Doamne! zise ea. Din cămin ieșea fum. Cred că iar și-a făcut vreo pasăre cuibul pe coș. Se întîmplă mereu. Și întotdeauna durează zile pînă cînd se aduce peria de curățat. Tuși în șervețel și simți că o înțeapă ochii. Știți, în sat nu există nici un coșar, iar cel mai apropiat oraș se află la opt mile distanță.

– Nu putem decît spera, zise lordul Ferdinand sărînd în picioare și traversînd camera ca să deschidă larg amîndouă ferestrele, că acum cuibul este gol. Altfel cred că la cină vom servi pasăre friptă.

Ceva din tonul lui o alarmă pe Viola. În cele din urmă știa. Înțelegea. Dar nu își va pierde cumpătul, așa cum sperase ea. Va continua jocul, fiind probabil încredințat că

buna lui dispoziție o va enerva mai tare decît înjurăturile și țipetele. Bineînțeles că avea perfectă dreptate. Dar nu conta. Cel puțin acum înțelegea cu ce se confrunța – el singur, cu cîțiva servitori, împotriva unei case pline de oameni hotărîți să-i facă viața cît mai grea. Se întrebă cum i se păruseră pernele așeară.

– Uneori, spuse ea tremurînd fără să vrea în bătaia vîntului care-i luase șervetul, cred că puținele avantaje ale vieții la țară sînt depășite de dezavantaje. Mulțumesc, domnule Jarvey, poțl pleca. Putem doar spera că ziua va fi destul de călduroasă pentru a sta fără foc, într-un disconfort cît mai mic.

Majordomul se îndreptă spre ușă.

– Nu pleca încă, Jarvey, îi porunci lordul Ferdinand de lingă fereastră. Găsește-mi un grădinar sau un servitor zdravăn. Unui care să nu se teamă de înălțime. Poate că unul care chiar se pricepe la acoperișuri și coșuri. Cred că *trebuie* să existe o astfel de persoană. De fapt, pot să pun prinsoare pe asta. După ce-mi termin berea, mă voi urca acolo cu el ca să văd de nu putem salva sărmanele pasări. Dacă nu cumva, bineînțeles, este deja la fel de tîrziu pentru ele ca și pentru cuibul lor.

Ochii Violei lăcrimau și o dureau îngrozitor. Cu inima grea, își dădu seama că va avea de înfruntat un adversar puternic. Ei bine, vor vedea cine va cîștiga pînă la urmă. El era într-o evidentă inferioritate numerică. Și nici ea nu era un adversar oarecare. Avea mai mult de pierdut decît el – la gîndui acesta, oul din stomacul ei se agită neplăcut.

– O să cădeți și o să muriți, prezise înainte de a se lăsa pradă unui prelungit atac de tuse. Cu ce Dumnezeu umpluse Eli coșul? Și de ce trebuia să-i pese ei dacă lordul Ferdinand ar fi pățit ceva?

– Nu trebuie să vă faceți griji pentru siguranța mea, doamnă, zise el în vreme ce majordomul ieșea din cameră.

Una dintre isprăvile mele cele mai însemnate, deși trebuie să spun că se petrecea la o vîrstă mai necoaptă, a fost răspunsul la o prinsoare că nu aș putea traversa de la un capăt la altul o lungă stradă londoneză fără a atinge pămîntul măcar o dată. Prinsoarea era interesantă cu atît mai mult cu cît era o noapte umedă, cu vînt și fără lună, iar limita de timp era de o oră. Am făcut-o în patruzeci și trei de minute.

– Presupun, zise ea mai acră decît voia, că ați străbătut distanța pe spinarea calului.

– Și mi-a luat patruzeci și trei de minute? Se înecă de rîs. Din păcate, bărbații care au stabilit pariul luaseră deja în calcul această posibilitate. Nu se accepta nici un alt transport, în afara picioarelor mele. Am traversat drumul pe acoperișurile caselor.

– Mi-ați cîștigat cea mai sinceră admirație, milord, zise ea ridicîndu-se și nefăcînd nici un efort să-și ascundă disprețul.

– Unde vă duceți? o întrebă.

Ea ridică din sprîncene și-l privi cu răceală prin ceața care începuse să se risipească.

– Mișcările mele nu vă privesc, milord, răspunse ea, dorindu-și imediat să fi zis altceva.

El o măsură din cap pînă-n picioare, parcă dezbrăcînd-o cu ochii – cel puțin, așa i se păru ei. Încleștă dinții și-l privi mînioasă.

– Poate că după ce termin cu coșul, veți binevoi să vă plimbați cu mine, domnișoară Thornhill, spuse el.

– Pentru a vă arăta parcul? întrebă ea neîncrezătoare. Este domeniul meu privat și îl arăt numai oaspeților aleși.

– Printre care eu nu mă număr, completă el.

– Exact.

– Dar eu nu sînt tocmai un oaspete, nu-i așa? întrebă el cu acea voce șoptită care continuă să o fumice pe spinare, în ciuda hotărîrii de a nu se lăsa învinsă.

– Dacă vreți să nu vă rătăciți prin parc, cereți altcuiva să vă conducă pe acolo, răspunse ea, întorcîndu-se spre ușă.

– Și să mă pomenesc abandonat pe cîmp, lîngă un taur prost dispus? Sau poate lîngă rîu, în mijlocul unor nisipuri mișcătoare? Nu vă ceream să fiu însoțit de un ghid. Doream doar să vă vorbesc, iar afară pare locul cel mai indicat. Trebuie să lăsăm deoparte jocurile și glumele, domnișoară Thornhill, și să ajungem la o înțelegere în privința viitorului dumneavoastră – care nu include Pinewood. Nu are nici un rost să mai amînăm inevitabilul. Chiar dacă insistați să rămîneți alci pînă la sosirea copieii testamentului bătrînului conte, după aceea tot veți fi nevoită să înfrunțați realitatea. Mai bine să fiți pregătită. Însoțiți-mă.

Privi înapoi la el, peste umăr. Începuse cu o rugămintă, dar sfîrșise discursul cu o poruncă. Era un exemplar desăvîrșit al speciei sale. Oamenii mai puțin însemnați existau doar pentru a-l îndeplini lui poruncile.

– Am îndatoriri în legătură cu gospodăria care nu mai pot aștepta, zise ea. După aceea mă voi plimba pînă la marginea rîului. Nu vă voi alunga dacă veți dori să mă însoțiți atunci, lord Ferdinand. Ba chiar veți fi primit într-un mod politicos. Dar nu-mi veți porunci nimic, niciodată, cu atît mai puțin acum. Ați înțeles?

El încrucișă brațele la piept, arătînd elegant și relaxat cînd se sprijini de fereastră. Încrêțise buzele, iar în ochi i se ivise o expresie amuzată – sau era doar dispreț?

– M-am priceput întotdeauna foarte bine la engleză, răspunse.

Era limpede că nu mai avea de gînd să adauge altceva. Ea părăsi încăperea, înțelegînd că trucurile pe care ea și servitorii le piănuiseră pînă acum nu făcuseră decît să-l provoace și să-l facă să se proptească și mai bine pe călcîie,

mai hotărît ca oricînd să rămînă. Dar, desigur, un asemenea lucru fusese cît se poate de previzibil. Jocurile și farsele constituiau o adevărată plăcere pentru un plictisit dandy londonez.

Ei bine, vor vedea cum va reacționa el la tot ce i se rezervase pentru ziua de azi.

Ce va mai pune la cale după aceea? se întrebă Ferdinand, sprijinit cu spatele de fereastră, fără a încerca să stingă focul. Se va stinge singur curînd, iar el se afla destul de departe de cele mai neplăcute efecte ale fumului. Ar fi trebuit să fie mai atent după cina de aseară, cocoșul care păruse să se fi rătăcit sau prînzul rece și cam crud. Dar fusese nevoie să fumege coșul ca să deschidă larg ochii – sau mai degrabă să-l facă mai atent.

Ea chiar credea că îl poate alunga.

Partida îndelungată de călărie îi risipise iritarea provocată de trezirea la o oră așa de nepotrivită. Iar la micul dejun, pîinea prăjită – chiar rece sau ușor arsă – îi fusese întotdeauna de ajuns. Coșurile fumegînde erau doar o provocare. Putea să suporte la fel de bine ca oricine o glumă ca cea de aseară – carnea stricăță sau ouăle. Era chiar tentat să ia parte activă la toată joaca și să pregătească și el cîteva feste pentru a o convinge pe domnișoara Viola Thornhill că nu era deloc plăcut să împartă casa cu un tînăr burlac. Putea foarte ușor să aducă noroi în casă, să lase dezordine și mizerie pe unde trecea, să-și cumpere cîteva cîini fioroși, să treacă prin camere pe jumătate dezbrăcat, să uite să se bărbierească... ei bine, putea să fie îngrozitor de nesuferit, dacă dorea.

Necazul era însă ca acesta nu era un joc.

Culmea era că în dimineața asta îi păruse rău pentru ea. Și se simțea vinovat pe deasupra, de parcă el era

ticălosul în întreaga afacere. Nesăbuiința festelor din această dimineață – și de ieri – dovedeau cât de deznădăjduită era.

Nu păruse dispusă să accepte oferta lui de a o trimite la cumnata sa, Jane, ducesă de Tresham. Nici nu sărise în sus de bucurie la ideea de a merge la Bamber Court. Nu sugerase alte alternative. Părea foarte puțin dispusă să înfrunte realitatea. Ce altceva putea propune? Trebuia să se gândească la o soluție. Unicul lucru de care era sigur era acela că nu avea puterea să o dea afară sau să o silească să piece prin intermediul unui avocat sau polițist. Se gândi neliniștit că întotdeauna fusese cel mai slab din familie în asemenea conjuncturi. Fără coioană vertebraiă. La naiba, dar chiar îi *părea rău* pentru ea. Habar nu avea ce înseamnă să fii lipsit de confort și siguranță.

Ferdinand clătină din cap, ca pentru a alunga oarecum problemele și se depărtă de fereastră. Mai întâi ce era mai important. Cum nu exista o cafea fierbinte care să-i îndemne să se așeze din nou la masă – și trebuia să admită că privilegiul celui mic dejun îi neliniștea stomacul –, venise timpul să urce pe acoperiș.

După ce coborî pentru a stabili meniul zilei cu doamna Walsh, Viola se îndreptă spre bibliotecă cu gândul să aducă la zi registrele casei. Însă pe birou se afla o scrisoare ce trebuie să fi sosit cu poșta de dimineață. O înșfăcă și privi nerăbdătoare scrisul. *Da!* Era de la Claire! O clipă fu tentată să rupă sigiliul și să o citească pe dată, însă casa nu-i mai aparținea, așa că se opri. El putea să intre peste ea și să-i pună una din acele întrebări impertinente, cum făcuse la micul dejun. *Unde vă duceți?* În cel mai bun caz era înjositor.

Viola strecură plicul într-un buzunar al rochiei. Avea mai multă intimitate afară.

Însă locurile vizate nu i se părură prea sigure atunci

cînd păși prin ușile duble, acum nepăzite de nimeni. Într-adevăr, grădina de merișori din spatele casei era plină ochi de oameni – majordomul, administratorul, grădinarul și cele două ajutoare ale lui, valetul, Rose, Hannah, doi slujitori care trebuia să fie ai lordului Ferdinand – stînd cu toții nemișcați, cu fața spre casă și privind în sus. Rose își acoperise ochii cu o mîină, gest inutil de altfel, căci ținea degetele depărtate.

Nu, se gîndi Viola, corectîndu-și impresia inițială, nu priveau în sus, ci *spre acoperiș*. Desigur!

– Tot nu înțeleg de ce nu a vrut să trimită după un coșar, îl auzi pe unul din ajutoarele grădinarului spunîndu-i celuilalt. Nu are rost să cureți coșul de sus.

– Ascultă-mă pe mine, Eli o să cadă și o să-și rupă gîtul, prezise celălalt, sumbru.

– Așa e. Și o să-și mai *ardă* și părul.

Viola coborî repede și li se alătură. Chiar se urcase acolo? Nu glumise? El și Eli, tînărul ajutor al valetului? Nu voia să vadă. Nu suporta înălțimile și nu-și putea imagina cum o putea face cineva.

– la mai tăceți odată! le spuse grădinarul subordonaților săi. O să le distrațeți atenția.

Cînd Viola se întoarse și privi în sus, își simți picioarele ca de gelatină. Fereastra de la pod era larg deschisă către micul balcon din spatele ei. Dar nu se putea ajunge de acolo la nici unui dintre coșurile înalte. Restul acoperișului era puternic înclinat și acoperit cu țiglă cenușie, care arăta la fel de netedă precum coaja oului și de două ori mai alunecoasă. În balcon se aflau lordul Ferdinand și Eli, primul cu mîinile în șolduri și capul dat pe spate pentru a privi mai bine acoperișul de deasupra lor. Își scosese haina de călărie și vesta.

– Jeb, întrebă Viola în șoaptă, cum a înfundat Eli coșul? De deasupra sau de dedesubt? Ea își imaginase ultima variantă. Nu ar fi acceptat niciodată ca el să urce pe acoperiș, primejduindu-și viața.

– Rogojinile ar fi luat foc, domnișoară Thornhill, dacă s-ar fi aflat prea jos, îi explică valetul. După ce a prins cocoșul, s-a urcat pe acoperiș. Închipuiți-vă că după asta s-a jurat că nu îl mai țin balamalele să o mai facă încă o dată. Dar Înălțimea sa l-a silit să urce.

Încă nu se depărtaseră de puțina siguranță pe care le-o mai oferea balconul. Șoaptele și tăcerea erau inutile.

– Elil strigă Viola, făcînd mîinile căuș în jurul gurii, pentru ca vocea ei să se audă mai bine. Coboară imediat, înainte să-ți rupi gîtul. Nu-mi pasă ce altceva spune lordul Ferdinand.

Priviră amîndoi în jos. Viola își închipui cît de relativă era siguranța lor de acolo, de sus. Era destul de rău și cînd priveai de jos.

– Coboriți! strigă din nou. Amîndoi!

Chiar și de la distanța aceea, Viola zări rînjetul lordului Ferdinand care puse mîna pe umărul băiatului, șoptindu-i ceva. Apoi trecu un picior, pe urmă celălalt peste balustrada joasă care separa balconul de acoperișul cu țiglă. Începu să se cațăre, folosind atît mîinile, cît și picioarele. Eli rămase pe loc.

Rose își înăbuși un țipăt, iar domnul Jarvey o admonestă în șoaptă.

Viola ar fi vrut să se așeze pe banca ce înconjura fîntîna dacă ar fi găsit puterea să străbată distanța pînă acolo. Cum nu putea, trebui să rămînă nemișcată, cu mîinile apăsate pe gură. Nesăbuitul! *Imbecilul!* Va cădea și își va frînge pînă și ultimul oscior, iar ea o să aibă moartea lui pe conștiință pentru totdeauna. De altfel, probabil că asta își și dorea.

Dar el ajunse pe creasta acoperișului fără nici un accident. Se trase aproape de coșul care corespundea, printre altele, căminului din salon și se aplecă înăuntru – îi ajungea pînă la piept.

– N-are rost, murmură Jeb Hardings. Nu va putea să ajungă pînă acolo.

Apoi Rose țipă, majordomul o certă, iar lordul Ferdinand Dudley se apucă cu mâinile de coș, se trase pînă cînd putu să șadă pe margine și își vîrî picioarele înăuntru.

– N-o să se mulțumească pînă nu-și găsește moartea, zise Hannah.

– Trebuie să recunosc că este un tip simpatic, observă valetul, însă Viola abia îl auzi. Lordul Ferdinand Dudley dispărea treptat – dispăruse – înăuntru coșului.

O să se prăbușească și o să moară. O să se înțepenească și o să moară treptat și în chinuri. Dacă va supraviețui, îl va omorî cu mâinile ei.

Trecură doar două minute, care au părut însă două ore, pînă ce el își făcu din nou apariția – sau versiunea lui înnegrită. Avea chipul ia fel de negru ca și părul. Cămașa devenise cenușie. Ridică într-o mîină de aceeași culoare niște rogojini murdare și rînji către spectatorii de jos, dinții sclipindu-i albi chiar și de la depărtarea aceea.

– Pînă la urmă nu era cuibul unei păsări, strigă, ci doar un misterios obiect zburător, venit fără îndoială de pe lună. Dădu drumul rogojinilor, care se rostogoliră pe acoperiș și alunecară pe margine, murdărind terasa de dedesubt.

Cum va mai coborî acum?

Rezolvă problema în cîteva minute, lăsîndu-se să alunece nepăsător, de parcă cobora o pantă, înierbată. Cînd ajunse la balustradă și la balconul unde se afla Eli, sări peste el și se întoarse fluturînd o mîină. Băiatul rîdea și bătea din palme.

– Are curaj. Trebuie să recunoaștem, zise Jeb Hardings.

– Un individ simpatic, încuviință și valetul.

– Putea să-l pună pe Eli să o facă, după cum amenințase, adăugă grădinarul, dar a făcut-o el însuși. Nu găsești prea mulți oameni așa de generoși ca el.

– Vedeți, treaba e că, interveni unul dintre străini, privind

cum stăpînul său și Eli dispăreau prin fereastra podului, înălțimea sa nu suportă să vadă cum altcineva are parte de toată distracția. Asta nu a fost *nimic*. Aș putea să vă povestesc...

Viola auzise însă destul.

– Domnule Jarvey, zise ea cu răceală înainte de a străbate terasa. Poate că e timpul ca toată lumea să se întorcă la lucru.

Îi admirau cu toții nesăbuința. Începuse să-i cîștige de partea lui. Haida-de, simpatic, chiar așa!

Întră în casă și urcă scările spre dormitor. S-ar fi dus pînă în pod, dar îl văzu stînd alături de Eli pe covorul curat și scump de pe coridor. Ar fi fost de mirare să mai fi rămas ceva cenușă pe coș. Cu siguranță că se lipise toată de el.

– A fost o demonstrație dezgustătoare și nesăbuită! strigă apropiindu-se de el. Ați fi putut *muri*!

El rînji din nou. Cum de putea arăta chipeș și viril chiar și într-un asemenea moment? Faptul în sine nu-i potolea însă furia.

– Și *priviți* mizeria pe care o lăsați pe covorul meu!

– Poți să te întorci la grajduri, băiete, îi zise el lui Eli. Și dacă doar te apropii vreodată de acoperișul acela, o să mă găsești la coborîre gata să te pocnesc. Ai înțeles?

– Da, milord.

Sub privirea furioasă a Violei, băiatul îi rînji obraznic lordului, privindu-l ca pe un erou, înainte de a se întoarce și a o lua la goană pe scări.

– În seara aceasta, doamnă, veți putea lua masa în condiții mai confortabile și fără să mai suferiți de frig, spuse lordul Ferdinand, întorcîndu-se către Viola. Scuzați-mă, acum trebuie să înfrunt mînia valetului meu. Nu va fi deloc încîntat de felul în care arată ghetetele mele.

– Ați făcut-o dinadins, zise ea, mijind ochii și încleștîndu-și

mîinile. Înainte de a urca acolo, v-ați asigurat că toată lumea vă privește. V-ați asigurat că aveți un public pentru demonstrația dumneavoastră. V-ați riscat viața și sănătatea doar pentru ca toți să vă admire și să numească un *individ simpatic*.

– Nu! Ochii lui sclipeau amuzați. Asta spun despre mine?

– Viața nu este decît un joc pentru dumneavoastră! strigă ea. Sînteți probabil *bucuros* că m-ați găsit aici și că am refuzat să plec. Sînteți probabil la fel de *bucuros* și de faptul că toată lumea este împotriva dumneavoastră.

– Trebuie să înțelegeți, zise el, că întotdeauna am putut rezista oricărei ispite, cu excepția unei provocări. Cînd ați aruncat mînușa, domnișoară Thornhill, eu am ridicat-o. La ce vă așteptați?

– Dar ăsta nu este un joc! Unghiile o împungeau dureros în palme.

Ochii lui aproape negri o priviră atent.

– Nu, nu este, încuviință el. Dar pe de altă parte, nu-i așa, doamnă, nu eu am fost acela care a pus la cale diferite farse? Dacă văd un joc, trebuie să știți că nu vă puteți aștepta să nu particip. Și întotdeauna o fac pentru ca să cîștig. Poate că e bine să țineți minte asta. Acordați-mi aproximativ o jumătate de oră. Trebuie să mă spăl. Apoi vom face plimbarea pe care ați acceptat-o.

Se întoarse și se depărtă. Viola îl urmări cu privirea pînă ce ușa dormitorului se închise în urma lui. Acum vedea bine că, în locul unde stătuse el, pe covor era o pată murdară.

Întotdeauna o fac ca să cîștig.

Are curaj.

Un individ simpatic.

Simțea că e din ce în ce mai furioasă. Sau gata să izbucnească în lacrimi, plîngîndu-și de milă. Sau gata să omoare pe cineva.

Nu făcu nimic din toate asta. Se întoarse și coborî. Ieși afară ca să-și citească scrisoarea. Se gîndea să meargă pe marginea rîului. Dacă dorea, putea să o găsească acolo. Dar nu avea de gînd să-l aștepte ca un copil ascuitător.

6

Citea cînd el o găsi. Împăturoa o scrisoare, probabil aceea care era pe birou de dimineață. Ședea pe malul dinspre nordul casei, pe iarbă, între cărare și rîu, cu rochia de muselină răspîndită în jurul ei și părul strîns ca o coroniță. Era înconjurată de narcise și trifol. Părea personificarea inocenței și frumuseții, potrivindu-se perfect în peisaj.

Ferdinand se simți ca un ticălos. Deși nu-l cunoscuse personal, auzise că răposatul duce de Bamber era un individ cumsecade. Dar era limpede că era la fol de năîng ca și fiul lui.

Nu ridică ochii la apropierea lui, deși nu se putea să nu-l fi auzit. Punea scrisoarea în buzunar. Credea cumva că i-ar lua-o ca să o citească? Se enervă din nou.

– Vă ascundeți de mine, domnișoară Thornhill?

Întoarse capul și îl privi.

– Fără nici un copac prin preajmă care să-mi servească drept adăpost? continuă ea. Dacă aș dori să mă ascund de dumneavoastră, milord, nu aș face-o aici.

Se opri pe iarbă în spatele ei, în vreme ce ea-și întoarse privirea către rîu și dincolo de el, cuprînzîndu-și genunchii cu mîinile. Ar fi preferat să se plimbo, dar ea nu părea dispusă să se ridice. Era greu de întotîlnut o conversație din poziția în care se afla, cu mult deasupra ei. Se așeză, nu departe de ea, cu un picior întins și înconjurînd cu brațul genunchiul celălalt.

– Ați avut la dispoziție o noapte și o zi să vă gândiți, îi spuse. Ați avut posibilitatea să vă consultați cu prietenii și vecinii dumneavoastră. Deși am cerut ca o copie a testamentului să fie trimisă aici, trebuie să vă fi dat seama că Pinewood nu a fost niciodată al dumneavoastră. Ați luat vreo hotărâre în privința viitorului ?

– Rămîn aici, răspunse ea. Asta este casa mea. Aici este locul căruia îi aparțin.

– Prietenii dumneavoastră aveau dreptate aseară, zise el. Reputația dumneavoastră se află în mare pericol atîta vreme cît locuiți sub același acoperiș cu mine.

Ea rîse încetișor și rupse o margaretă. O privi despicînd tulpina cu unghiile, apoi culegînd o alta.

– Dacă vă faceți griji în privința proprietății, continuă ea, poate că dumneavoastră sînteți cel care ar trebui să piece. Nu aveți nici un drept la Pinewood. I-ați cîștigat doar titlul la o *partidă de cărți*, într-o speluncă. Fără îndoială că erați atît de beat încît nu v-ați amintit de asta decît a doua zi dimineață.

– Spelunca se numea Brookes, o lămurî. Un respectabil club al gentilomilor. Și doar un nebun ar juca beat fiind. Nu sînt nebun.

Ea îi răspunse cu acel rîs jos – recunosc nuanța de dispreț din el –, iar lanțul ei de margarete se mai îmbogăți cu o floare.

– Testamentul ar putea ajunge aici abia într-o săptămînă, zise el. Dacă pînă la urmă Bamber se hotărăște să trimită o copie sau originalul. Poate preferă să-mi ignore cererea. Vă dați seama că nu pot permite să locuiți aici pe timp nelimitat. Sfinte Dumnezeule, se va alege praful de reputația ei, dacă nu cumva se întîmplase deja. După aceea, toată lumea se va aștepta ca el să-i ofere reparație. Și știa ce înseamnă *asta*. Dacă hu era atent, avea să se pomenească legat pe veci de ea.

Numai acest gând era suficient pentru a se trezi scaldat într-o sudoare rece, în ciuda vremii calde de mai.

– De ce sînteți atît de sigură că bătrînul conte Bamber intenționa să vă lase Pinewood? o întrebă. În afara faptului că aparent a promis să o facă.

– Chiar a făcut-o, îl corectă ea.

– Atunci, în ciuda promisiunii sale, zise el. De ce să vă promită un asemenea lucru? Erați o nepoată favorită sau veri?

– Mă *iubea*, replică ea vehement, culegînd mai multe margarete din apropiere și așezîndu-le pe iarbă, în jurul ei, înainte de a continua coronița.

– Asta nu înseamnă întotdeauna...

– Iar eu îl *iubeam* la rîndul meu, adăugă. Probabil că nu ați iubit sau nu ați fost iubit niciodată, lord Ferdinand. Dragostea presupune încredere. Aveam încredere în el. Încă mai am. Întotdeauna voi avea. A spus că Pinewood va fi al meu și nu mă îndoiesc nici o clipă că nu ar fi așa.

– Dar testamentul? se încruntă el, privindu-i mîinile. Avea degete subțiri și delicate. Dacă se va dovedi că nu s-a ținut de cuvînt, atunci va trebui să acceptați faptul că v-a dezamăgit.

– Niciodată! Mîinile ei se opriră și se întoarse ca să-l privească. Tot ce va dovedi în acest caz va fi că cineva a falsificat testamentul. Poate l-a distrus. Nu-mi voi pierde niciodată încrederea în el, pentru că niciodată nu voi înceta să-l iubesc și nu voi uita că, mai presus de orice altceva, m-a iubit și el.

Ferdinand tăcu, zguduit de pasiunea cu care vorbea despre dragostea dintre ea și răposatul conte de Bamber. Pentru Dumnezeu, ce fel de relație avuseseră?

– Este o acuză foarte gravă, zise el. Cum că cineva ar fi schimbat testamentul.

– Da, încuviință ea. Așa este. Ghirlanda de margarete devenea tot mai mare.

Nu mai dorea să știe altceva despre ea. Nu voia să se apropie mai mult decît era deja. Și așa îi părea destul de rău pentru ea. O clipă reuși să-și învingă curiozitatea. Cîteva șuvițe ispititoare din părul roșcat căzuseră de-a lungul gîtului, pe spate.

– Ați crescut în provincie? Întrebă el în ciuda voinței sale.

– Nu. Se gîndi ușurat că nu va mai spune nimic, dar ea continuă: Am crescut în Londra. Acolo mi-am petrecut toată viața pînă acum doi ani, cînd am venit aici.

– Probabil că a fost o mare schimbare, zise el.

– Da. Toate margaretele din jurul ei dispăruseră. Ținea acum de capetele șiragului. Dar mi-a plăcut din prima clipă.

– Părinții dumneavoastră mai trăiesc ? Și dacă da, de ce naiba nu erau aici, cu ea? Sau de ce nu era ea cu ei?

– Doar mama.

– Erați foarte tînăra cînd a murit tatăl dumneavoastră? mai întrebă el.

Viola întinse ghirlanada în poală, lăsînd capetele să atîme pe iarbă. Aranja foarte atent margaretele ca toate să fie cu petalele în sus.

– Mama s-a căsătorit cu tatăl meu vitreg cînd aveam nouă ani, răspunse. El a murit cînd aveam optsprezece ani – într-o încăierare dintr-o speluncă. Fusese acuzat că a trișat și îndrăznesc să spun că așa se și întîmplase. Vocea ei era lipsită de emoție.

– A! zise el.

Ce altceva putea spune? El cîștigase casa pe care ea o considera a ei tot la un joc de cărți. Ce ironie crudă trebuie să-i fi părut.

– Îl uram, zise ea, continuîndu-și treaba. Nu am putut înțelege niciodată de ce îl iubea mama atît de mult.

– Vă mai amintiți de tatăl dumneavoastră adevărat? o întrebă, fără voie interesat de povestea vieții ei.

– O, da. Vocea ei deveni mai răgușită, de parcă ar fi uitat de prezența lui. Mîinile i se opriră pe ghirlandă. L-am adorat. Abia așteptam să se întoarcă acasă, alergam să-l întîmpin – uneori chiar pînă în stradă înainte ca el să fi intrat. Mama mă certa și-mi amintea că trebuie să mă port ca o doamnă, dar el mă lua în brațe și mă învîrtea pe sus, spunîndu-mi că eram cel mai frumos bun-venit pe care și-l putea dori cineva.

Rîse încet amintindu-și. Ferdinand rămase nemișcat. Aproape că-și ținea răsufierea, nerăbdător să audă mai mult, bănuind că ea s-ar fi oprit dacă și-ar fi amintit cui îi povestea toate acestea.

– Obișnuia să mă ia pe genunchi cînd discuta cu mama. zise ea. Stăteam cuminte fiindcă știam că venea și rîndul meu. Chiar și atunci cînd nu îmi acorda o prea mare atenție, simțeam siguranța prezenței lui și mirosul coloniei pe care o folosea întotdeauna. Mîinile lui mari și puternice se jucau în vremea asta cu degetele mele. Cînd devenea *atent* la mine, asculta toate noutățile mele neînsemnate de parcă nu exista nimic mai interesant pe lume și mă punea adesea să-i citesc din cărțile mele. Uneori îmi citea *el*, dar după o vreme începea să schimbe cuvintele poveștilor mele preferate pînă cînd mă supăram și-l corectam. Apoi îl observam făcîndu-i cu ochiul mamei. Mă numea prințesa lui.

Murise însă înainte ca ea să împlinească nouă ani. Tabloul idilic al copilăriei se sfîrșise. Ferdinand nu știa de ce se simțea atît de trist pentru ea. Totul se petrecuse cu mult timp în urmă.

– Nu-i așa că este important să fii iubit în copilărie? întrebă el.

Ea întoarse capul și se uită la el.

– Trebuie să fi fost iubit, zise. Ați avut doi părinți, este adevărat? Și un frate ca tovarăș de joacă. Și o soră?

– Ne certam atît de tare cum numai cei din familia Dudley puteau să o facă, rînji el. Dar deveneam și aliați atunci cînd trebuia să terorizăm pe cineva din afara cercului nostru. Întotdeauna exista o astfel de persoană – de obicei un tutore, alteori cineva însărcinat cu paza noastră sau vreo persoană importantă din sat – care stîmisa mînia noastră într-un fel sau altul.

– Ați avut o casă la țară unde ați crescut, spuse ea, și părinți care să se iubească între ei și pe fiecare dintre voi.

Ce presupunere naivă, gîndi el.

– O, într-adevăr, se iubeau unui pe altul, continuă. Cînd unui dintre ei se afla la Acton Park, celălalt era la Londra. Făceau cu rîndul. Rareori petreceau mai mult de cîteva ore unul în compania celuilalt. Deși presupun că ar trebui să fiu recunoscător că au petrecut acele cîteva ore împreună de cel puțin trei ori cît timp au fost căsătoriți. Fratele meu, sora mea și eu n-am fi putut exista altfel.

Ea lega atent cele două capete ale ghirlandei.

– Au avut o relație cît se poate de civilizată, zise el. Chiar tipică pentru un cuplu din *înalta societate*.

– Cît de cinic sună ceea ce spui, remarcă ea. Ai suferit din cauza acestui aranjament?

– De ce să fi suferit? Ridică din umeri. Eram chiar fericiți atunci cînd pleca tata. Fusesse și el un ticălos ca și noi, așa că nu aveam cum să-l păcălim. Și nici nu aveam cum să scăpăm de bastonul de mesteacăn pe care-l ținea în camera lui de studiu, sprijinit de birou. Singurul lucru pentru care eram recunoscător era că fratele meu era preferatul lui, așa încît îl bătea mai des decît pe mine.

– Mama voastră era mai blîndă? îl întrebă ea.

– O plictiseam, răspunse el. Sau poate doar viața la țară era de vină. Nu prea o vedeam – cel puțin, fratele și

sora mea nu o întâlneau foarte des. Eu eram preferatul ei. Când mă făcusem destul de mare, obișnuia să mă ia cu ea la Londra.

– Cred că era plăcut, comentă ea.

Urîse lucrul ăsta. Îi prilejuise pierderea timpurie a inocenței. I se părea că știuse dintotdeauna că tatăl lui avea amante. Cumva, știuse întotdeauna – deși credea că Angie și Tresham nu aflaseră – că ruda săracă ce locuia la Dove Cottage, pe proprietatea lor, nu era nicidecum înrudită cu ei, ci doar una dintre amante. Desigur că de aceea nu li se permisesese niciodată să o viziteze, deși casa se afla chiar sub iubitele lor dealuri împădurite și aproape de apa în care se scăldau vara, cu toate că li se interzisese categoric.

Ceea ce nu știuse pînă cînd nu fusese la Londra, alături de mama pe care o adora, era că și ea avea amanți – adevărate legiuni de admiratori care se adunau în camera ei atît dimineața, cît și seara, pentru a observa cele mai intime detalii ale toaletei sale înainte de a o însoți la numeroasele petreceri ale sezonului londonez; dintre aceștia, cu cîțiva favoriți împărțea patul, deși niciodată în casă. Mama lui nu fusese niciodată vulgară.

Aflase încă de timpuriu că în înalta societate infidelitatea soților și a soțiilor era ceva obișnuit. Jurămintele schimbate în timpul nunții erau doar o farsă. Căsătoriile se făceau în scopuri financiare sau dinastice.

Ferdinand nu-și dorea așa ceva. Ideea căsătoriei îl îngrețoșa. Și, spre deosebire de naiva și prostuța domnișoară Viola Thornhill, el nu credea în dragoste și încredere. O, îl iubea pe Tresham, pe soția și copiii lui. O iubea pe Angie și îl plăcea pînă și pe Heyward. Dar nu orbește, așa cum iubea și se încredea domnișoara Thornhill. Poate că după această deziluzie își va întări inima și va învăța că nu e bine să aibă încredere în nimeni în afară de ea însăși.

– Da, îmi plăcea, răspunse la remarca ei.

Acum păreau că nu mai au ce să-și spună. Ferdinand ședea și o privea. Îi era ciudă pe el însuși. O căutase ca să vorbească despre viitorul ei și să ia un fel de hotărîre în legătură cu plecarea ei. În loc de asta, discutaseră despre copilăria fiecăruia. Bătea un vînt ușor. Ridica buclele scurte de pe ceafa ei. Simți o absurdă – dar pe dată domolită – dorință de a le da la o parte cu mîna și de a-și lipi buzele de locul acela.

– Ce aveți de gînd să faceți cu ghirlanda aceea de margarete? o întrebă ridicîndu-se în picioare.

Viola privi în jos de parcă o vedea prima oară.

– O, făcu ea.

Îi dădu o mîna și o ajută să se ridice. Îi luă ghirlanda și i-o înnodă pe cap.

– Mica mea țărăncuță, murmură aplecîndu-se ca să o sărute. Ridică iute capul, dar bineînțeles că era prea tîrziu. În ce idiot se transformase în scurta clipă?

Obrajii ei ardeau, iar ochii aruncau scînteii. Așteptă cu inima strînsă palma peste obraz – nu avea de gînd să se apere de vreme ce greșise. Dar ea se stăpîni.

– Lord Ferdinand, zise ea, cu o voce rece și tremurătoare, poate că sînteți încredințat că Pinewood vă aparține. Dar eu nu fac parte din acest tîrg. Sînt stăpîna propriei mele persoane. Deși cred că am mai spus asta, o voi mai spune o dată dacă nu m-ați crezut prima oară. Nu sînt metresa nimănui. Îmi aparțin doar mie însămi.

Se întoarse, depărtîndu-se nu pe aleea de lîngă rîu, ci traversă apa și dispăru în cele din urmă dincolo de malul abrupt.

La dracu'! gîndi Ferdinand. Ce naiba îl apucase? Venise acolo cu gîndul să fie cît mai ferm, să scape de femeie și sfîrșise sărutînd-o și șoptindu-i ceva atît de jenant, încît nu mai dorea să-și amintească ce spusese.

Mica mea țărăncuță.

Fiecare cuvînt era de ajuns să-l facă să se cutremure.

Dumnezeule, însă cu siguranță se transformase dinaintea ochilor lui. Într-o clipă fetișcana de la țară, împodobită cu margarete, iar în cealaltă o doamnă cu limba cît se poate de ascuțită.

Își dori brusc să fie la fel de necruțător și neînduplecat cum ar fi fost fără îndoială Tresham într-o asemenea situație. Femeia ar fi dispărut de ieri, iar astăzi ar fi fost uitată cu desăvîrșire.

Cum naiba va scăpa de ea?

Porni înapoi, pe aleea de lîngă rîu, simțind întreaga frustrare de a nu fi rezolvat nimic și de a fi complicat doar și mai tare lucrurile. Avea nevoie să șadă undeva, în liniște, și să se gîndească bine cîteva ore. Să facă planuri. Iar apoi să le aducă la îndeplinire. Însă de cum puse piciorul în casă, știu că nu va obține ceea ce-i trebuia – cel puțin nu pentru o vreme. Holul părea plin la refuz de oameni, care se întoarseră cu toții atunci cînd intră, privindu-l în așteptare.

– Jarvey? Recunoscîndu-l pe majordom printre ceilalți, Ferdinand ridică întrebător o sprînceană.

– Milord, domnul Paxton așteaptă întoarcerea dumneavoastră în bibliotecă, îi spuse Jarvey. Și mai sînt cîteva persoane ce doresc o audiență la dumneavoastră.

– Paxton?

– Valetul de la Pinewood, milord, îl lămuri Jarvey.

Ferdinand se uită la toți cei ce doreau o audiență și se întoarse către bibliotecă.

– Atunci ar fi mai bine să-l văd imediat, zise.

Viola se plimbă pe alee pînă cînd simți că era destul de calmă pentru a da ochii cu alți oameni. Vorbise cu el de parcă îi era prieten. Îl lăsase să o sărute. Da, îl lăsase. Știuse

că avea de gînd să o facă chiar din clipa în care el îi luase ghirlanda de margarete și i-o pusese pe cap. Ar fi putut să-l oprească. Dar nu o făcuse. Cît timp stătuse pe jumătate întins pe iarbă, în spatele ei, se luptase cu efectele atracției exercitate asupra respirației, bătăii inimii, nervilor ei.

Nu voia să-l găsească atrăgător. Voia să-l urască. Chiar îl *ura*.

Hotărîtă, reveni cu gîndul la scrisoare. Strecură mîna în buzunar și o strînse în pumn. Răspunsul era nu – din nou.

„Îți sîntem toți foarte recunoscători pentru invitație, scria Claire. Probabil că bănuiești cît de mult dorim să te vedem după ce a trecut atîta timp. Doi ani este *prea* mult. Dar mama m-a rugat să-ți transmit cele mai sincere regrete din partea ei și să-ți explic de ce nu putem veni. Crede că îi datorează prea mult unchiului nostru, mai ales acum, după ce l-a trimis pe Ben la școală. Socotește că e de datoria ei să rămînă aici și să ajute pe cît se poate. Dar îi lipsești foarte tare, Viola. Și nouă, tuturor.”

Viola se simți frustrată. Nu resimțea atît de mult singurătatea – învățase să o amăgească cu diferite activități și cu prietenii de la Pinewood –, cît izolarea. Nu vor veni niciodată. De ce mai spera că o vor face?

Atunci cînd venise la Pinewood, visul său cel mai drag fusese ca mama ei să treacă curînd peste supărare și să uite cumplita ceartă iscată de faptul că ea acceptase darul contelui și să vină să locuiască alături de fiica ei, aducînd-i pe Claire și pe cei doi gemeni, Maria și Benjamin – frații vitregi ai Violei. Mama nu era însă gata să o ierte, cel puțin nu într-atît încît să vină pînă aici.

Mama și copiii – deși Claire avea deja cincisprezece ani, iar gemenii doisprezece – nu aveau propria lor casă. Tatăl vitreg al Violei murise cînd ea avea optsprezece ani și nu lăsase familiei decît datorii, pe care le plătise unchiul

Wesley, fratele mamei. Îi luase pe toți să locuiască împreună la hanul lui și de atunci rămăseseră acolo.

„Muncesc acum, continua Claire. Unchiul Wesley mi-a arătat cum să țin registrele de socoteli, așa cum făceai tu pe vremuri. Mi-a spus că de vreme ce-am împlinit cincisprezece ani, s-ar putea să mă lase să servesc în sală de mese. Sînt fericită că lucrez pentru el, dar aș vrea să devin guvernantă, așa cum erai tu, Viola, și să-mi ajut familia.”

Viola își aminti că atît mama, cît și unchiul ei fuseseră mîndri de ea. Unchiul Wesley se arătase dezamăgit la început, cînd ea îi anunțase că voia să piece de la han, dar înțelesese dorința ei de a-și ajuta familia. Cu doi ani în urmă, mama ei nu pricepuse de ce trebuia să părăsească o slujbă respectabilă, interesantă și bine plătită pentru a accepta milă. Numea milă faptul că îi fusese dăruit domeniul Pinewood...

„Mă simt bine cînd îi ajut, scria Claire. Unchiul Wesley este chiar generos. Cheltuielile pentru școala lui Ben sînt destul de mari. Pe lîngă asta, a mai cumpărat haine noi și cîteva cărți pentru Maria, pe care o învață mama și care devine mai învățată decît am fost eu vreodată. Mi-a cumpărat o pereche nouă de pantofi, deși cea veche mi-ar mai fi putut folosi încă o bună bucată de vreme.”

Numai unchiul Wesley știa că banii pentru educația lui Ben și multe dintre cheltuielile suplimentare ale familiei veneau din rentele de la Pinewood. El nu dorea să-și asume merite ce nu-i aparțineau. Dar într-o scrisoare trimisă la scurt timp după ce ajunsese în Somersetshire, Viola îl rugase fierbinte să o ajute. Mama n-ar fi acceptat niciodată nimic venit de la Pinewood. Dar Viola dorea să-și ajute în continuare familia. Claire, Maria și Ben trebuia să aibă măcar șansa unei vieți decente.

„Binecuvîntată să fii, dragă Viola, spunea scrisoarea la sfîrșit. De vreme ce noi nu putem veni la Pinewood, nu ne poți face tu o vizită la Londra? Te rog?!”

Însă niciodată nu îndrăznise să se înapoieze acolo. Numai gîndul o făcea să se cutremure.

Supărată în urma întîlnirii cu lordul Ferdinand și de vestea adusă de scrisoare, Viola cedă unuia dintre rarele momente de milă față de ea însăși și simți un nod în gît. Îl înghiți hotărîtă. Nu-i era foarte dor de familia ei. Nu-i mai văzuse de doi ani, de la cearta aceea îngrozitoare pe care o avusese cu mama. Singura ei consolare era că le făcea un bine cît timp locuia aici. Dar cum avea să-i mai ajute dacă Pinewood nu mai era al ei?

Cum va putea să se întrețină de acum încolo?

Întorcîndu-se spre casă simți cum panica îi strîngea stomacul. Cum îi mai ura pe lordul Ferdinand! Nu încerca să-i ia doar Pinewood. Ci totul. Și cum se mai ura că nu-i răspunsese cu un chip împietrit, puțin mai devreme, pe malul rîului.

Ar fi putut intra în casă prin ușa din spate, care era mai aproape de alee. Dar ocoli pînă în față. Voia să vadă dacă restui planurilor pe ziua de astăzi erau puse în aplicare. Se așteptase oarecum să găsească holul gol. Era însă plin de oameni. Cu mult mai mulți decît sperase sau se așteptase. Exista oare un fermier sau muncitor chiriaș care să *nu* se afle acolo? Viola zîmbi larg cînd toți bărbații își atinseră frunțile sau se plecară stîngaci, iar puținele femei bolborosiră cîteva cuvinte de salut. Îi rînjiră cu toții în semn de recunoaștere a complotului.

— Bună dimineța, spuse veselă.

Mai era încă dimineță? Cu siguranță nu mai era atunci cînd el sfîrși cu toți cei care ceruseră o audiență la noul proprietar de la Pinewood. Și înainte de a-i fi putut primi, trebui să asculte discursul de bun-venit, pentru a căruia pregătire fără îndoială că domnul Paxton stătuse treaz jumătate de noapte. Domnul Paxton putea fi îngrijorător de

chibzuit atunci cînd dorea. Lordul Ferdinand era norocos dacă apuca să-și ia prînzul înainte de apariția tuturor musafirilor de după-amiază, veniți să-și prezinte omagiile noului lor vecin.

Reverendul Prewitt urma să vorbească despre corul bisericii și predica din duminica viitoare, doamna Prewitt despre cercul de cusut al doamnelor și despre noii pantaloni cu care erau ocupate acum. Directorul școlii va insista asupra acoperișului găurit prin care ploua și despre necesitatea de a-i învăța ceva semnificativ pe elevii mai mari în vreme ce le preda celorlalți alfabetul. Domnișoarele Merrywether vor vorbi despre expoziția de flori care trebuia să aibă loc în vară și despre încercările anumitor săteni de a cultiva soiuri noi sau mai bune. Doamna Claypole, domnul Claypole și Bertha – ei bine, ei vor fi ei înșiși. Domnul Willard avea un taur despre care credea că este profund deprimat din cauza morții – prin măcelărire – a vacii lui preferate. Domnul Willard putea – și chiar așa urma să facă – să vorbească nemaipomenit de elocvent despre acest subiect.

Domnul Codaire putea adormi pe oricine vorbind despre drumuri, porți și noi modalități de pavare a străzii. Din fericire pentru Viola, știa despre acest lucru și îl sugerase ca un subiect potrivit cu care să desfete urechile lordului Ferdinand atunci cînd l-ar vizita. Doamna Codaire tocmai citise o minunată carte de predici din care, era sigură, Înălțimii sale i-ar fi făcut plăcere să audă cîteva fragmente. Iar domnișoarele Codaire, în vîrsta de șaisprezece și șaptesprezece ani, se oferiseră să-și însoțească părinții și să *chicotească* de cîte ori era nevoie. De vreme ce vederea unui tînar chipeș era un impuls suficient pentru cele două fete, Viola nu se îndoia că vor zgîria nervii fiecărui adult de acolo, dar mai ales pe cei ai lordului Ferdinand.

Viola se retrase în camera ei, unde spera să citească

toată după-amiază, gîndindu-se plină de speranță că pînă mîine dimineață cam pe la aceeași vreme, el s-ar putea afla pe drumul de întoarcere la Londra, conștient că a sta mai mult de o săptămînă la țară l-ar scoate din minți. Presupunea că în ochii legii, el va fi în continuare proprietarul domeniului, dar exista posibilitatea să nu se mai întoarcă niciodată. Dacă voia să ceară taxele, avea de gînd să-l ignore pînă cînd va înceta. Pînă mîine dimineață, și-ar putea recăpăta casa.

Și tot pînă mîine dimineață va învăța și porcul să zboare, se gîndi oftînd.

Viola nu ieși din cameră pînă la ora cinei. Își făcuse curaj să ia masa alături de el, consolîndu-se cu gîndul că cel puțin se va amuza la auzul nemulțumirilor lui. Dar masa era pusă doar pentru o singură persoană, iar majordomul stătea în spatele scaunului obișnuit al Violei, așteptînd ca ea să se așeze.

– Unde este lordul Ferdinand? îl întrebă.

– A spus că va lua masa la Boar's Head, doamnă.

– Cred că, zise ea zîmbind ușurată și pregătindu-se pentru o cină neașteptat de plăcută, i-au ajuns conversațiile de pe ziua de azi.

– Probabil că da, doamnă, răspunse domnul Jarvey cu un zîmbet îngîmfat, turnînd supă în farfurie.

– Ce zici, i-a plăcut ziua de azi? Aproape că-și simțea inima ușoară.

– Părea destul de bine dispus de fiecare dată cînd intram în salon pentru a anunța un alt vizitator, îi răspunse Jarvey. Zîmbea, vorbea și saluta oaspeții de parcă nu-și putea închipui un mod mai plăcut de a-și petrece timpul. Însă cred că se prefăcea ca să nu observăm noi cît de mult îl supăra toate astea.

– Da, încuviință Viola. Sînt sigură că așa e. Ar fi preferat

Însă să audă că se plictisise, se enervase, fusese obosit sau mînios. Ai vorbit cu domnul Paxton?

– Înălțimea sa a cerut să vadă registrele de socoteli, întrebînd apoi cine le alcătuiește cu o asemenea ordine și precizie, zise domnul Jarvey. Domnul Paxton mi-a spus că a pus cîteva întrebări mai inteligente decît acelea la care se așteptase el. Înălțimea sa a luat registrele cu el cînd a plecat. A spus că vrea să le studieze mai îndeaproape. Apoi, în loc să-i cheme pe fiecare în bibliotecă, pe rînd, și-a tras un scaun în mijlocul holului, s-a așezat și a vorbit imediat cu toți. Am fost de față, doamnă, și veți fi mulțumită să aflați că nu pare a ști nici cele mai simple lucruri despre ferme. De fapt, este chiar un ignorant în treburile astea.

– Chiar așa? întrebă Viola, supărată la gîndul că lordul Ferdinand găsise un mijloc de a evita să fie copleșit de numărul mare de oameni, dar și mulțumită că prezența în hoi îi permisesese majordomului să fie martor la toate stîngăciile sale.

– Da, doamnă, răspunse el. În schimb, știe să asculte și știe ce întrebări să pună. Și poate spune și cîte o glumă. I-a făcut pe toți să rîdă de mai multe ori. Mai că am zîmbit și eu la aceea cu depravatul din oraș și preotul din provincie. Se pare că...

– Mulțumesc, domnule Jarvey, zise hotărît Viola. Nu prea am dispoziția necesară pentru glume.

– Bineînțeles, doamnă. Domnul Jarvey își reluă înfățișarea solemnă și luă bolul de supă gol.

Viola se simți vinovată că fusese așa de ursuză. Totuși! Îi cîștiga pe toți de partea lui? Nu vedea toată lumea că era un seducător care ar fi făcut orice pentru a-i îndepărta tot sprijinul, pentru ca ea să nu mai aibă altă posibilitate decît să piece?

Gîndul acesta îi tăie și puțină poftă de mîncare pe care o avusese pînă atunci.

Poate că în seara asta o să întîrzie la han și o să se îmbete foarte tare. Poate că o să se dea în spectacol și o să-și arate adevărata față. Poate că în seara asta, la ieșirea din biserică, va auzi scandal la Boar's Head. Cît i-ar plăcea una ca asta! Și ar auzi și ceilalți membri ai corului.

O oră mai tîrziu însă, dispăru și acea slabă speranță cînd Viola își lăsă șareta în grajdurile parohiei și intră în biserică. Aproape că întîrziase. Toți ceilalți coriști veniseră deja.

La fel și lordul Ferdinand.

7

Nu-i trebuise prea mult să înțeleagă ce se întîmpla de fapt. Ziua îi fusese plănuită cu grijă, începînd chiar cu strigătele cocoșului din zori. Și probabil că urma să se termine la Pinewood cu cea mai proastă cină. Cum de dimineață se lămurise cît de bine știa bucătăreasa să pregătească mîncăruri indigeste, era mai bine să ia masa la Boar's Head, chiar dacă nu era chiar bine venit acolo.

În vreme ce mîncea friptura și plăcinta cu rinichi într-un salon izolat al hanului, se gîndi că lucrul cel mai ciudat era că aproape îi plăcuse ziua asta. Aproape, nu chiar de tot. Mai era și Viola Thornhill, spinul din conștiința lui, cea care îi strica tot cheful. Însă farsele de dimineață fuseseră amuzante o dată ce-și adaptase trupul și mintea la orele de dinaintea zorilor. Discuția cu Paxton și cercetarea registrelor de socoteli fuseseră interesante. Era nerăbdător să afle mai multe. Îi era limpede că în doar doi ani, dintr-o afacere neprofitabilă și prost condusă, domeniul devenise exact opusul. Paxton era, evident, un administrator priceput. Îi

făcuse plăcere să discute cu muncitorii și cu chiriașii de pe domeniu, recunoscînd adevăratele probleme printre plîngerile neînsemnate, observînd diferitele personalități, deosebindu-i pe cei mai de seamă de restul. Îi plăcuse să glumească cu ei și să vadă cum ostilitatea lor inițială începuse să cedeze. Cu Paxton însă nu fusese la fel de ușor. Îi era loial domnișoarei Thornhill.

Vizitele de după-amiază fuseseră ceva ce încercase întotdeauna să evite. Însă cele de azi se dovediseră cît se poate de amuzante, cu atît mai mult cu cît fiecare vizitator venise cu scopul precis de a-l plictisi de moarte.

Problema era că de mult îl interesau schimbările petrecute în construcția drumurilor. Iar discuțiile despre vite se puteau transforma foarte ușor în unele despre cai, subiectul preferat al lui Ferdinand. Doamnele care formau cercul de cusut se arătaseră interesate aflînd că lordul Ferdinand, copil fiind, o convinsese pe doica lui să-l învețe să tricoteze și că doar într-o săptămînă făcuse un fular care devenise din ce în ce mai îngust pe măsură ce scăpa ochiuri, dar care, o dată terminat și pus pe podea, se întindea de-a lungul întregii sale camere. Cît despre elevii care-i ceruseră directorului lecții de latină – ei bine, Ferdinand absolvise Oxfordul, cu specializarea latină-greacă. Poate că le putea fi chiar el profesor.

Bineînțeles toți cei pe care-i întîlnise astăzi erau hotărîți să nu-l placă. Probabil că cei mai mulți nu o făceau acum și nici nu o vor face vreodată. Ostilitatea lor era un fel de îndatorire față de Viola Thornhill, care părea să fi cîștigat respectul și chiar afecțiunea tuturor în cei doi ani de cînd se afla la Pinewood. Ferdinand nu se lăsa însă descurajat. Întotdeauna stabilise ușor relații cu tot soiul de oameni.

Era încredințat că viața la țară îi plăcea.

Preotul spusese că în seara asta avea loc o repetiție a corului bisericii. Soția lui îl invitase și pe Ferdinand, deși o

făcuse convinsă că nu el nu va accepta. De ce nu? se întreabă, dînd la o parte budinca cu seu adusă la desert. Nu dorea încă să se întoarcă la Pinewood. Însemna fie să întrețină un dialog cu domnișoara Thornhill în salon, fie să se furișeze într-o cameră unde nu se afla ea – niciodată nu fusese un asemenea laș. Și nici nu voia să mai petreacă încă o seară bînd în cîrciumă.

Prin urmare, să fie repetiția corului bisericii.

De cum deschise ușa și intră, descoperi că evenimentul nu avea loc chiar în biserică. Ajungea însă pînă la el sunetul unui pian pe care-l urmări pe scările abrupte pînă în sala de la subsol a bisericii, o cameră întunecată, cu ferestre înalte pe trei pereți. Acolo se aflau cam cincisprezece sau douăzeci de oameni, adunați în grupuri și discutînd. Nimeni nu-i acorda atenție pianistei, o femeie subțire, fără vîrstă, cu păr decolorat și creț, care privea notele muzicale din fața ei printr-o pereche de ochelari micuți, cu rame de sîrmă. Ferdinand își aminti că era una dintre fetele bătrîne care venise în această după-amiază alături de preot și soția lui – Merryfield? Merryheart? *Merrywether* – asta era. În vreme ce sora ei discutase îndelung despre prețul florilor în creștere, ea se scuzase de fiecare dată cînd se putuse strecura în conversație, asigurîndu-l pe lordul Ferdinand că nu se putea să-l intereseze asemenea probleme, dorind, fără îndoială, să se întoarcă în oraș.

– Are patru părți, spunea ea, neadresîndu-se cuiva anume, pîrînd însă extrem de neliniștită atunci cînd o văzu Ferdinand. Ne putem oare descurca cu patru părți?

Poate că cineva i-ar fi răspuns dacă n-ar fi observat cu toții noul venit, tăcînd brusc.

– Vedeți, domnule, am acceptat invitația dumneavoastră, spuse Ferdinand cînd îl zări pe preot, îndreptîndu-se către el cu mîna dreaptă întinsă.

Reverendul Prewitt păru tulburat o clipă, dar măgulit.

– Este foarte amabil din partea dumneavoastră, domnule. Cîntați?

Ferdinand nu apucă să răspundă. Desluși o ușoară agitație printre membrii corului, ale căror priviri se întoarseră dinspre el către ceva aflat în spatele umărului său stîng. Se întoarse și o văzu pe Viola Thornhill coborînd scările cu o expresie mirată. Făcea și ea parte din cor?

Făcu o plecăciune – și ceva se neliniști în amintirea lui. La naiba, o mai văzuse undeva. Avea o ținută aproape regească, cu bărbia ridicată, iar chipul, o mască a demnității reținute –, în totul foarte diferită de fetișcana veselă de la petrecere.

– Lord Ferdinand, spuse ea pășind pe podeaua de piatră, nu mă așteptam să vă întîlnesc aici.

– Sper că ați avut o zi plăcută, doamnă, zise el. Soția pastorului a fost atît de amabilă încît m-a invitat la repetiția corului.

Ea privi spre preot de o manieră care ar fi putut fi un reproș tacit, iar Ferdinand se întoarse spre pianistă.

– Cîntați cînd am intrat, domnișoară Merrywether, iar bucata muzicală dinaintea dumneavoastră are patru părți. Este asta o problemă?

– O, nu chiar o *problemă*, milord, îl asigură ea cu vocea stinsă de regretul de a-l fi deranjat într-o problemă atît de neînsemnată. Dar vedeți dumneavoastră, domnul Worthington este singurul nostru tenor. Nu vreau să spun că nu are o voce frumoasă, dimpotrivă, chiar foarte frumoasă. Doar că... nu-i place să cînte singur, iar eu nu-l învinovățesc. Cu siguranță că nu mi-aș dori să fac așa ceva. Nu că aș avea eu o voce de tenor, căci fiind femeie, dar...

– Este ușor distras de bași și cîntă alături de ei, spuse mai clar o femeie rotunjoară pe care Ferdinand nu o mai văzuse pînă atunci.

Se auzi un rîset general.

– N-am pretins niciodată că sîntem adevărați cîntăreți, adăugă preotul. Dar compensăm în entuziasm ceea ce ne lipsește în materie de muzică.

– Și în volum, adăugă altcineva, provocînd și mai mari hohote de rîs.

– Tot ceea ce putem pretinde de la noi, zise simpatic preotul, este ca zgomotul nostru care ajunge pînă la Dumnezeu să fie cît mai plăcut.

– Nu-ți va face plăcere să ne ascuți, îi spuse Viola lui Ferdinand.

Privind-o drept în ochi și zîmbindu-i, își oferî servicii.

– Sînt tenor, mărturisi. Cîntase în tinerețe în corul universității, iar experiența îi plăcuse grozav. Nu mi-a spus nimeni că am un talent nemaipomenit, dar nu am observat vreo expresie de chin pe chipul celor din preajma mea. Dacă Worthington și cu mine ne alăturăm vocile și mințile, vom vedea dacă putem rezista bașilor. Își aminti că Worthington, un roșcovan zbîrcit și chelios, era unui dintre fermierii care se opriseră în holul lui în dimineața respectivă.

– Nu vrem să vă creăm afîtea neplăceri, milord, interveni Viola hotărît. Cu siguranță ați dori să...

Nu țin să audă ce anume își dorea.

– Dar nu poate fi vorba de vreo neplăcere, îi asigură pe toți. Nimic nu-mi place mai mult decît o seară muzicală, mai ales dacă pot fi participant și nu numai un biet ascultător. Totuși, trebuie să mă asigur că nu cumva mă pripesc – sînt necesare audiții?

Întrebarea stîrni un hohot puternic printre cei mai mulți membri ai corului. Pînă și domnișoara Merrywether chicoti.

– Nici unui dintre cei care au dorit să cînte cu noi nu a fost vreodată alungat, milord, îl încredință preotul. Să începem dar.

Incontestabil, nu era un grup cu un simț muzical deosebit. Cel care trebuia să fie contralto nu avea ureche muzicală, cu toate astea cînta cît îl ținea gura, una dintre soprane avea un vibrato pițigăiat, bașii începură să cînte cu convingerea că rolul lor cel mai de seamă era să acopere tot restul corului, iar domnul Worthington manifesta într-adevăr tendința de a se li alătura atunci cînd nu inventa o melodie proprie. Domnișoara Merrywether nu avea o mîină prea ușoară pentru pian, iar dirijorul încetinea sau iuțea ritmul cu o frecvență năucitoare și imprevizibilă.

În ciuda tuturor acestor aspecte, se auzea totuși muzică.

Ferdinand se amuza imaginîndu-și reacția prietenilor săi dacă l-ar fi putut vedea acum. L-ar fi înghesuit și l-ar fi trimis pachet la Bedlam ca pe un nebun. Tresham l-ar fi fixat cu una dintre faimoasele lui priviri negre și împietrite. Sau poate că nu. Tresham începuse să cînte din nou la pian în ultimii ani – de fapt, de cînd se căsătorise – în loc să-și înăbușe talentul, așa cum o făcuse toată viața. Tatăl lor îi crescuse în spiritul credinței că unul dintre cele mai grele păcate pentru un Dudley era orice sugera feminitate. Muzica, arta, o prea mare aplecare asupra cărților – toate fuseseră eliminate cu ajutorul infamului baston de mestecăan ori de cîte ori fusese nevoie.

Lui Ferdinand îi plăcură și muzica, și compania. Și domolise evident ostilitatea unora dintre vecinii alături de care avea să locuiască pe viitor. Se pare că unui dintre obiceiurile membrilor de parte bărbătească ai corului era de a bea un pahar de bere în seara rezervată muzicii. Worthington îi propusese să li se alăture.

– Cîntatul usucă gîtul, adăugase ca explicație și scuză.

– Așa este și așa fi încîntat să vă însoțesc, replică Ferdinand. Dar, domnișoară Thornhill, ați venit pe jos pînă aici? Vă pot însoți mai întîi pînă acasă?

– Mulțumesc, milord, am venit cu șareta, zise ea, iar el putu să-și dea seama din răceala vocii că era furioasă. Probabil că se simțea dezamăgită de prietenii ei, care nu-l respingeau așa cum ar fi trebuit.

Așa că plecă să bea un pahar alături de alți șase membri ai corului, realizînd că viața la țară era complet diferită de cea de la oraș. Presupunea un anumit raport de egalitate. Era mai plăcută. Mai pe gustul său – un gînd ciudat, avînd în vedere că de la absolvirea universității Oxford participase la toate petrecerile posibile ducînd o viață agitată.

Măcar dacă n-ar fi existat Viola Thornhill. Într-un fel se indigna în beneficiul ei din cauză că prietenii săi îi îngăduiseră, într-o singură zi, să se amestece în viața lor. Fiindcă la urma urmei, nu vor putea locui amîndoi acolo, el și domnișoara Thornhill. Unui dintre ei trebuia să plece, iar persoana aceea era bineînțeles ea. Așa că prietenii ei ar trebui să fie furioși pe el. Ar trebui să-i facă viața un iad.

– Nu se poate să-i fi plăcut repetiția corului, zise Viola. Nu-i așa, Hannah?

– Nu știu, domnișoară Vi, spuse Hannah perind hotărît părul Violei de la rădăcină pînă la capătul firelor. Chiar nu știu.

– Ei bine, eu știu, răspunse ferm Viola. Pur și simplu, gentlemenii ca el nu agreează compania unor asemenea oameni, Hannah. Și cu siguranță nu agreează ideea de a cînta muzică religioasă într-un cor ca al nostru. Trebuie să fi fost îngrozitor de plictisit. De fapt, cred că a fost mai bine că s-a hotărît să plece cu ei. După ziua de astăzi, e sigur că va înțelege că acest colțșor din Somersetshire nu are ce să-i ofere unui depravat sofisticat din Londra. Nu am dreptate?

– Domnișoară Vi, spuse Hannah, cred că este la fel de fermecător pe cît este de chipeș și știe să folosească aceste

două calități în favoarea lui de câte ori e nevoie. Mai cred că este un om periculos pentru că nu acceptă niciodată înfrîngerea. Dacă nu v-ați fi aflat aici la sosirea lui, sînt sigură că într-o săptămînă s-ar fi înapoiat acolo de unde a venit. Dar vedeți, dumneavoastră sînteți aici, iar asta constituie pentru el o provocare. Așa cred eu.

Întocmai așa credea și Viola, astfei că nu mai zise nimic. Oftă doar în vreme ce Hannah îi dădea părul pe spate, începînd să-l împletească pentru noapte.

– Domnișoară Vi, zise cînd aproape termină, necazul este că atunci, în sat, eram convinsă că vă remarcase. De fapt, sînt sigură de asta, de vreme ce a participat la întrecere pentru margarete și a dansat cu dumneavoastră în jurul stîlpului floralilor. Apoi, în dimineața următoare a apărut asemeni unui trimis al destinului, fără să știe că asta este casa dumneavoastră. Iar acum, cînd ați încercat din răspuseri să-l alungați, a dovedit că vă este egal în privința asta. Cred că provocarea îi face *plăcere* doar pentru că sînteți implicată dumneavoastră, domnișoară Vi. Poate că ar fi mai bine să vă schimbați planurile, să nu mai încercați să-l alungați, ci...

– Hannah! o întrerupse Viola. La ce te gîndești? Să-l fac să se îndrăgostească de mine? Presupunînd că s-ar putea întîmpla și aș dori să o fac, cum l-ar alunga una ca asta?

– Nu mă gîndeam chiar să-l alungați, răspunse Hannah, legînd părul cu o panglică.

– Nu te gîndeai...

– Necazul este, domnișoară Vi, spuse Hannah, punînd în ordine rochia și podoabele de care se dezbrăcase Viola, că nu pot accepta ideea că viața dumneavoastră s-a sfîrșit. Sînteți încă tînără. Sînteți încă dulce, încîntătoare, bună și ... Nu se poate ca viața dumneavoastră să se fi sfîrșit, asta e tot.

– Ei bine, Hanah, chiar *s-a terminat*. Glasul Violetei tremura. Doar că traiul pe care l-am dus aici a fost liniștit. El este hotărât să mă alunge. Atunci nu-mi va mai rămîne nimic. Nimic. Nici viață, nici casă sau vise. Nici venit. Înghiți cu greu. Panica îi strîngea iar stomacul.

– Nu și dacă se îndrăgostește de dumneavoastră mai întîi, adăugă Hannah. Și se află deja la jumătatea acestui drum, domnișoară Vi. Trebuie doar să aveți grijă ca el să-l străbată în întregime.

– Domnii nu-și găzduiesc amantele în casele din provincie, zise Viola pe un ton acru.

– Nu amantele, domnișoară Vi.

Viola se întoarce și își privi uimită camerista.

– Crezi că mă va lua în *căsătorie*? Este lordul Ferdinand Dudley, Hannah. Este un gentilom, fiu al unui duce. Iar eu sînt un copil *nelegitim*. Și este lucrul cel mai bun care se poate spune despre mine.

– Nu vă supărați, spuse Hannah oftînd. S-au întîmplat și lucruri mai ciudate. El ar fi cel norocos dacă v-ar cîștiga mîna.

– O, Hannah, rîse Viola aproape în hohote. Întotdeauna visătoare. Dar știi, dacă ar fi să-mi caut un soț, aș dori pe cineva cît se poate de diferit de lordul Ferdinand. Reprezintă ceea ce disprețuiesc mai mult la un bărbat. Este un *cartofo*. Unui nesăbuit care joacă pe mize mari. Voi supraviețui cumva, fără să fiu nevoită să fac un asemenea sacrificiu îngrozitor. Și încă nu mă dau bătută. Dacă dorește să scape de mine, va trebui să mă tîrască afară. Poate că atunci toată lumea îl va considera ceva mai puțin *fermecător*, adăugă cu amărăciune.

– Într-adevăr.

Hannah avea aceeași voce caldă pe care o folosea atunci cînd Viola era copil și i se întîmpla ceva ce ea con-

sidera îngrozitor. Acelea erau vremurile cele frumoase, cînd universul era un loc cît se poate de sigur, iar dragostea exista cu adevărat și părea eternă.

– Urcă-te acum în pat, domnișoară Vi. Un somn bun va rezolva toate problemele.

Viola rîse și își îmbrățișă camerista.

– Cel puțin te am pe tine, cea mai bună prietenă pe care și-o poate dori cineva. Foarte bine, mă voi culca și voi dormi ca o fată cuminte, iar mîine toate problemele mele vor dispărea. Poate că atunci cînd va ieși de la Boar's Head, va fi atît de beat încît va pleca direct spre Londra și va uita de Pinewood. Poate că va cădea de pe cai și-și va frînge gîtul.

– Draga mea! zise Hannah cu reproș.

– Dar nu a plecat călare. A luat cupeul. Mai bine. Are mai multe șanse să cadă.

Mai rămase trează o vreme, privind baldachinul întunecat de deasupra, întrebîndu-se cum de i se schimbase atît de tare viața în doar două zile.

Ferdinand se întoarce acasă abia după miezul nopții. Casa era cufundată în întuneric. Un întuneric *indignat*, gîndi rînjind. Probabil că Viola se aștepta ca el să se întoarcă împleticindu-se, strigînd înjurături și pocind cuvintele. Dar gîndul că toată povestea nu era chiar un joc îi șterse imediat rînjetul. Și-ar fi dorit să fi fost ceva atît de inofensiv. Ea era un adversar interesant.

Jarvey nu se culcase încă. Se strecură în hoi cu un sfeșnic într-o mînă, cînd îl auzi pe Ferdinand intrînd pe ușa descuiată, umbrele de pe chip dîndu-i o înfățișare oarecum sinistă.

– A, Jarvey. Ferdinand îi înmînă pălăria, pelerina și cravașa. M-ai așteptat? Și Bentley?

– Da, milord, îl informă majordomul. Îi trimit imediat în camera dumneavoastră.

– Poți să-l trimiți la culcare, zise Ferdinand îndreptându-se spre bibliotecă. Și du-te și tu să te culci. Nu mai am nevoie de voi astă-seară.

După ce închise ușa în urma lui se gîndi că nu știa de ce anume venise în bibliotecă. Doar că i se părea mult prea devreme să meargă la culcare. Își scoase haina și o aruncă pe spătarul unui scaun. La fel și vesta. Își desfăcu papionul, apoi îl scoase. Acum era suficient de comod încît să se așeze într-un fotoliu, cu o carte în mînă – doar că nu-i prea ardea să citească. Era prea tîrziu pentru asta. Se îndreptă spre biroul de lîngă fereastra dintr-un colț al încăperii, și își turnă un pahar de coniac; după prima înghițitură își dădu seama că nu prea avea chef să bea. Băuse deja trei pahare de bere la Boar's Head. Nu-i plăcuse niciodată să bea singur. Nici măcar să bea prea mult. Nu-i prea plăceau diminețile de mahmureală după ce avusese parte de cîteva în tinerețe.

Aruncîndu-se într-un fotoliu de lîngă cămin, se gîndi că trebuie să existe o soluție a problemelor ei. Își dorea însă ca ea să-l ajute să găsească una, în loc să se agațe de ideea că testamentul va limpezi problema – sau că cineva îl falsificase.

Dar de ce își bătea capul cu problemele ei? Nu-l priveau cîtuși de puțin. Se va alege doar cu o durere de cap, consecință profund nedreaptă după ce băuse numai trei pahare de bere în două ore și jumătate.

Ea avea prieteni aici. O plăcea multă lume. Dacă nu greșea prea mult – se convinsese după ce analizase registrele de socoteli și vorbise din nou cu Paxton –, ea era aceea care condusese și îmbunătățise valoarea domeniului. Era implicată și în activitățile comunității. Așadar, ar trebui să rămînă acolo.

Asta s-ar putea întîmpla dacă se mărita cu ticălosul ăla plicticos, Claypole.

Ar putea rămîne dacă...

Ferdinand privea fix tabloul întunecat de deasupra căminului. Nu! Hotărît nu – *hotărît!* De unde naiba mai apăruse și ideea asta? Dar drăcușorul care îi trezise gîndul insistă.

Este tînă ră, frumoasă și atrăgătoare.

La fel erau și alte zeci de fete care puseseră ochii pe el în ultimii șase sau șapte ani. Nici o clipă nu se gîndise să o ia pe vreuna dintre ele de soție.

Este inocentă și proaspătă.

Orice femeie care l-ar lua în căsătorie s-ar alege cu un duce drept cumnat. Ar intra în înalta societate. S-ar mărita cu un om foarte bogat. Prospețimea și inocența ar dispărea într-o clipă, după ce ar gusta din plăcerile lumii mondene și cînd bărbați mai chipeși decît Claypole i-ar face curte. Nu s-ar deosebi cu nimic de orice altă femeie dintr-o căsătorie asemănătoare.

Crede în dragoste. Are încredere în ea chiar și după ce pare să o fi înșelat.

Atît dragostea, cît și încrederea ar dispărea concomitent cu inocența.

O dorești.

Ferdinand închise ochii și întinse mîinile pe brațele fotoliului. Respira adînc și regulat. Era inocentă. Trăia fără însoțitor în casa lui. Era un motiv suficient de scandal fără ca el să mai alerge după ea.

Are un corp minunat.

Mai bine murea decît să renunțe la libertatea lui doar pentru a o avea.

Dacă ai lua-o în căsătorie, problemele ei ar fi rezolvate, iar conștiința ta s-ar liniști.

La naiba cu Bamber, se gîndi Ferdinand. Și la naiba și cu tatăl lui. La naiba și cu Leaverling că-și lăsase nevasta însărcinată tocmai atunci, încît nu el fusese cel care să joace pentru Pinewood, ci Ferdinand. La naiba cu Brookes.

Nu va fi galant, cerîndu-i mîna. Simpla idee îl făcu să ducă mîna la gît ca să-și dezlege papionul – pentru a-și da seama că-l scosese înainte de a se așeza. Într-adevăr era în mare belea.

Se va duce la culcare, hotărî Ferdinand, ridicîndu-se. Nu că ar putea să doarmă, deși îi poruncise lui Bentley să-i găsească alte peme. Sau, dacă nu reușea, să-i pună cîteva bucăți de marmură la cap – oricum nu putea fi mai incomod decît ceea ce avusese în noaptea trecută. Dar nu avea nimic de făcut decît să se ducă la culcare.

Stinse lumînările, găsind că este suficientă lumina lunii pentru a se descurca pe scări. Își trecu cu un deget haina și vesta pe umăr și părăsi camera.

Spera din tot sufletul ca a doua zi dimineată să se trezească într-o stare de spirit mai rezonabilă.

8

Coridorul de sus era mai întunecat decît holul și scările. Nu exista decît o fereastră în capăt. Adîncit însă în gînduri, Ferdinand nu găsi că ar fi fost mai bine să fi adus o lumînare decît atunci cînd dădu peste o masă, în al cărei coîș se lovi dureros la coapsă.

– Au! exclamă tare înainte de a mai rosti alte epitete mai profane și de a lăsa haina și vesta ca să-și frece piciorul cu ambele mîini. Dar chiar și în întunericul aproape complet observă că îl aștepta o altă nenorocire, sub forma unei mari vase care se clătina pe masă, gata să-și găsească sfîrșitul. Strigă și se aruncă spre ea – felicitîndu-se apoi în gura mare că o prinsese. Își apăsă din nou mîna pe piciorul lovit, dar răgazul dură destul de puțin. Un tabiou mare, cu o ramă

grea și împodobită, se desprinsese nu se știe cum de pe perete, prăbușindu-se pe podea; iar în cădere trăsesse și vaza, spărgînd-o în mii de bucățele, răsturnînd și masa.

Ferdinand înjură tare și explicit mizeria din jurul lui, deși întinericul îl împiedica să vadă tot efectul isprăvii sale. Se trase dincolo de cloburi și începu să-și frece din nou piciorul. Apoi, brusc, se ivi o lumină, dezvăluind scena și orbindu-l cîteva clipe.

– Sînteți *beat!* il înformă cu răceală persoana cu lumînarea.

Ferdinand ridică o mîină ca să se apere de lumină. Cît de *tipic* pentru o femeie să ajungă la o asemenea concluzie.

– Chiar așa, încuviință curtenitor. Beat turtă. Și ce vă pasă?

Se întoarse către dezastrul pe care acum putea să-l vadă și el bine, frecîndu-și în același timp piciorul. Tabloul arăta de parcă ar fi cîntărit o tonă, dar reuși să se strecoare printre cloburi și să-l reazeze cumva la locul lui. Apucă masa și o puse în picioare. Nu părea să fi suferit vreun neajuns. Dar nu putu decît să se strîmbe la vederea miilor de cioburi.

Lumînarea ei îl orbi se tot timpul. Și se apropia tot mai mult. Cînd o privi, încă enervat și încurcat, o văzu limpede pentru prima oară.

Sfinte Dumnezeule! Nu se opri se nici măcar ca să se îmbrace sau să-și pună un halat. Nu că înfățișarea ei ar fi avut ceva indecent. Cămașa albă de noapte din bumbac o acoperea de la gît pînă la glezne. Nu purta scufie, iar părul era strîns într-o coadă groasă la spate.

Chiar dacă era în picioarele *goale*, înfățișarea ei nu avea nimic indecent. De fapt parcă era incarnarea purității. Cu toate astea însă, nu era *decît* o cămașă de noapte și nimeni nu se putea abține să nu întrebe ce era – sau mai degrabă ce nu era – dedesubt. După prima impresie, absolut nimic.

Temperatura lui Ferdinand crescuse brusc și începuse să-și frece și mai abitir coapsa lovită.

– Ce-mi pasă? repetă ea întrebarea, indignată. Este miezul nopții. Încerc să dorm.

– Este un loc absolut nepotrivit pentru o masă – mijlocul coridorului, zise el, atent să nu o privească de-a dreptul, observînd apoi că vesta și haina lui se aflau pe podea. Și el era doar în cămașă, pantaloni și ciorapi. Of, Doamne, Doamne, Doamne, nu era exact ce-și dorea acum. Se aflau singuri, după miezul nopții, pe coridorul întunecat, în fața dormitoarelor – iar prin mintea lui treceau gânduri care nu aveau ce căuta acolo.

Gînduri pline de dorință.

Ea era în siguranță, înarmată cu indignarea ei – cel puțin deocamdată. Probabil că nu auzise în viața ei de dorință.

– Masa era sprijinită de perete, milord, sublinie ea cu răceală. Tabloul atîrna pe perete. Dacă a existat vreo stupidenie în ceea ce s-a întîmplat aici, a fost numai a dumneavoastră, care ați ales să mergeți fără luminare pe coridor, beat fiind.

– La naiba, zise el, probabil că vaza valora cît un regat.

– Cel puțin pe atît, încuviință. Mai era și îngrozitor de urîtă.

La aceste cuvinte, Ferdinand rînji către ea, dorindu-și apoi să se fi uitat în altă parte. Avea un chip – perfect oval, cu pomeți înalți, nas drept, ochi mari și buze moi, tocmai bune de sărutat – care arăta chiar mai frumos decît atunci cînd era împodobit cu bucle și cîrlionți. Obișnuita coroniță îi dădea un aer princiar. Coada din seara aceasta o făcea să pară mai tînăra și inocentă. Temperatura lui mai sui cîteva grade cînd întoarse privirea spre rămășițele vasei.

– Unde pot găsi o mătură? întrebă. Poate că măturînd cioburile îi va reveni echilibrul intern.

Ea avu însă tocmai replica nepotrivită. Îl privi direct în ochi și rîse, amuzată.

– Sînt aproape tentată să vă dezvălui, răspunse. Ar constitui o priveriște neprețuită să vă văd măturînd. Dar ar fi mai bine să vă stăpîniți acest impuls. Este trecut de miezul nopții.

Lucru pe care stăruitor – și inutil – încerca și el să-l ignore.

– Ce să fac atunci? întrebă el, încruntîndu-se.

– Cred că ar fi mai bine să vă duceți la culcare, lord Ferdinand, răspunse ea.

Poate dacă acoperișul ar fi zburat de deasupra capului său, o parte din pasiunea pe care o simțea s-ar fi putut elibera inofensiv în aer și l-ar fi salvat. Dar desigur că nu s-a întîmplat așa ceva. În loc să-i urmeze sfatul și să se grăbească în direcția dormitorului său, uitîndu-se tot timpul numai la mînerul ușii, făcu greșeala de a o privi din nou, întîlnindu-i ochii și observînd că cedase atmosferei vrăjite create între ei încă de cînd se aventurase în afara camerei sale.

Nu știu cînd îi luă sfeșnicul din mînă, dar e sigur că el fu cel care îl puse pe masă. Apoi se întoarse către ea, ridicîndu-i bărbia cu aceeași mînă ce trimitea fiori prin brațul său.

– Ar trebui oare? o întrebă. Dar cine o să mă însoțească pînă acolo?

Chiar și în clipa aceea tîrzie și-ar fi putut răspunde singur și s-ar fi putut îndrepta cu toată graba la culcare. Sau ea le-ar fi putut reda amîndurora sîngele rece printr-o remarcă acidă despre presupusa lui stare de beție, înainte de a se retrage cu demnitate. Sau ar fi putut relua discursul din dimineața aceea, în legătură cu moralitatea ei. Sau s-ar fi putut întoarce pur și simplu pe picioarele ei goale, lăsîndu-i sfeșnicul drept trofeu.

Nici unui dintre ei nu alese aceste rezolvări ușoare – și raționale.

În schimb, ea făcu ceva neașteptat. Îi zări dinții mușcînd buza de jos, iar la lumina lumînării lui Ferdinand i se păru că lacrimile străluceau în ochii ei. Cuvintele îi confirmară impresia.

– Mi-aș dori, spuse ea ușor, să fi plecat după ziua și seara aceea. Mi-aș dori să nu-ți fi aflat niciodată numele.

– Chiar așa? El uită de pericol. De ceea ce se cuvenea. Chiar și de faptul că erau legați printr-un conflict insolubil. Nu mai vedea înaintea ochilor decît pe fetișcana lui minunată, care purtase cîndva margarete în păr și care acum avea ochii înlăcrimați din cauza lui.

– De ce?

Ea ezită și ridică din umeri.

– Ar fi fost o amintire plăcută, zise.

Dacă ar fi gîndit rațional, ar fi lăsat-o fără răspuns. Dar în clipele acelea nu mai gîndea deloc.

– Amintirea asta? Lăsa capul în jos, îi atinse buzele și se pierdu în multitudinea senzațiilor. Dulce, frumoasă și inocentă. Aromele îmbietoare de săpun, curățenie și femeie. Și amintirile focului, muzicii, a panglicilor împletite și strălucitoare. Și chipul vesel, frumos al femeii pe care o dusesese în spatele stejarului ca să o sărute.

Această femeie.

O sărută doar cîteva clipe, apoi își trase capul și privi în ochii ei. Lumina lumînării strălucea pe chipul ei la fel cum o făcuse cîndva focul din pajiștea satului. Ochii ei erau pierduți în ai lui. Lacrimile dispăruseră. Ea ridică o mîină, atingîndu-l cu vîrfurile degetelor și trimițîndu-i florii dorinței în tot corpul, pînă în pîntece. Cu toate acestea, pofta ce i-o trezea nu era doar pentru trupul ei. Nu era doar o femeie frumușică cu care se pomenise singur în împrejurări provocatoare.

Era Viola Thornhill, femeia veselă, adorabilă, plină de viață, care dansase de parcă muzica și toate ritmurile

universului se regăseau în trupul ei, ruda lui Bamber ce-i promisese domeniul Pinewood, apoi își trădase promisiunea, copila ce alergase spre tatăl ei povestindu-i toate secretele copilăriei sale.

– Da, șopti ea în cele din urmă, ca răspuns la întrebarea pe care aproape o uitase. Îmi doream amintirea aceea.

– Când în fața ta se află bărbatul în carne și oase pentru a-ți dăruia altele? O clipă, uitase că, după ziua de 1 Mai, ea își va aminti de el cu o amărăciune ce va dura toată viața.

Îi înconjură talia și o trase mai aproape. Ea nu se dădu înapoi. Dimpotrivă, îi cuprinse în mâini coatele, arcuindu-se spre el, lipindu-și coapsele, abdomenul și pieptul de trupul lui. Simțea numai forme ispititoare. Mâinile îi lunecară ușor în jurul taliei, iar ale ei se împletiră în jurul gâtului său. Orice îndoială în privința goliciunii de sub cămașa de noapte se risipi. Ca și întrebarea dacă își dorea să participe la ceea ce se întâmpla.

De data asta când o sărută, deschise gura și îi linse buzele întredeschise și carnea moale, umedă din spatele lor. Se simțea devorat de o dorință amețitor de dulce și profundă. Era un sărut dulce, știind că nu va duce îmbrățișarea destul de departe pentru a-i cuceri inocența – nu dorea să-i fure virginitatea. Profundă pentru că dorea mai mult, tot mai mult. O dorea în pat, sub trupul lui. Dorea să o pătrundă, aducându-i ei plăcere și lui ușurare. Mai mult însă decât o simplă dorință animalică, voia ... Pur și simplu, *țin*jea...

– Dulce, murmură, retrăgându-și gura, acoperind cu sărutări pleoapele ei închise, timplice, obrajii, trăgând cu dinții lobul unei urechi și trecându-și limba peste el, cufundându-și fața în scobitura moale și caldă dintre gât și umeri. O strânse mai tare, ridicând-o pînă pe vîrfuri.

– Da, șopti ea cu o voce catifelată, frecîndu-și obrajii de părul în care își împletise degetele mâinii. Da, dulce.

Stătură înlănțuiți clipe nesfârșite.

Îi dădu drumul atunci cînd ea își propti mîinile în umerii lui și îl împinse, nu violent, dar hotărît.

– Duceți-vă la culcare, lord Ferdinand, zise înainte ca el să poată vorbi. Singur. Cu toate acestea, nu era furioasă. Ceva din glasul ei vorbea despre o dorință la fel de intensă ca a lui. Știa că o parte din ea – mai slabă – ar vrea ca el să se împotrivească.

– Nu aveam de gînd așa ceva, șopti el. Nu mă gîndeam să vă seduc. Fecioria dumneavoastră este în perfectă siguranță cu mine. Ar fi însă mai bine să nu ne mai întîlnim în felul ăsta. La urma urmei, nu sînt decît un bărbat.

Ea luă sfeșnicul.

– Voi porunci să măture cioburile mîine dimineață, spuse. Lăsați-le deocamdată. Nu-l mai privi deloc, îndreptîndu-se spre camera ei, cu coada legănîndu-se pe spate. Arăta nespus de ispititor.

El pierduse încrederea în inocență, puritate, fidelitate și chiar dragoste cu mult înainte de a fi trecut de adolescență. Nu fusese niciodată îndrăgostit și nu avusese vreo altă relație cu femeile decît un fel de prietenie ușoară și glumeață. Femeile erau doar pentru sex și copii. Nu-și dorea copii.

Dar poate că, gîndi Ferdinand cînd ușa dormitorului se închise în urma ei și coridorul se cufundă iar în întuneric, existau asemenea calități precum bunătate, inocență și moralitate desăvîrșită.

Poate că exista chiar și dragostea.

Și fidelitatea.

Dar poate că la fel de bine era doar obosit, își zise zărindu-și hainele în lumina slabă a lunii și ridicîndu-le, înainte de a porni spre dormitor. Pînă la urmă, fusese o zi lungă și nemaipomenit de grea.

Cînd intră în cameră și închise ușa în urma lui, se gîndi

că exista o modalitate ca să rămână amîndoi la Pinewood. Dar nu va insista asupra acestei idei în seara asta. Nici măcar mîine, dacă mai avea ceva minte.

Era un burlac cît se poate de mulțumit.

Da, dulce, șoptise și ea, cu glasul răgușit de pasiune și obrazul lipit de al lui.

Da, cu adevărat dulce.

Se îndreptă hotărît spre camera de toaletă.

În dimineața următoare, Viola întîmpină cu ușurare, dar și cu dezamăgire absența lordului Ferdinand Dudley. De-a lungul întregii nopți, timp în care nu dormise aproape deloc, nu reușise să-și imagineze cum va da ochii cu el la micul dejun. Absența lui se datora faptului că plecase cu domnul Paxton pentru a vizita ferma din apropiere. Cel puțin deocamdată părea să-l intereseze administrarea domeniului. Viola resimți plecarea lui într-o asemenea misiune drept o tulburare a mersului firesc al lucrurilor. Încă din prima zi, se implicase personal să facă din domeniul Pinewood o proprietate prosperă și eficientă. Cu ajutorul domnului Paxton reușise destul de bine. Îi plăcea foarte mult.

Pentru ziua de astăzi nu erau rezervate prea multe farse. Doar cea de după-amiază, care părea deja neconvingătoare și sortită eșecului. Și ca pentru a accentua deprimarea din dimineața asta, soarele cald părea să fi părăsit ținutul Somersetshire. O burniță ușoară umezea ferestrele și un cer înnorat întuneca încăperea unde se servea micul dejun.

Problema era că nu știa pentru care dintre cele două rele era mai vinovată. Capitulasese în fața inamicului, permițîndu-i să o strîngă în brațe și să o sărute. O parte – o, mai mult de o parte – se datorase faptului că el arăta irezistibil în cămașă, cu pantalonii de seară mulați pe picioarele lungi

și musculoase; pe de altă parte, se simțise insuportabil de singură și neiuibită. Cum oare se putea scuza pentru a fi cedat astfei dorinței față de un bărbat? Cu toate acestea, prefera să se acuze pe ea de pofte nestăvilite decît pe el.

Asta pentru că, deși fusese pe jumătate pierdută în brațele lui, nu era decît o *jumătate*. Cealaltă parte se urmărise arcuindu-se, lipindu-și pieptul de al lui, coapsele și abdomenul de umflătura erecției lui. Simțise efectul, puterea pe care o avea asupra lui. L-ar fi putut atrage în pat aproape fără nici un efort. Dar cu toate că femeia pățimașă dinlăuntrul ei tînjise tocmai după asta, să se întindă sub trupul lui, să simtă plăcere, cealaltă parte, mai calculată, cîntărise posibilitatea atragerii lui într-o direcție cu totul opusă – către dragoste și chiar căsătorie.

Viola era profund rușinată de acea jumătate a ei.

– Da, rosti atunci cînd majordomul se apropie de ea, poți să strîngi, domnule Jarvey. Nu mi-e foame în dimineața asta.

Se duse în bibliotecă și se așeză la birou. O să scrie acasă. Cel puțin nu va mai fi întreruptă tot restul dimineții.

Cum de a putut fi măcar tentată să-l facă să se îndrăgostească de ea? Nu-l plăcea și îl disprețuia. Pe lîngă asta, era cu totul imposibil. Poate să-i trezească asemenea sentimente, dar cu siguranță nu să se căsătorească cu el. Deși nu gîndul practic o făcea să simtă o ușoară greață, ci implicațiile morale ale încercării de a atrage un bărbat în capcana căsătoriei. Apucă pana de gîscă de pe birou, îi încercă vîrfurile și o muie în cemeală.

Ferește-te de un străin înalt, brunet și chipeș. Te poate distruge – dacă nu-i furi tu mai întîi inima.

De ce își găsiseră cuvintele ghicitoare să răsară tocmai acum în mintea ei?

Nu o să facă una ca asta, gîndi hotărîtă. Nu va face nici

măcar un singur lucru cu intenția de a trezi admirația – sau dorința lui. Dar dacă nu trebuia să facă absolut nimic? Dacă atracția lui evidentă pentru ea va evolua singură într-un sentiment mai profund? Dacă ...

Nu, nici măcar atunci, gândi ea scriind înflorat în partea de sus a unei foi: „Dragă mamă, Claire și Maria“. Se strădui să fie atentă la scrisoare.

Nu fusese beat, își spusese după vreo cinci cuvinte. E drept că simțise gustul berii pe limba lui, dar nu era beat. Și-i mărturisise că nu avea de gând să o seducă, că era în siguranță cu el. Mai rău era că ea chiar îl *crezuse*. Încă îl mai credea.

Nu, trebuie să se concentreze, își zise scriind mai departe. Și nu își va îngădui să-l *placă*.

În cursul după-amiezei știu însă că nu exista un asemenea pericol. Ba dimpotrivă, era cel mai nevrednic om pe care îl cunoscuse vreodată.

Cu mai mult de un an în urmă, avusese ideea de a începe un cerc de cusut pentru doamnele din sat și împrejurimi. Existau deja destule locuri și evenimente menite să-i alăture pe bărbați, dar foarte puține pentru femei. De atunci se întâlneau în fiecare săptămână într-una din camerele alăturate bisericii. Acum două zile însă, Viola avusese fericita idee de a întruni grupul în camera de zi de la Pinewood. Se gândise atunci că nu exista ceva mai sigur pentru a-l trimite în grabă înapoi la Londra decât să găsească o duzină de femei adunate să coasă și să vorbească într-o cameră considerată proprietatea lui.

– Domnișoară Thornhill, a fost o idee minunată din partea dumneavoastră, zise doamna Codaire, împrăștiindu-și ațele în jurul ei. Chiar și dincolo de motivul principal al acestei întruniri, este un loc mult mai potrivit decât încăperea de la biserică. Nu vreau să vă jignesc, doamnă Prewitt.

– Nici nu ai făcut-o, Eleonor, o asigură grațios soția preotului.

– Cu toate astea, trebuie să spun, adăugă doamna Codaire, că Înălțimea sa părea cît se poate de binevoitor atunci cînd am venit ieri cu domnul Codaire și fetele.

– Ieri, după repetiția corului, a insistat să mă conducă acasă, spuse fără suflare domnișoara Prudence Merrywether. Aș fi preferat să merg singură, căci nu știam ce i-aș putea spune fratelui unui duce și aș fi fost ca mută dacă nu m-ar fi întrebat ce pămînt cred eu că este mai bun pentru plantarea trandafirilor. A fost foarte îndatoritor din partea lui să se gîndească la siguranța mea, deși este absurd să mă gîndesc că *nu* aș fi în siguranță aici, în Trellick. Oricum, cine s-ar gîndi să mă atace, cînd nu sînt nici tînără, nici frumoasă, nici bogată?

– A fost o simplă viclenie, Prudence, interveni hotărît sora ei, spre mulțumirea Violei. Vrea ca noi toate să-l *plăcem*. Nu am nici cea mai mică intenție de a ceda farmecelor lui.

– Aveți dreptate, domnișoară Merrywether, spuse doamna Claypole. Nici un gentilom nu ar insista să rămînă la Pinewood înainte ca domnișoara Thornhill să fi avut ocazia să se mute. Este cu adevărat scandalos și numai el este vinovat. Nu este un om bine crescut.

– Acum două seri a refuzat să-mi permită să locuiesc aici ca însoțitoare a Violei, adăugă Bertha. A fost incredibil de nepoliticos.

– Zîmbește cam prea mult, spuse doamna Warner, am observat asta la petrecerea din sat.

– Deși are un zîmbet minunat, adăugă domnișoara Prudence roșind.

Domnișoara Merrywether, mai bine organizată decît ele, se apucase deja de lucru.

– Dacă lordul Ferdinand nu este de acord cu prezența noastră aici, domnișoară Thornhill, și vine poruncindu-ne să

plecăm, îi vom spune că ne aflăm aici ca însoțitoare ale prietenei noastre și că intenționăm să rămînem o bună parte a după-amiezei.

– Întotdeauna ai fost mai vitează decît mine, Faith, spuse oftînd domnișoara Prudence. Dar ai dreptate. Ca întotdeauna de altfel. Nu te teme, domnișoară Thornhill. Dacă lordul Ferdinand alege să te admonesteze cu noi în preajmă, vom răspunde și noi. O, Doamne, dacă am fi destul de îndrăznețe.

Se apucară apoi cu toatele de lucru, iar după o jumătate de oră camera era plină de subiectele obișnuite ale femeilor – vremea, starea lor de sănătate, trucuri gospodărești, curente cele mai noi în modă sosite de la Londra, următorul bal.

Apoi ușa camerei se deschise și lordul Ferdinand intră. Ridicînd ochii de pe lucru, Viola văzu că arăta absolut ireproșabil, îmbrăcat într-o haină verde, de o croială fină, cu pantaloni din piele, cu ciucuri, ghete lustruite și obișnuita cămașă albă. Părul recent pieptănat arăta des și strălucitor. Își dădu seama că fusese probabil prevenit. Însă, în loc să se ascundă pînă după plecarea doamnelor, preferase să urce și să se schimbe, coborînd din nou pentru a-și face apariția bine dispus.

– A, le salută grațios pe toate. Bună ziua, doamnelor. Bun venit la Pinewood pentru acelea dintre voi pe care nu le-am văzut ieri aici.

Viola lăasă deoparte lucrul și se ridică în picioare.

– Cercul de cusut al doamnelor se întrunește aici în această săptămînă, îl lămuri. Vedeți, cînd cineva are norocul de a avea o casă atît de mare, trebuie să fie pregătit să o folosească spre binele comunității și să renunțe întrucîtva la intimitate.

Întoarse privirea – privirea *amuzată* – către ea.

– Într-adevăr, încuviință el.

– Cred, zise ea sever, că biblioteca este liberă.

– Da, spuse el. Am fost acolo și am găsit o carte despre care am auzit multe lucruri bune.

Viola observă pentru prima oară că ținea o carte în mână.

– Se numește *Mîndrie și prejudecată*, continuă el. A auzit cineva de ea?

– Eu, recunosc doamna Codaire. Dar nu am citit-o.

Viola o citise – nu doar o dată. I se păruse cea mai bună carte. Lord Ferdinand mai făcu cîțiva pași prin cameră, zîmbind fermecător.

– Să vă citesc cîteva rînduri cu glas tare în vreme ce coaseți? întrebă el. Știți, noi, bărbații, nu sîntem la fel de pricepuți și îndemînatici la astfei de lucruri, dar poate că ne pricepem la altceva.

Viola îl privi indignată. Cum îndrăznea să fie atît de fermecător în acest loc rezervat femeilor, în loc să se furișeze afară, furios, așa cum ar fi făcut orice bărbat în locul lui?

– Ar fi foarte amabil din partea dumneavoastră, lord Ferdinand, spuse domnișoara Prudence Merrywether. Tatăl nostru obișnuia să ne citească mai ales seara, cînd ne plictisem. Îți amintești, dragă Faith?

Nu avea nevoie de mai multe încurajări. Se așeză pe singurul scaun liber din cameră, un taburet aproape de picioarele Violei, le zîmbi încă o dată doamnelor care își reluară lucrul, deschise cartea și începu să citească: „Este un adevăr general recunoscut că un burlac cu o avere considerabilă trebuie să-și caute o soție“.

Trei sau patru doamne izbucniră în rîs, iar el continuă – convins că erau mai multe cele care se gîndeau că lui i se potriveau cuvintele de introducere. Nu neapărat că ar fi avut o avere considerabilă. Dar avea Pinewood. Iar ea, Viola, făcuse din acest domeniu unui prosper. Îl privi amărîtă cîteva clipe, înainte de a-și relua lucrul.

Citea bine. Nu numai că o făcea limpede, potrivit de repede și cu intonație, dar din cînd în cînd ridica privirea pentru a dezvălui propria reacție la poveste. Expresia lui spunea că se bucură atît de carte, cît și de audiență – iar ele îl plăceau la rîndul lor. Violei îi trebui doar o privire prin cameră pentru a-și da seama.

Cum îl mai ura!

După ce citi vreme de o jumătate de oră, mai rămase să discute cu doamnele despre carte, să ia ceaiul alături de ele și să le admire lucrul. Pînă cînd sosi ceasul plecării, aproape toate, cu excepția cîtorva mai încăpățînate, mai că îi ciuguleau din palmă. O însoți chiar și pe Viola pînă pe terasă pentru a le conduce. Deși ploaia se oprise, mai erau cîțiva nori negri pe cer.

Viola ar fi vrut să plîngă și ar fi făcut-o, dar nu voia să-i dea lui satisfacția să știe că o învinsese – încă o dată.

– Ce doamne încîntătoare, spuse el, întorcîndu-se către ea, cînd rămaseră singuri. Trebuie să am grijă ca ele să fie invitate aici în fiecare săptămînă.

– Și eu. Viola se întoarse și se grăbi să intre în casă, lăsîndu-l singur.

9

Ferdinand s-ar fi bucurat de săptămîna ce urmă dacă nu ar fi existat Viola Thornhill. Nu prevăzuse sentimentul puternic de apartenență pe care i-l trezea Pinewood. După ce terminase universitatea, luase în considerare cîteva posibile cariere – militară, bisericească, diplomatică –, dar nimic nu-l atrăgea prea tare. Însă rezultatul lipsei de activitate fusese plictiseala de care nu mai putea scăpa și participarea

la tot felul de escapade nebunești, la ele adăugându-se și un simțămînt accentuat de inutilitate. Nici măcar nu-și dăduse seama de asta pînă cînd nu ajunsese la Pinewood și realizase că viața de proprietar de pămînt i se potrivea ca o mănăușă.

Dar mai exista și Viola Thornhill. Încercase cu încăpăținare să evite orice întîlnire precum cea din seara cînd spărsese vaza. Ocoala și mai hotărît gîndurile în legătură cu căsătoria. Era o soluție cu un preț mult prea mare. Ca urmare, continuară să trăiască împreună la Pinewood.

El începu să le întoarcă vizitele vecinilor săi. Continuă să se împrietenească cu ei, încercînd să nu-și recunoască dezamăgirea provocată de cît de ușor era în cele mai multe dintre cazuri. Ar fi trebuit să-i fie mai loiali domnișoarei Thornhill. Nu-i plăceau deloc cei din familia Claypole, pe care-i găsea plicticoși și încrezuți și despre care era convins că nu i-ar fi plăcut nici într-o altă împrejurare. Dar fu cucerit de politețea lor rece și greoaie. Lui Claypole îi plăcea să se considere tutorele domnișoarei Thornhill, domnișoara Claypole era prietena ei, iar doamna o iubea ca pe copiii ei. Pentru ei, lordul Ferdinand Dudley reprezenta dușmanul.

Și-a propus să se familiarizeze cu lucrările de pe moșia sa. Cum nu se așteptase să devină proprietarul unui domeniu, nu știa mai nimic și nu avea experiență. Dar era hotărît să învețe mai degrabă decît să le lase în seama unui administrator. Și-apoi, se putea ca în curînd să rămîna fără el. Paxton era unul dintre angajații loiali domnișoarei Thornhill. Specifică asta foarte clar atunci cînd Ferdinand îl căută într-o dimineață, cu registrele sub braț, pentru a discuta despre opritoarea grajdului.

– Registrele sînt foarte bine păstrate, spuse Ferdinand după ce se salutară.

– Chiar domnișoara le ține, răspunse curtenitor Paxton. Ferdinand fu surprins, deși ar fi putut să-și dea seama

că scrisul mic și ordonat era al unei femei. Cu toate acestea, nu era o veste bună să afle că ea se implicase activ în conducerea domeniului. Nu se întrevedea nimic bun.

– Te-ai descurcat foarte bine, zise. Am observat că totul s-a schimbat în bine de-a lungul ultimilor doi ani.

– Ea s-a descurcat bine, replicase administratorul cu o voce aprinsă. Ea a făcut această minune. Îmi spune ce să fac și eu fac. Deși nu are nevoie de el, îmi cere deseori sfatul și de obicei îl urmează. Ar fi putut să facă toate astea și fără mine. Are o minte la fel de limpede ca cea a oricărui bărbat. Vreau să vă spun chiar acum că voi pleca și eu dacă ea pleacă. Nu vreau să rămân să văd cum se duce din nou totul de răpă.

– Dar de ce ar trebui să se întâmple asta? Întrebă Ferdinand.

– Am văzut cu toții cum ați pariat deși nu aveți șanse prea multe, spuse Paxton, fără a încerca măcar să-și ascundă amărăciunea din glas. Și știm și cum ați intrat în posesia domeniului Pinewood, printr-o altă prinsoare.

– Dar nu am pierdut, sublinie Ferdinand, nici una dintre ele. Nu pariez pe lucruri sortite eșecului. Este mult prea deprimant.

Dar Paxton se aprinsese.

– Ați făcut o mulțime de promisiuni în dimineața în care am mers la fermă, continuă. Domeniul nu și le poate permite deocamdată. Ea înțelege asta. Face lucrurile treptat.

– Muncitorii au nevoie de case noi, nu doar de reparații peste reparații, zise Ferdinand. Nu domeniul va plăti pentru ele, ci eu.

Paxton îl privi neîncrezător. Ferdinand se gândi că, fără îndoială, pe lângă statutul de trîndav cartofor, mai era catalogat și ca un aristocrat ruinat.

– Oricum, adăugă el, voi avea nevoie de sfatul și ajutorul

unui bun administrator. Bamber a fost cel care te-a angajat?

– Bătrînul conte, încuviință Paxton din cap. M-a trimis aici, dar mi-a spus limpede că voi fi angajatul *ei*, că Pinewood îi aparține ei, nu lui.

Însemna că Viola Thornhill nu era singura care credea asta? Bătrînul conte chiar avusese de gînd să-i dăruiască proprietatea.

Ca și cei din familia Claypole, Paxton fu una dintre persoanele pe care ajunsese să le respecte de-a lungul acelei săptămîni.

Se implică în alte activități ale vecinilor. Corul bisericii era doar una dintre ele. Școala era o alta. În timpul unei vizite făcute la director, află că prin acoperișul școlii curgea apa de fiecare dată cînd ploua. Deși domnișoara Thornhill făcuse o donație generoasă, nu erau bani de-ajuns pentru a face unui nou. Ferdinand completează suma necesară și imediat se făcure aranjamentele ca lucrul să fie adus la îndeplinire. Pentru ca orele să nu fie întrerupte în cursul zilelor respective, oferi conacul Pinewood pentru desfășurarea cursurilor. Îi comunică vestea Violei Thornhill în timpul cinei.

– Dar cum să facem una ca asta? Întrebă ea. Nu sînt destui bani. Speram ca în următoarele trei sau patru luni... Dar aici își încleștă buzele și nu mai adăugă nimic.

– V-ați putea permite? sugeră el. Am completat eu suma necesară.

Îl privi amuțită.

– Eu îmi *pot* permite, îi spuse.

– Și desigur că o *faceți*. În glasul ei se simțea iritarea. Ați face orice pentru a lăsa o bună impresie, nu-i așa?

– Presupun, o întrerupse el, că nu aș putea să o fac doar pentru că sînt încredințat de beneficiile educației?

Ea rîse batjocoritor.

– Și școala se va întruni aici cît timp vor dura lucrările?

– Va constitui asta o neplăcere pentru dumneavoastră? întrebă el.

– Mă miră că mă întrebați așa ceva, replică ea. În opinia dumneavoastră, Pinewood vă aparține.

– Și potrivit legii, adăugă el.

Spera ca Bamber să nu-i ignore rugămintea de a-i trimite o copie a testamentului. Îi trimise și o a doua scrisoare, spunându-i să nu întârzie. Situația actuală era ridicolă, imposibilă – și mai cu seamă periculoasă. Conviețuirea lor compromitea onoarea femeii. Dar era mai mult decît atît. Nu trebuia decît să o privească și temperatura îi creștea brusc. Ba chiar nici nu era nevoie să o privească.

Noaptea mai ales constituiau un chin pentru el.

Cînd va veni testamentul și ea va vedea că Bamber nu-i lăsase nimic, nu îi va mai rămîne altceva de făcut decît să piece.

Nici o clipă nu putea fi prea curînd pentru Ferdinand.

Pentru Viola a fost o săptămînă de chin. Trebuia să renunțe treptat la impresiile negative despre lordul Ferdinand Dudley. Gîndise că era un trîndav căruia nu-i păsa de binele domeniului sau al împrejurimilor. Însă faptele lui îi dovediseră că se înșela în ambele privințe. Mai crezuse că era mezinul extravagant, ruinat, care juca cu nesăbuiță și probabil îndatorat pînă peste cap. Dar domnul Paxton îi spusese că avea de gînd să construiască noi case pentru muncitorii de la fermă – din banii lui. Mai plătea și jumătate din costul noului acoperiș pentru școală.

Nici plictiseala și nici farsele copilărești nu aveau să-l alunge. Bănuia că lui chiar îi plăceau cei mai mulți dintre vecini. Și era limpede că începea să le cîștige prietenia. Se gîndea în ciudată că, în alte împrejurări, i-ar fi plăcut chiar și ei. Părea să aibă un suflet bun. Și simțul umorului.

Desigur că era leneș și ignorant. Se agăța de aceste ultime iluzii. Dar înainte de sfârșitul săptămînii fu nevoită să renunțe și la ele.

În dimineața stabilită, directorul școlii aliniase copiii într-un șir pe care îl condusesese din sat pînă la Pinewood, iar clasele fuseseră instalate în salon. Cum făcea adesea, Viola îi supraveghea pe cîțiva dintre cei mai mici la exercițiile de caligrafie. Dar atunci cînd începu lecția de istorie pentru toți, coborî în bibliotecă să vadă dacă nu sosiseră scrisori.

Încăperea era ocupată. Lordul Ferdinand ședea de o parte a biroului, iar unul dintre băieții mai mari ședea de partea cealaltă.

– Scuzați-mă, spuse ea speriată.

– Nu trebuie să vă scuzați. Lordul se ridică în picioare, rînjindu-i – cu acel zîmbet luminos care începea să-i tulbure stomacul și somnul. Jamie a întîrziat la lecția de istorie. Hai, du-te, băiete.

Băiatul trecu în grabă pe lîngă Viola, salutînd-o din cap.

– De ce se afla aici? întrebă ea.

– Ca să învețe puțină latină, îi explică lordul Ferdinand. Cineva ar putea crede că nu este neapărată nevoie de asta pentru fiul unui fermier, menit să ia locul tatălui său într-o zi. Dar dorințele minții nu pot fi discutate.

– *Latină?* Cunoștea istețimea și ambiția lui Jamie de a învăța, pentru care tatăl lui nu avea nici înțelegere, însă nici bani. Dar cine să-l învețe?

Lordul Ferdinand ridică din umeri.

– Mă tem că subsemnatul, spuse. O mărturisire destul de rușinoasă, nu-i așa? A fost specializarea mea la Oxford. Latina și greaca. Dacă ar mai trăi, tatălui meu i-ar fi rușine cu mine.

Atunci cînd nu mergeau în armată, gentilomii urmau cursurile universității Oxford sau Cambridge ca un lucru de la sine înțeles. Dar mergeau acolo mai ales pentru a

cunoaște alți oameni și pentru a chefui cu nobilii – sau cel puțin așa auzise.

– Presupun, zise ea mai acru decît voia, că v-ați descurcat bine.

– La amîndouă. Zîmbea încurcat.

La amîndouă. Latină și greacă.

– Creierul meu, spuse el, este atît de saturat de limbă moartă, încît dacă m-ar lovi cineva peste cap, ar putea vedea adiind praful din urechile și nasul meu.

– Atunci de ce, întrebă ea, v-ați irosit timpul cățărîndu-vă pe acoperișuri umede în timpul nopții și jucînd?

– Făcîndu-mi de cap? Ochii lui o priveau zîmbind.

Nu-și dorea ca el să fie inteligent, studios, bogat, generos, amuzant, conștiincios. Voia să-l știe nesăbuit, sărac, un ticălos fără principii. Voia să-l poată disprețui. Destul de rău că era chipeș și fermecător.

– Îmi cer scuze, spuse el blînd.

Ea se întoarse fără să mai zică nimic și părăsi biblioteca. Se duse în salon să asculte despre Oliver Cromwell, despre susținătorii Parlamentului din timpul revoluției din Anglia și despre interregnum*. După ora de istorie urma cea de muzică. De obicei îl ajuta și acolo.

Dar tocmai cînd lecția de istorie se încheia, ușa salonului se deschise, iar învățătorul bătu din palme pentru a atrage atenția tuturor. Viola întoarse capul și îl zări în prag pe lordul Ferdinand.

– Vom sări peste ora de muzică, spuse învățătorul. Încruntă din sprîncene cînd un copil începu să aplaude imprudent. Doar pentru astăzi, Felix Winwood. Cum este o zi însorită și avem la dispoziție pajiștile domeniului Pinewood, lordul Ferdinand a sugerat să ținem ora de sport.

– Noi mergem afară să jucăm crichet, adăugă lordul Ferdinand. Interesează pe cineva?

* Perioadă în timpul căreia un stat rămîne fără suveran.

Era o întrebare cât se poate de prostească, după părerea Violeti.

– Copiii nu știu să joace crichet, protestă.

Ferdinand întoarse privirea către ea.

– Dar asta este *lecția* de sport, spuse. Vor învăța.

– Nu avem echipamentul necesar, adăugă ea.

– Paxton are printre lucrurile lui mingi, bețe și bare, zise lordul Ferdinand. Se pare că stau de mult acolo degeaba. S-a dus să le aducă.

– Dar ce o să facem *noi* în timp ce băieții joacă crichet? se miorlăi o fată.

– Poftim? Lordul Ferdinand zîmbi către ea. Oare fetele nu pot să țină un băț, să arunce sau să prindă o minge și apoi să fugă cu ea? Nimeni nu i-a spus asta surorii mele, ceea ce poate că a fost spre binele ei. Fără îndoială că ar fi sfârșit cu un ochi învinețit și cu nasul umflat.

Cîteva clipe mai târziu, doi cîte doi copii coborau scările, îndreptîndu-se spre ieșire, conduși de lordul Ferdinand și urmați de învățător. Viola se luă după ei. Pînă și copiii i se alăturau.

– Doamnă, înălțimea sa a fost de dimineată în bucătărie, îi spuse domnul Jarvey din fundul holului. A convins-o pe doamna Walsh să pregătească biscuiți dulci. Vor fi serviți cu ciocolată caldă înainte de a pleca cei mici.

– A convins-o?

– A zîmbit și a rugat-o, mărturisi acru majordomul.

Da, așa va face. Nu va fi mulțumit pînă cînd nu îl vor adora și servitorii.

– Domnișoară Thornhill, este un om periculos, adăugă majordomul. Am spus asta de la început.

– Mulțumesc, domnule Jarvey. Viola se duse pînă la ușile din față ce rămăseseră deschise. Se aflau cu toții pe pajiște, dincolo de grădina cu merișori. Era mult zgomot și agitație, dar putea vedea că se făcea liniște fără ca domnul

Roberts să fie nevoit să strige. Lordul Ferdinand Dudley îi adunase pe toți în jurul lui. Le explica ceva, gesticulînd cu ambele mîini. Și toți îl ascultau.

Viola se gîndi cu amărăciune că ar fi putut să-și închipuie că se va descurca bine cu copiii. Pînă la urmă, se pricepea la toate. Ieși afară ca atrasă de un magnet.

Pînă cînd coborî ea treptele, ocolind pe alei pînă la gardul viu ce despărțea grădina de pajiște, copiii fuseseră deja împărțiți în grupuri. Domnul Roberts arunca mingea unui grup destul de împrăștiat care era ocupat cu prinderea și aruncarea înapoi cît mai rapid și corect cu putință. Domnul Paxton – trădătorul! – era conducătorul unui grup care exersa lovirea, iar lordul Ferdinand arăta altuia cum să arunce.

Viola îl urmări alergînd pînă la cele mai apropiate bare, aruncînd mingea cu o mișcare ușoară și de fiecare dată atingînd barele mai îndepărtate. Nu putu să nu observe că rămăsese din nou în cămașă, pantaloni și ghețe – purta aceiași pantaloni strîmți de piele ca atunci cînd îl văzuse prima oară la Trellick. Era răbdător și natural în explicațiile pe care le oferea grupului său, deși copiii nu se arătau prea îndemînatici. Atunci o văzu.

– A, domnișoară Thornhill. Veni către ea cu mîna dreaptă întinsă. Permiteți-mi să vă ajut să treceți peste gard. V-ați hotărît să veniți alături de noi? Am avea nevoie de încă un adult. V-ar plăcea să luați locul învățătorului pentru ca el să le explice aruncătorilor, iar Paxton va aranja locul pentru joc?

Viola nu se prea pricepea la astfel de activități. Dar o atrăgea veselia întregii scene. Înainte să-i treacă prin gînd să reacționeze altfel, se pomeni punîndu-și mîna într-a lui și pășind peste gard. Cîteva clipe mai tîrziu arunca mingea în jos, deplîngînd în tăcere neputința ei de a atinge măcar distanța domnului Roberts, bucurîndu-se însă de aerul curat și de mișcare.

– Ați avea mai mult succes dacă ați arunca în sus, auzi o voce chiar în spatele ei.

– Dar n-am putut niciodată să arunc așa, îi răspunse lordului Ferdinand Dudley. Și pentru a-i dovedi, îndoi cotul și aruncă mingea cu toată forța. Mingea se înalță puțin și ateriză cu un zgomot surd pe iarbă, la o distanță de aproape douăsprezece picioare.

El se înecă de râs.

– Mișcarea brațului nu este cea bună, zise. Ați arunca mai bine dacă nu ați duce brațul într-o parte și nu ați încorda mușchii. Nu aveți nevoie de putere ca să aruncați, ci de sincronizare și o mișcare bună.

– Ha! zise ea batjocoritor. Observă cu coada ochiului că toți copiii alergau către domnul Paxton, care se pregătea să le explice cîteva reguli de bază ale jocului.

– Așa, spuse lordul Ferdinand, arătîndu-i mișcarea și fără, și cu minge. Aceasta făcu o curbă în aer, aterizînd la o distanță apreciabilă. El se duse, o culese și i-o arătă. Încercați.

Ea o făcu, și de data asta mingea străbătu o distanță poate de treisprezece picioare.

– Ha! zise din nou.

– Mai bine, încuviință el. Dar dați drumul prea tîrziu la minge. Și înțepeniți cotul. Permiteți-mi să vă ajut.

Se afla în spatele ei, ținîndu-i mîna moale chiar sub cot și aruncînd o dată cu ea.

– Relaxați-vă mușchii, zise el. Nu trebuie să vă smuciți.

Simțea căldura degajată de trupul lui în urma exercițiului fizic. Vitalitatea lui o amețea.

– Data viitoare deschideți mîna ca și cînd ați arunca, continuă. Apoi rîse încetișor. Dacă ați fi avut mingea, ar fi aterizat chiar la picioarele dumneavoastră. Aruncați chiar atunci cînd brațul se află în poziția cea mai înaltă. Da, așa, acum ați înțeles. Încercați singură – cu mingea.

Cîteva momente mai tîrziu rîdea încîntată văzînd cum mingea se arcuia în aer, parcurgînd o distanță impresionantă înainte de a ateriza. Se întoarse ca să împartă bucuria cu el. Ochii lui priveau zîmbitori într-ai ei de la o distanță de doar cîțiva centimetri. Apoi el culese iar mingea și ea își recăpătă sîngele rece.

Nu se mai alătură jocului zgomotos și serios de după aceea. Rămase însă pe pajiște, încurajîndu-i pe toți fără discriminare. După primele minute, lordul Ferdinand preluă aruncările cînd deveni evident că nici un copil nu putea proiecta mingea nicăieri în apropierea celui de la primire. Nu arunca foarte tare pentru ca fiecare primitor să poată lovi mingea. Se amuza grozav, încurajîndu-i cu strigăte pe toți, în vreme ce învățătorul și domnul Paxton erau mai degrabă predispuși criticii.

Viola îl privea fără voia ei pe lordul Ferdinand. Putea spune că trăia cu entuziasm. Și că avea un suflet cu adevărat bun. Era dureros să admită toate acestea.

În cele din urmă văzu că o mulțime de servitori se apropiau din direcția casei cu mult înainte de sfîrșitul orei. Jocul se terminase și toată lumea ședea pe iarbă, bucurîndu-se de rara ocazie de a savura ciocolată caldă cu biscuiți dulci. Lordul Ferdinand se așeză cu picioarele încrucișate chiar în mijlocul unui grup de copii, discutînd cu ei în vreme ce mînceau.

Ziua de școală se încheie apoi, iar șirul de copii fu condus de-a lungul aleii de către domnul Roberts, în vreme ce servitorii duceau înăuntru cănila și farfuriile goale, iar domnul Paxton dispărea în direcția biroului său. Cînd Viola se întoarse în casă, lordul Ferdinand își îmbrăca haina.

– Domnișoară Thornhill, o strigă el, vreți să mă însoțiți într-o plimbare? Poate pe alea ce duce spre deal? Este o zi prea frumoasă pentru a o petrece în casă.

Din seara în care se sărutaseră, iar atracția pentru ei se luptase cu tentația de a-l ademeni să se îndrăgostească de ea, se evitaseră reciproc. Nici nu amintiseră de incidentul respectiv. Cioburile vazei fuseseră strânse înainte ca ea să-și părăsească dormitorul în dimineața următoare. În locul ei, pe masă, apăruse o altă vază.

Ar fi fost la fel de bine dacă s-ar fi evitat în continuare. Dar nu puteau să locuiască mereu sub același acoperiș, fiecare dintre ei pretinzând dreptul la proprietate. Ea se temea ca nu cumva atunci când va pleca unul dintre ei, cum se va întâmpla fără îndoială, ea avea să fie aceea. Nu va putea să dovedească niciodată că testamentul fusese falsificat sau pierdut.

Ochii lui îi zîmbeau. Încă una din calitățile lui – putea să zîmbească sincer.

– Ar fi plăcut, răspunse ea. Mă duc să iau o bonetă.

10

Fusesese o greșeală să o atragă în jocul de crichet. Ca și încercarea de a o învăța cum să arunce și mai ales să se lipească de spatele ei pentru a-i arăta mișcarea corectă. Îl cuprinsese brusc o căldură ca în toiul unei zile înăbușitoare de iulie. Însă mai primejdioase decât atracția sexuală pe care o încerca față de ea fuseseră râsul și veselia ei atunci când reușise să arunce corect mingea. Când se întorsese zîmbind către el, abia putuse să se abțină să nu o ridice în brațe, învîrtind-o și rîzînd cu ea.

Iar acum o invitase la o plimbare.

Cînd ieși din nou, avea pe cap o bonetă de pai. Se potrivea de minune peste părul ei împletit. Panglicile de un

albastru pal, în aceeași nuanță cu rochia, erau strînse într-o mare fundă sub urechea stîngă. Ferdinand se gîndi că arăta de o frumusețe inocentă.

Discutară lucruri neînsemnate pînă ajunseră pe aleea din spatele casei, în partea parcului care devenise preferata lui Ferdinand. Largă și cu iarbă bogată, era delimitată în ambele părți de șiruri drepte de tei. Pajiștea era moale și proaspătă. Insectele bîzîiau prin iarbă, iar păsările cîntau în copaci.

Ea mergea cu mîinile la spate. Abia îi putea zări fața pe sub bonetă. Deodată se gîndi că necazul cel mai mare era că ea avea să-i lipsească la plecare.

– Ajutați școala predînd diferite materii, zise el. Ce ați urmat?

– Mama m-a învățat, răspunse ea.

– Am înțeles de la Paxton, continuă el, că dumneavoastră v-ați îngrijit de întocmirea registrelor de socoteli.

– Da.

– Și ați participat activ la conducerea domeniului.

– Da.

Își dădea seama că nu prea era dispusă să vorbească pe tema asta. Sau poate pe nici una. Pe cînd făcea acest raționament, ea întoarse capul spre el și întrebă:

– De ce doriți domeniul Pinewood, lord Ferdinand? Doar pentru că l-ați cîștigat și considerați că vă aparține? Este o proprietate nu prea mare și departe de Londra și de viața pe care se pare că ați dus-o acolo. Este departe și de orice centru cultural. Ce ați găsit aici?

Trase adînc în piept aerul înmiresmat înainte de a-i răspunde:

– Sentimentul împlinirii. Nu i-am purtat niciodată pică fratelui meu mai mare. Am știut întotdeauna că Acton Park și toate celelalte proprietăți vor fi ale lui Tresham, iar eu,

mezinul, voi rămîne fără pămînt. Atunci am luat în considerare mai multe cariere, chiar și cea academică. Dacă ar fi fost încă în viață, tatăl meu ar fi insistat să mă înrolez într-un prestigios regiment de cavalerie. Este ceea ce se așteaptă de la ceilalți fii din familia Dudley. N-am știut niciodată ce vreau să fac pentru tot restul vieții – pînă acum. Vedeți dumneavoastră, acum am înțeles. Aș vrea să devin moșier.

– Sînteți bogat? îl întrebă ea. Gîndesc că trebuie să fiți.

Nu-i trecu nici o clipă prin minte că întrebarea ar putea fi impertinentă.

– Da, răspunse.

– Foarte bogat?

– Da.

– Atunci nu ați putea cumpăra pămînt în altă parte? Capul ei era întors așa încît nu-i putea zări chipul.

– Adică în loc să rămîn la Pinewood? întrebă el. Ciudat, nu se gîndise niciodată că ar putea cumpăra pămînt și s-ar putea stabili acolo. Dar de ce să fac așa ceva? Și cum rămîne cu proprietatea asta? Să v-o vînd dumneavoastră? Să v-o *dăruiesc*?

– Este deja a mea, replică ea.

El oftă.

– Sper ca problema să se clarifice definitiv într-o zi sau două. Pînă atunci, poate că cu cît spunem mai puține, cu atît ar fi mai bine. De ce sînteți atît de legată de Pinewood? Mi-ați mărturisit că ați crescut la Londra. Nu vă lipsesc orașul și prietenii de acolo? Sau mama dumneavoastră? Nu ați fi mai fericită acolo?

Vreme îndelungată avu impresia că nu-i va răspunde. Cînd în cele din urmă o făcu, vocea ei era destul de slabă și nu se uita la el.

– Mă simt atît de legată de locul acesta pentru că *el* mi

I-a dăruit, zise. Și fiindcă între a locui aici și a locui la Londra este diferența dintre rai și iad.

Era surprins și tulburat.

– Mama dumneavoastră se mai află la Londra?

– Da.

Înțelese că nu-i va oferi mai multe explicații. Dar a locui cu mama ei părea să fie o soluție.

Se aflau aproape la capătul aleii. În fața lor se ridica dealul abrupt.

– Să urcăm? o întrebă.

– Desigur. Fără să încetinească, își ridică cu amîndouă mîinile rochia și urcă cu capul în jos ca să vadă pe unde calcă. Puțin înainte de vîrf se opri să-și recapete suflul, iar el îi oferi brațul. Îl acceptă și el o ajută pînă ajunseră sus.

El făcu greșeala să nu-i dea drumul la mîină imediat. După cîteva clipe gestul devenea mai stînjitor. Degetele ei erau strînse în jurul alor sale.

– Cînd eram mic și urcam pe vîrfurile celui mai înalt deal din Acton Park, îmi imaginam mereu că mă aflu pe acoperișul lumii. Eram stăpînul tuturor viețuitoarelor.

– Imaginația este vraja și minunea copilăriei, zise ea. Cînd ești copil îți este atît de ușor să crezi în veșnicie. În „fericirea veșnică”.

– Întotdeauna am crezut că nu poți ajunge pînă acolo decît în urma unor fapte eroice. Rîdea încet. Toate comorile universului ar fi fost ale mele dacă omoram un balaur sau doi. Nu-i așa că vremea copilăriei este una binecuvîntată? Chiar dacă este urmată de deziluzii și cinism?

– Așa este? întrebă ea, privind priveliștea de dedesubt –, cîmpia, apa și casa, așezate chiar în centrul copacilor de pe alee. Dacă nu ar exista iluzii, nu ar fi nici deziluzii. În cazul ăsta n-am avea însă nici amintiri dragi care ne pot întări în condițiile realității crude.

Simțea mîna ei caldă și moale într-a lui. Un vînt ușor mișca marginea bonetei și panglicile fundei care flutura de sub urechea ei stîngă. Își dorea cu disperare să o sărute și se întreba dacă nu cumva era îndrăgostit de ea. Sau ceea ce simțea față de ea era doar compasiune? Ori poate numai atracție fizică? În clipa de față nu era însă cuprins neapărat de dorință.

Ea întoarse capul și-l privi.

– Mi-am dorit să vă urăsc și să vă disprețuiesc, îi spuse. Îmi doream să aveți toate acele defecte pe care am crezut că trebuie să le aveți.

– Dar nu-i așa?

Îi răspunse cu o nouă întrebare:

– Jocurile de noroc sînt *singura* dumneavoastră slăbiciune? Deși, chiar dacă este singura, este destul de serioasă. Un astfel de viciu a ruinat sănătatea și fericirea mamei mele și mi-a distrus viața. Tatăl meu vitreg era un cartofoar înrăit.

– Niciodată nu pariez mai mult decît îmi pot permite să pierd, zise el blînd. Jocurile de noroc nu constituie un obicei pentru mine. În seara aceea am jucat cu Bamber doar pentru că prietenul meu fusese nevoit să se ducă lîngă soția sa care era pe cale să nască.

Cu toate că rîse, nu desluși veselie în glasul ei.

– Așa că trebuie să renunț și la ultima mea iluzie? Nu era chiar o întrebare.

O privi în ochi, apoi îi ridică mîna, ducînd-o la buze.

– Ce o să mă fac cu dumneavoastră?

Deși ea nu răspunse, nici nu se aștepta să o facă. Își apropie capul de al ei, cu inima bătîndu-i nebunește, nu fiindcă era gata să o sărute, ci mai degrabă pentru ceea ce avea să spună și pîrînd incapabil să *nu* spună. Pentru situația pe care o găsisese la Pinewood nu exista decît o soluție, pe

moment chiar una atrăgătoare. Poate că venise vremea să aibă din nou încredere, chiar să iubească.

– Domnișoară Thornhill... începu el.

Dar ea își smulse mîna, întorcîndu-se cu spatele la el.

– Doamne, zise, prînzul trebuia să fie de mult gata. Am uitat cît este ceasul cînd m-ați invitat la o plimbare. Cred că din cauza biscuiților și a ciocolatei. Mă bucur că v-ați gîndit la o gustare. Unii copii au mult de mers pînă în sat.

Nu dorea să fie sărutată. Nici nu voia să asculte vreo declarație. Era perfect clar. Poate că își va schimba părerea cînd va înțelege că nu exista nici o altă soluție în afară de a părăsi Pinewood. Ferdinand recunoscuse față de el însuși că simțea o oarecare ușurare. Una foarte mare chiar. Nu dorea cîtuși de puțin să se însoare. Fusesse întotdeauna foarte ferm în hotărîrea de a nu se căsători niciodată. Iar compasiunea nu constituia un motiv suficient de puternic pentru a-și schimba părerea. Numai mila îl îndemnase în sensul ăsta. Nu putea fi dragoste. *Dragostea* era un cuvînt pe care tatăl său îl folosisese întotdeauna cu dispreț – era rezervată femeilor. Iar mama lui îl rostise mult prea des. La vîrsta impresionabilă a tinereții, Ferdinand aflase că dragostea reprezenta egoism, manipulare și dorință de posesiune.

De acum încolo trebuia să evite să rămînă singur cu Viola Thornhill. Scăpase ca prin urechile acului de data asta. Cu toate acestea, o parte din el încă o mai privea cu duioșie. O să-i lipsească după ce avea să părăsească domeniul Pinewood. Era singura femeie pe care mai că ajunsese să o iubească.

– Să ne întoarcem atunci în casă? sugera el. Să vă ajut? Panta dealului părea chiar și mai abruptă cînd o priveai din vîrf.

– Desigur că nu, răspunse ea, ridicîndu-și fustele deasupra gleznei și începînd să coboare cu prudență.

Ferdinand o luă înaintea ei și se opri puțin la poalele dealului ca să o privească. Alerga cu pași mici și cobora tot mai repede, țipînd și rîzînd. Pășii în întîmpinarea ei și o prinse în brațe. Îi cuprinse talia cu ambele mîini, o ridică, învîrtind-o într-un cerc complet înainte de a o pune jos. Rîdeau amîndoi.

Cîteva clipe mai tîrziu, sărutînd-o mai întîi sfios, apoi hotărît, se gîndi că era într-adevăr un bărbat cît se poate de slab. Un bărbat care nu-și putea stăpîni sentimentele și purtarea. Dar ea nu i se mai împotriva așa cum o făcuse în vîrf dealului. Îi cuprinsese umerii și-i răspundea la sărut.

Cîteva clipe mai tîrziu, cu ochii închiși și fără să mai rîdă, își dădură drumul și porniră înapoi spre casă unul lîngă altul, fără să mai scoată un cuvînt. Gîndurile lui Ferdinand începuseră iar să o ia razna. Ar trebui sau nu să o facă? Îl dorea sau nu? Ar regreta sau nu mai tîrziu?

O iubea?

Gîndurile i se opriră asupra acestei întrebări. Știa atît de puține despre dragoste – despre cea *adevărată*, dacă exista așa ceva. Cum să o recunoască? O plăcea, o respecta, o admira, o dorea, o compătimea – a, da, o *compătimea*. Compasiunea nu era dragoste. Cel puțin asta știa. Dar era mai cu seamă milă ceea ce simțea față de ea? Sau era vorba de mai mult?

Ce era dragostea?

Mai căuta încă răspunsul la această întrebare cînd ocoliră casa pentru a intra prin ușa din față. Jarvey se afla în hol, cu o expresie plină de importanță.

– Milord, aveți un vizitator, îl anunță. De la Londra. L-am poftit să aștepte în salon.

În sfîrșit! Venise oare avocatul lui Bamber sau însuși contele? În cele din urmă, problema proprietății avea să fie clarificată. Dar chiar în vreme ce Ferdinand se întorcea către salon, ușa se deschise și oaspetele își făcu apariția în hoi.

– Tresham! exclamă Ferdinand ieșindu-i înaintea fratelui său cu mîna dreaptă întinsă. Ce naiba cauți *tu* aici?

Bărbatul îi scutură mîna ridicînd din sprîncene.

– Vai de mine, Ferdinand, zise el, să înțeleg că nu sînt bine venit la Pinewood?

Dar Ferdinand nu putea fi intimidat de răceala ducelui care ar fi înfricoșat pe oricare alt muritor. Strînse mîna fratelui său și-l bătă pe umăr.

– Ai venit singur? îl întrebă. Unde e Jane?

– La Londra, cu copiii, răspunse ducele de Tresham. Îți amintești că cel mai tînăr fiu al nostru nu are decît două luni. Este destul de greu pentru mine, Ferdinand, să fiu departe de ei, dar grijile tale păreau mai grave decît ale mele. Spune-mi, în ce necaz ai intrat?

– Nici un necaz, îl asigură Ferdinand călduros, doar că, atunci cînd Bamber a pierdut domeniul, nu m-am gîndit că cineva ar putea locui deja aici.

Se dădu la o parte, și se întoarse ca să facă prezentările. Observă că Tresham o privea pe Viola Thornhill, ducînd monoclul la ochi pentru a o cerceta mai bine.

– Domnișoară Thornhill, zise Ferdinand, permiteți-mi să vă fac cunoștință cu fratele meu, ducele de Tresham.

Chipul ei rămase inexpresiv cînd răspunse la salut.

– Înălțimea voastră, murmură.

– Aceasta este domnișoara Viola Thornhill, spuse Ferdinand.

– Ah! Tresham vorbea cu o răceală abia simțită. Înclină capul, dar fără să se aplece. Doamnă, servitorul dumneavoastră.

Iată! gîndi Ferdinand indignat. Dacă s-ar fi purtat și el așa în prima dimineață, ea ar fi plecat imediat. În același timp era însă și iritat. Astea erau casa și problema *lui*. Nu

avea nevoie să vină Tresham și să o înghețe pe biata femeie dintr-o privire.

Înainte de a putea interveni și a crea o atmosferă mai civilizată, Ferdinand văzu că ea zîmbea doar cu jumătate de gură. Era o expresie neașteptat de rece, care o făcea să arate altfel decît de obicei.

– Scuzați-mă, spuse ea. Demnă, cu spatele drept și bărbia ridicată, dispăru pe scări în sus.

Tresham privi în urma ei cu ochii mijiiți.

– Vai de mine, Ferdinand, îngăimă, peste ce am *dat*?

Viola se duse direct în camera ei și sună după Hannah. Așteptînd-o, privea de la fereastră aleea pe care se plimbase cu doar cîteva clipe în urmă.

Se simțea înghețată pînă în fundul sufletului.

De cum aflase cine era lordul Ferdinand Dudley, își închipuise că semăna cu fratele lui. Îl întîlnise o singură dată pe ducele de Tresham. Participaseră la același dineu – cu aproape patru sau cinci ani în urmă. Amîndoi frații erau înalți, bruneți, subțiri. Dar acum, după ce-i văzuse unul lîngă altul, își dădu seama că asemănarea se oprea aici. În vreme ce lordul Ferdinand era chipeș, bine dispus, cu o expresie binevoitoare, ducele era departe de așa ceva. Avea chipul aspru, rece și arogant. Era lesne de înțeles de ce se temea toată lumea de el.

Chiar acolo, gîndi ea privind către dealul din depărtare, Ferdinand îi ținuse mîna, sărutîndu-i-o, și fusese pe cale să o ceară în căsătorie. Nu îi îngăduise decît să-i rostească numele și, cu riscul de a fi lipsită de modestie, avea convingerea că asta avusese de gînd. Fusese foarte, foarte tentată cîteva clipe. Făcuse apel la toată puterea ei pentru a-și trage mîna și a se întoarce.

Te poate distruge – dacă nu-i furi tu mai întâi inima.

Nu fusese în stare să ajungă aici.

Și acolo, chiar acolo, gândi coborînd ochii, alergase țipînd pînă în brațele lui, sărutîndu-l cu toată pasiunea pe care și-o negase cu cîteva momente înainte. Fusese o clipă plină de vrajă, precum cea a concursului, a dansului și a sărutului din spatele stejarului. Încă o amintire care o va încălzi pe viitor. Numai că acea căldură s-ar putea împleti cu suferință.

Ar fi ușor să-i fure inima. Și încă și mai ușor să o piardă pe a sa.

Ușa se deschise în spatele ei.

– Hannah, zise, a sosit de la Londra ducele de Tresham.

– Da, domnișoară Vi. Hannah nu părea deloc mirată.

– M-a recunoscut.

– Chiar așa, draga mea?

Viola trase încet aer în piept.

– Ai putea începe să-mi împachetezi lucrurile. Cred că ai putea să începi, Hannah.

– Unde o să te duci? o întrebă servitoarea.

Trase iar adînc aer în piept, ceea ce nu stinse tremurul din vocea ei cînd zise:

– Nu știu, Hannah. Trebuie să mă gîndesc.

– Să mergem în bibliotecă, zise Ferdinand deschizînd drumul.

Se simțea puțin rușinat după ce fusese surprins întorcîndu-se de la o plimbare cu domnișoara Thornhill, de parcă era cît se poate de firesc să împartă casa și să trăiască în termeni de prietenie cu o tînără necăsătorită. Îi turnă fratelui său ceva de băut.

Tresham luă paharul din care sorbi puțin.

– Te bagi în cele mai incredibile încurcături, îi zise el.

Ferdinand se simți iar iritat. Deși era cu trei ani mai mic

decît fratele său, iar Tresham fusese întotdeauna autoritar, mai ales de cînd moștenise titlul și toate responsabilitățile ce-i reveneau de la șaptesprezece ani, Ferdinand nu mai era un băiețandru care să fie criticat și dojenit – mai ales în propria casă.

– Ce era să fac? spuse. Să o arunc în stradă? Este convinsă că Pinewood îi aparține, dragă Tresham. Bamber – adică tatăl lui – i l-a promis.

– Te culci cu ea? îl întrebă fratele său.

– Sînt ... Dumnezeule! Ferdinand își încleștă pumnii. *Bineînțeles* că nu mă culc cu ea. Sînt un gentilom.

– Este tocmai ce voiam să spun. Tresham apucă iar monoclul. Ferdinand se gîndi că va regreta dacă și-l va pune la ochi.

– Bineînțeles că a fost imprudentă insistînd să locuiască cu mine, zise Ferdinand. Dar asta este și dovada încrederii pe care o are în mine, ca gentilom. Este o inocentă, Tresham. Nu vreau să pîngăresc așa ceva. Se gîndea cu vinovăție la sărutările pe care i le dăduse.

Fratele său își puse paharul pe un raft al bibliotecii și oftă:

– Atunci e sigur că nu o cunoști. Nu ai recunoscut-o. Bănuiam.

Așadar Tresham o *cunoștea*? Ferdinand îl privea uluit, încremenit de intuiția unui dezastru.

– Încă de la început mi s-a părut cunoscută, mărturisi. Dar pur și simplu nu îmi pot aminti de unde anume.

– Poate că, spuse ducele, memoria nu te-ar fi trădat dacă s-ar fi prezentat cu adevăratul ei nume. În anumite cercuri londoneze este mai bine cunoscută sub numele de Lilian Talbot.

Ferdinand rămase nemișcat o clipă, apoi se întoarse brusc și traversă camera pînă la fereastră.

Rămase acolo, cu spatele, și ceața i se risipea.

Cu câțiva ani în urmă, la Londra, fusese la teatru cu câțiva prieteni, avînd locuri la parter. Deși piesa începuse deja, se simțise brusc o agitație notabilă dinspre loje și un murmur din partea domnilor de la parter. Tovarășul lui Ferdinand îi dăduse un cot în coaste, arătîndu-i grupul sosit abia atunci într-o lojă. Lordul Gnass, un bătrîn, dar încă vestit petrecăreț, lua pelerina roșie de satin de pe umerii însoțitoarei sale, dezvăluind o rochie aurie strălucitoare – și un trup voluptuos.

– Cine este? întrebase Ferdinand, ducînd monoculul la ochi precum mulți alți gentilomi.

– Lilian Talbot, îl lămurise prietenul său.

Era singura explicație necesară. Deși rareori zărită în public, Lilian Talbot se bucura de o nemăsurată faimă. Se spunea că este mai frumoasă și mai încîntătoare decît însăși Venus, Afrodita sau Elena din Troia la un loc. Și aproape la fel de intangibilă ca luna.

Ferdinand avusese prilejul să constate că zvonurile nu erau exagerate. Chiar dincolo de trupul minunat de armonios, avea un chip de o frumusețe clasică, părul roșcat întunecat era coafat în bucle sofisticate dar elegante, căzînd de-a lungul gîtului lung ca de lebadă. Ședea, cu un braț gol sprijinit de catifeaua purpurie a lojei, privind către scenă de parcă nu ar fi observat că aproape tot publicul o urmărea cu privirea.

Lilian Talbot era cea mai faimoasă, căutată și scumpă curtezană londoneză. Însă o parte a farmecului său îl constituia faptul că nimeni, nici chiar cel mai bogat, mai nobil sau mai puternic lord din înalta societate nu reușise să devină amantul ei. Favorurile ei se reduceau la o singură noapte acordată unui bărbat. Unii spuneau că oricum nimeni nu-și putea permite mai mult.

Lilian Talbot. Alias Viola Thornhill.

Nu sînt metresa nimănui.

– Am văzut-o o singură dată, la teatru, zise Ferdinand, uitîndu-se la fîntîna din grădină fără să o vadă. Nu am cunoscut-o niciodată. Tu?

– O singură dată, spuse Tresham.

– O dată? Te-ai...

– Nu, răspunse fratele lui cu răceală, fără să aștepte restul întrebării. Am preferat să întretin amante vreme mai îndeungată decît curtezanе pentru o singură noapte de senzații tari și faimă. Ce naiba caută aici?

– Este rudă cu Bamber, zise Ferdinand, sprijinindu-și brațele de pervazul ferestrei. Probabil că i-a fost foarte dragă tatălui său. A trimis-o aici, promițîndu-i că-i va lăsa domeniul Pinewood prin testament.

Ducele rîse batjocoritor:

– Probabil că l-a servit bine de vreme ce dorea să-i ofere un cadou așa de scump doar după o singură noapte. Fără îndoială că a plătit și o taxă nemaipomenit de scumpă. Dar i-a venit mintea la cap destul de repede. Tocmai de aceea mă aflu aici. Ai fi avut de așteptat o veșnicie pînă să vină Bamber. l-am făcut o vizită avocatului său și l-am rugat să-mi arate testamentul. Nu se amintește nicăieri nici despre Viola Thornhill, nici despre Lilian Talbot. Iar actualul Bamber nu a auzit în viața lui despre prima, deși poate despre cea de-a doua mai știe cîte ceva. E limpede că habar nu are că locuiește aici. Fără îndoială că Pinewood îți aparține. Mă bucur pentru tine. Pare o proprietate frumușică.

Nu o rudă, ci un client mulțumit.

Mă iubea. Ferdinand îi mai auzea glasul de parcă se aflau încă pe malul rîului, iar ea îi vorbea. *Și eu îl iubeam.*

Pinewood fusese cadoul pripit al unui bărbat recunoscător și vrăjit, satisfăcut în pat.

Nu-mi voi pierde niciodată încrederea în el pentru că nu voi înceta niciodată să-l iubesc, știind mai presus de orice îndoială că și el m-a iubit.

Se părea că pînă și cea mai experimentată curtezană putea fi naivă uneori. Bamber își schimbase părerea. Ea își dăruise încrederea cui nu trebuia.

– Poți să o alungi de aici fără întârziere, zise ducele. Îndrăznesc să cred că își face bagajele chiar acum în timp ce noi vorbim – știe că jocul s-a sîrșit. Și-a dat seama că am recunoscut-o. Voi fi de-a pururi recunoscător că nu am adus-o pe Angeline cu mine. De vreme ce Jane a trebuit să rămînă cu copiii, a vrut să mă însoțească ea, dar de mult timp nu mai pot îndura sporovăiala surorii noastre decît în doze mici. Mai mult, cred că Heyward i-a spus chiar înainte să o fac eu că nu se poate, și, dintr-un motiv pe care încă nu l-am ghicit – nu poate fi vorba de teamă – Angeline îl ascultă.

Însă Ferdinand nu-l mai asculta.

Iubesc atît de mult locul acesta pentru că el mi l-a dăruit, îi spusese doar cu o oră în urmă cînd o întrebase de ce îi era atît de drag domeniul Pinewood. Cea mai vestită curtezană a Londrei se îndrăgostise de unui dintre clienții săi – și făcuse greșeala capitală de a crede că și el o iubea, la rîndul lui.

– Unde se va duce? Întrebă cu glas tare, mai mult pentru el decît pentru fratele său. Soluțiile ei se reduceau simțitor dacă nu era rudă cu Bamber.

– Din partea mea, poate să se ducă la naiba, zise Tresham.

Mîinile lui Ferdinand se încheștară pe pervaz.

– Pentru Dumnezeu, Ferdinand, continuă fratele lui, doar nu ai început să *ții* la femeia asta? Ar fi culmea – fratele meu îndrăgostit de o tîrfă!

Ferdinand apucă pervazul de parcă ar fi vrut să-l rupă.

– Orice ar fi, Tresham, spuse fără să se întoarcă, atîta vreme cît se află sub acest acoperiș este sub protecția mea. Dacă vei mai folosi acest cuvînt despre ea, va trebui să-mi dai socoteală.

– Sfinte Dumnezeule! exclamă ducele de Tresham după o scurtă tăcere semnificativă.

11

Pentru masa de seară, Viola se îmbracă cu grijă într-o rochie din mătase albastru deschis, cu talie înaltă și decolteu adînc, dar nici îndrăzneță, nici cuminte. Doamna Claypole însăși îi comandase îmbrăcămintea. Viola o puse pe Hannah să-i facă o coafură elegantă. Nu purta nici o bijuterie, dar își acoperi umerii cu un șal.

Nu știa dacă lordul Ferdinand sau ducele Tresham intenționau să cineze acasă. Nu știa nici dacă va fi denunțată sau alungată din camera de zi în cazul în care se aflau acolo. Dar ea nu era lașă. Nu va sta ascunsă în camera ei. Nici nu va pleca pur și simplu dacă vor încerca să o alunge de la cină. La urma urmei, încă locuia aici, cu presupunerea că acesta era locul ei, iar intrușii erau cei doi. *Pînă acum nu se arătase nici o dovadă contrarie.*

Se aflau amîndoi în camera de zi, îmbrăcați în costume negre de seară, cu cămăși albe, foarte asemănători cu fiii lui Satana. La intrarea ei, s-au ridicat și s-au înclinat.

Au cinat împreună, toți trei, într-o stranie pantomimă politicoasă. Amîndoi gentilomii erau extrem de atenți, asigurîndu-se că are tot ce trebuie, grijulii să nu aleagă vreun subiect de conversație la care ea să nu poată participa. Viola se gîndi că ar fi fost chiar plăcut, în alte împrejurări. Dar lucrurile stăteau așa și nu altfel. Se găsea scandalos

de singură în compania a doi domni. Unul dintre ei știa cine este – sau cine fusese. Nu putea spune dacă și celălalt știa. Dacă nu aflase pînă acum, asta se va întîmpla cît de curînd.

Mai tîrziu, Viola nu și-a putut aminti ce anume se servise la cină sau cîte feluri existaseră. Singura impresie a fost cea că doamna Walsh se depășise pe sine dintr-o prea mare deferență față de prezența ducelui la Pinewood. Masa nu se mai termina, așa că se ridică de îndată ce buna-cuviință i-o permise.

– Vă las singuri, domnilor, zise. Vă rog să mă scuzați, dar vă voi spune noapte bună și voi urca în odaia mea. Am o ușoară durere de cap. Sper că sînteți mulțumit de camera dumneavoastră și că aveți tot ce vă trebuie, înălțimea voastră?

– Într-adevăr, mulțumesc, doamnă, o asigură el.

– Domnișoară Thornhill. Lordul Ferdinand Dudley scoase dintr-un buzunar al hainei o foaie împăturită. Vreți să-mi faceți onoarea să citiți acest act cînd veți avea timp?

Testamentul? Dar nu era decît o singură foaie. Nici vorbă, testamentul contelui de Bamber era un document voluminos.

– Da, și luă hîrtia din mîna lui.

Cînd ajunse în cameră descoperi că nu era testamentul. Și nici o scrisoare propriu-zisă. Era doar un fel de declarație, cu un scris hotărît, în care se spunea că, deși testamentul ducelui de Bamber nu putea fi copiat sau arătat cuiva ce nu avea legătură cu conținutul său, ducele Tresham reușise să-l găsească și să-l citească atunci cînd dovedise că implicarea lui era legitimă. Scrisoarea afirma că, dincolo de orice îndoială, testamentul nu făcea nici o referire la conacul Pinewood și nici nu amintea de domnișoara Viola Thornhill. Se încheia cu semnătura hotărîtă, cu cemeală neagră, a ducelui și a lui George Westinghouse, avocatul răposatului conte.

Viola împături hîrtia și o ținu multă vreme în poală, privind în gol. Nu credea că el se răzgîndise. Și nici nu ar fi întîrziat cu aplicarea hotărîrii. Știa că era bolnav. Nu se aștepta să trăiască mai mult de o lună sau două, în cel mai bun caz. Nu ar fi uitat.

Nu își va pierde încrederea în el – nu din nou.

Probabil că testamentul fusese schimbat fără știrea lui. Dar bineînțeles că nu avea cum să o dovedească. Așadar, pierduse domeniul Pinewood. Cît de trist ar fi dacă ar afla! În clipa aceea se simți la fel de tristă pentru el ca și pentru sine – ea însăși se simțea ca anesteziată. El crezuse că o asigurase pe tot restul vieții. Fusese vesel, chiar fericit cînd își luase rămas-bun – amîndoi știau că era pentru totdeauna.

O lacrimă alunecă pe obrazul Violei, întunecînd țesătura rochiei.

Ducele de Tresham a mai rămas doar pînă la amiaza zilei următoare. Dorise să vadă casa, parcul, ferma, iar Ferdinand i le arătase în decursul dimineții, dar era nerăbdător să se întoarcă la familia sa din Londra. Bebelușul avea colici, iar Jane trebuia ajutată în nopțile agitate. Ferdinand ascultă explicațiile oarecum fascinat, dar nu spuse nimic. Nu doica era cea care trebuia să stea trează alături de un bebeluș zgomotos? Chiar permitea Tresham să-i tulbure somnul un copil?

Era oare cu puțință ca o căsătorie care începuse în urmă cu patru ani, aparent din dragoste, să fi continuat la fel? Tocmai în cazul lui Tresham? Devoțiunea lui putea fi aceeași? Îi era credincios lui Jane? Iar ea îi mai era încă fidelă? Chiar și acum, după ce își făcuse datoria dăruindu-i lui Tresham doi urmași – un moștenitor și, într-un limbaj mai puțin politicos, încă unui de rezervă? Jane era o femeie frumoasă și inteligentă pe deasupra.

Exista oare o dragoste adevărată și de durată între doi soți? Chiar în familia lui?

Dar era prea târziu ca să-l mai intereseze răspunsul. O zi prea târziu. Ieri ea fusese Viola Thornhill, încântătoare, inocentă, curată. Astăzi era Lilian Talbot, frumoasă, experimentată – și înșelătoare pînă în adîncul inimii de piatră.

– Mai bine mă lăsați să vorbesc cu ea în dimineața asta, Ferdinand, zise ducele cînd se aflau amîndoi în fața trăsorii sale. Nu ești suficient de ferm ca să aduci la îndeplinire astfel de sarcini neplăcute. Și te-ai legat de ea. Aș fi putut să o gonesc pînă acum.

– Pinewood îmi aparține, Tresham, replică Ferdinand hotărît. Și tot ceea ce are legătură cu domeniul, chiar și problemele.

– Urmează-mi sfatul și nu o lăsa să mai rămînă aici nici măcar o noapte. Fratele lui rîse scurt. Dar nu-i așa că cei din familia Dudley nu au urmat niciodată sfaturile cuiva? Vii la Londra pînă la sfîrșitul sezonului?

– Nu știu, răspunse Ferdinand. Probabil. Poate că nu.

– Într-adevăr, un răspuns hotărît, zise Tresham cu răceală, așezîndu-se în trăsură.

Ferdinand ridică o mîină în semn de rămas-bun și urmări echipajul cu privirea pînă cînd dispăru în spatele copacilor. Se întoarse apoi și păși hotărît spre casă. Venise vremea să alunge intrusa. Era timpul să-și ia inima în dinți și să se poarte ca un bărbat. Ca un Dudley.

Majordomul se plimba neliniștit prin hol.

– Jarvey, rosti Ferdinand încruntat, spune-i domnișoarei Thornhill să coboare în bibliotecă în două minute. Dar se opri cu mîna pe clanță cînd majordomul ajunsese deja la a doua treaptă. Jarvey, întreab-o pe domnișoara Thornhill dacă ar vrea să mă aștepte în bibliotecă cît mai devreme cu putință.

– Da, milord.

Stătu lângă fereastră, privind afară, pînă cînd auzi ușa deschizîndu-se, apoi închizîndu-se în spatele său. Nici măcar nu știuse dacă era acasă. Se întoarse și o privi. Era îmbrăcată simplu, într-o rochie de zi, dintr-o muselină de culoare deschisă. Părul era aranjat în obișnuita coronită împletită. O măsură din cap pînă-n picioare. Poate că Tresham se înșelase și memoria îi jucase feste.

– Bună ziua, domnișoară Talbot, zise.

Nu-i răspunse imediat. Dar speranța lui nesăbuită se stinse pe dată. Un zîmbet ușor apăru pe buzele ei. Era aceeași expresie pe care o avusese și la teatru – și ieri, în hoi, cînd o prezentase lui Tresham.

– Vă adresați cu un nume ce nu-mi aparține, spuse.

– Știați foarte *bine* unde vă mai văzusem, îi zise el, măsurînd-o din nou cu privirea, de data asta peste măsură de furios. Cum îndrăzneă să se uite așa la el! Fusesse cît se poate de blînd față de ea. Dar, desigur, ea disprețuia bunătatea. Dumnezeuule, gîndi de parcă abia acum își dădea seama, împărțise acoperișul cu *Lilian Talbot!*

– Ba dimpotrivă. Ridică din sprîncene. *Unde* m-ați văzut, lord Ferdinand? Cu siguranță că nu în patul dumneavoastră. Mi-aș fi amintit una ca asta. Probabil că în ciuda faptului că vă considerați bogat, nu v-ați fi permis să mă aveți, nu-i așa?

Îl privea disprețuitor în timp ce vorbea, de parcă era în pielea goală și îl găsea nesatisfăcător – ca în urmă cu zece ani, cînd crescuse repede, deșirat, cu coate ascuțite și dinți prea mari pentru chipul lui.

– La teatru, răspunse. Cu lordul Gnass.

– A, da, lordul Gnass. El își *putea* permite să mă aibă și îi plăcea să se laude cu asta.

Cu greu putea crede felul în care se transformase dinaintea ochilor săi.

– Probabil că Viola Thornhill, spuse el curtenitor, este

doar un pseudonim. Nu e de mirare că Bamber nu a auzit de dumneavoastră. Presupun că nimeni din Pinewood sau din împrejurimi nu vă cunoaște adevărata identitate.

– Viola Thornhill este adevăratul meu nume, zise ea. Lilian Talbot a murit din cauze naturale acum doi ani. Sînteți dezamăgit? Sperați să vă bucurați de favorurile ei înainte de a mă alunga? Am fost întotdeauna prea scumpă pentru dumneavoastră, lord Ferdinand. Încă mai sînt, oricît de mare ar fi averea dumneavoastră.

Îl privea cu acel zîmbet abia schițat, disprețuitor și senzual. Îl scandalizase și persoana, și cuvintele ei. Simți însă cum i se face tot mai cald în ciuda voinței sale.

– Nu aș irosi nici măcar un peni din averea mea pentru a cumpăra favorurile unei tîrfe, domnișoară Talbot, ripostă el.

Probabil că s-ar fi rușinat imediat de ceea ce spusese dacă ea s-ar fi arătat umilită sau furioasă. Dar ea arăta încă și mai amuzată.

– Nu aș putea fi tentat, adăugă el.

Ea se apropie, oprindu-se chiar înainte de a-l atinge – și după ce el făcuse involuntar un pas în spate, pînă cînd se lovise cu călcîiele de perete. Ochii ei păreau mai adumbriți de gene. Ochi de dormitor, gîndi el. Și o voce pe măsură, observă cîteva clipe mai tîrziu cînd ea vorbi din nou.

– Ceea ce spuneți aduce foarte mult a provocare. Sînt foarte, foarte pricepută, milord. Iar Domnia voastră este foarte, foarte viril.

Părea să fi absorbit cumva aerul din cameră, lăsînd doar foarte puțin pentru plămîinii lui.

– Ați face o prinsoare? îl întrebă.

– Prinsoare?

Se simțea încolțit, deși n-ar mai fi dat înapoi chiar dacă ar fi putut. Era deja blocat în dreptul ferestrei, arătînd ca un

idiot. Cum naiba ajunsese în postura asta? El era cel care o chemase pe ea. Avusese de gînd să-i spună cîte ceva înainte de a-i porunci să piece pînă la apusul soarelui.

– Că vă pot seduce, spuse ea. Sau că nu o pot face. Cum preferați să formulăm. Că vă pot aduce în patul meu. Că vă pot face plăcere. Că vă pot îndeplini cele mai ascunse și întunecate fantezii sexuale.

Furia îl amuți. Asta era femeia pe care o compătimea? Pe care ajunsese să o placă? De care credea chiar că se îndrăgostise? Pe care se gîndea să o ceară în căsătorie? Era chiar atît de netot? Atît de idiot? Atît de ușor de manipulat? Își dădea seama acum că fusese doar o jucărie în mîinile ei. Înțelesese destul de repede că nu avea cum să-l alunge, așa că plănuiise o altă strategie. Își îndeplinise sarcina cu o ușurință umilitoare – umilitoare pentru el. Nu se știa ce ar mai fi putut cîștiga dacă Tresham nu ar fi sosit atunci și nu ar fi recunoscut-o. Poate că pînă acum ar fi fost logodit cu ea. Chiar în aceste clipe s-ar fi putut afla la parohie, făcînd aranjamentele pentru a fi primul care să anunțe căsătoria în duminica următoare.

Iar acum, fără să clipească, ea schimbase tactica, aflîndu-se de data asta pe un teren familiar. Cîștigase ceva bani pînă acum. Vestită pentru frumusețea, farmecul seducător și priceperea în arta trupească – și pentru detaliul inteligent de a nu acorda decît o singură noapte fiecărui client –, fusese cea mai solicitată dintre toate curtezanele de cînd se știa.

Rîse încet.

– Vă *pot* seduce, milord. Făcu un pas mai aproape, puse un deget pe pieptul lui, ridicîndu-l ușor peste haină pînă spre gîtul gol.

Îi apucă încheietura mîinii și o dădu la o parte. Se simțea copleșit de furie, dorință și revoltă.

– Nu cred, doamnă, replică el. Prefer să-mi aleg singur partenererele.

– A, dar vă place atît de mult o prinsoare, zise ea. Mai ales atunci cînd mizele sînt însemnate.

– Vă pierdeți timpul dacă-mi sugerați să mizez pe domeniul Pinewood. Ați pierde.

– Dar potrivit părerii dumneavoastră, am pierdut deja, spuse ea întorcîndu-se și traversînd camera, pînă ajunsese în dreptul biroului peste care își plimbă degetele. S-ar părea că ați cîștigat, nu-i așa?

– Cred că da, zise el privind-o. Iar dumneavoastră mi-ați distras atenția de la motivul pentru care v-am poruncit să veniți aici.

– A, exclamă ea întorcînd capul și zîmbindu-i. Dar v-ați schimbat porunca într-o rugămintă, lord Ferdinand. Chiar domnul Jarvey mi-a spus. Vă place să vă considerați un gentilom, nu-i așa? Și vă considerați ceva mai slab decît fratele dumneavoastră, căruia nu-i pasă ce cred ceilalți despre el.

Era deosebit de perspicace. Pe de altă parte, înțelegerea bărbaților constituia o calitate necesară în meseria ei.

– Vreau să plecați de aici înainte de căderea nopții, spuse el. Nu-mi pasă dacă aveți sau nu destul timp ca să vă faceți bagajele. Veți pleca. Chiar astăzi.

Îl privea încă peste umăr.

– Cum, lord Ferdinand? Întrebă ea amuzată, în vreme ce el se aștepta la furie sau lacrimi. Vă temeți să acceptați o prinsoare? Vă e teamă că puteți pierde? Cum s-ar rîde de dumneavoastră în orice club al domnilor dacă s-ar afla că v-a fost teamă să fiți înfrînt de o femeie. De o tîrfă!

– Nu spuneți asta, zise el înainte de a se putea opri.

Zîmbetul ei deveni mai larg. Se întoarse cu un zîmbet mai larg, continuînd să bată ușor cu degetele pe suprafața biroului.

– Acordați-mi o săptămână, spuse ea. Dacă nu vă pot seduce în acest răstimp, nu voi mai contesta niciodată autenticitatea testamentului. Voi pleca fără să vă mai tulbur vreodată persoana sau conștiința – vă *neliniștesc* conștiința, nu-i așa? În cazul în care veți pierde – îl surprinse nepregătit cu un zîmbet strălucitor –, atunci *dumneavoastră* veți fi cel care va pleca. Tot atunci veți renunța la pretențiile asupra domeniului Pinewood în favoarea mea – în scris. Cu martori.

– Prostii! zise el. Însă în același moment se gîndi că era o prinsoare destul de ușor de cîștigat și că într-o săptămână el – și conștiința lui – se vor descotorosi de ea pentru totdeauna.

– Lord Ferdinand, înainte de a pleca, spuse ea încet, cu o voce din nou ispititoare, vă veți bucura însă de o noapte atît de plină de astfei de plăceri încît vă veți petrece restul vieții tînjind după mai mult.

În ciuda revoltei stîmîtată de lauda ei, se simți cuprins și de un val de dorință. Dacă ar fi fost îmbrăcată ca o femeie de moravuri ușoare – așa cum fusese la teatru – i-ar fi rezistat mult mai ușor. Te *așteptai* ca o tîrfă scumpă să vorbească așa cum o făcea ea. Dar era înveșmîntată într-o rochie de un alb feciorelnic. Avea părul coafat elegant și practic. Pentru Dumnezeu, era Viola Thomhill. Care îi vorbea despre o noapte petrecută cu el.

– Nu dezamăgesc niciodată, zise ea luînd mîna de pe birou, muind încet cu limba un deget pe care-l plimbă apoi de-a lungul buzei de jos. Aerul păru că se împuținează și mai tare, lăsîndu-l pe Ferdinand fără suflare și străduindu-se să ascundă asta.

– Pentru Dumnezeu! izbucni el furios. Vreau să plecați. Acum. *Ba chiar și mai devreme.*

– Nu ar fi mai bine să plec după o săptămână, în liniște, decît astăzi, cu zgomot, în lacrimi și cu țipete? îl întrebă. Și

oprindu-mă în sat pentru a mai plînge și a mai țipa încă puțin?

– Ei *știi*? Se încruntă și, pentru prima oară, făcu cîțiva pași înainte. Știu acești oameni cine sînteți?

– Cine *sînt*? Dar bineînțeles, zise ea. Sînt Viola Thornhill de la conacul Pinewood. Știu că sînt o rudă a contelui Bamber.

– De fapt, ei cred o minciună, o contrazise el indignat. Nu știi că sînteți o tîrfă.

– La timpul prezent? Rîse încet. Nu, nu *știi* asta. Și ce armă puternică v-am dăruit. Le puteți dezvălui secretul meu, lord Ferdinand, și fără îndoială că vi se vor alătura într-o mulțime pornită să facă dreptate și mă vor alunga din Somersetshire.

O privi, alb de furie.

– Sînt un *gentilom*, îi aminti. Nu umblu de colo-colo, răspîndind astfel de zvonuri. Secretul dumneavoastră este în siguranță cu mine.

– Vă mulțumesc, replică ea cu o disprețuitoare nepăsare. Îmi promiteți, milord?

– La naiba! replică el. Am spus-o deja. Un gentilom nu are nevoie să promită.

– Și cu toate astea, sublinie ea, ar fi o modalitate ușoară de a scăpa de mine pentru totdeauna, nu-i așa?

– Asta s-a întîmplat deja, zise el. Cred că ați citit declarația pe care v-am dat-o aseară, semnată atît de Tresham, cît și de Westinghouse. Chiar dacă a intenționat să vă dăruiască vreodată Pinewood, se pare că Bamber s-a răzgîndit. Cred că l-a considerat un cadou mult prea extravagant pentru serviciile dumneavoastră.

Ea rămase nemișcată, cu degetul încă pe buza de jos, privindu-l fără să-l vadă și cu zîmbetul disprețuitor tot mai stins. Apoi puse mîna pe birou și surfîse iar.

– Nu veți afla niciodată dacă veți renunța la aceste servicii, lord Ferdinand. Mă puteți doar crede pe cuvînt cînd

vă spun că Pinewood nu este cîtuși de puțin o miză prea mare. Sînt foarte, foarte pricepută la ceea ce fac. Însă văd că sînteți convins că-mi puteți rezista. Și poate că așa este. Sau poate că nu. Ar fi o prinsoare interesantă. Vă veți considera întotdeauna un laș dacă refuzați să o acceptați. Haide. Veni către el, cu mîna dreaptă întinsă. Să pecetuiim înțelegerea cu o strîngere de mînă.

– Veți pierde, o preveni încet în loc să repete porunca de a pleca înainte de lăsarea nopții.

– Poate. Poate că nu. Ținea mîna întinsă. *Chiar* vă e teamă că puteți pierde în fața unei femei? După ce ați cîștigat Pinewood la un joc de cărți, vă temeți că l-ați putea pierde din dragoste?

– *Dragoste?* Întrebă cu o revoltă nedisimulată.

– Un eufemism, admise ea. Dorință, dacă e mai corect așa.

– Nu mi-e teamă că pot pierde ceva în fața dumneavoastră, doamnă, o încredință el.

– Foarte bine atunci. Rîse și o clipă arată ca Viola Thornhill pe care o cunoștea el mai bine. Nu aveți de ce vă teme. Aceasta va fi cea mai ușoară prinsoare pe care ați acceptat-o vreodată, lord Ferdinand.

– La naiba! Îi prinse mîna, strîngînd-o atît de tare încît ea se strîmbă de durere. Veți avea parte de prinsoare. Una pe care vă asigur că o veți pierde. Mai aveți doar o săptămînă de stat aici. Dacă aș fi în locul dumneavoastră, aș folosi acest timp pentru a începe să-mi fac bagajele și planuri de viitor. Nu veți mai rămîne aici nici măcar o zi în plus peste o săptămînă. Este o promisiune.

– Ba dimpotrivă, milord, zise ea, eliberîndu-și mîna. Dumneavoastră veți fi cel care va pleca – în dimineața în care, după ce vă veți culca cu mine, îmi veți da Pinewood cu actele necesare.

Se întoarse și ieși din cameră. Ferdinand rămase pe loc, privind către ușa pe care dispăruse ea. La ce naiba se învoise? Încă o săptămână petrecută sub același acoperiș cu Viola Thornhill? Nu – cu Lilian Talbot.

Făcuse o prinsoare cu *Lilian Talbot*. O prinsoare că îl putea seduce într-o săptămână, primind Pinewood ca răsplată dacă reușea.

Ca întotdeauna, temperamentul i-o luase înainte. Precum și neputința de a rezista unui pariu.

Bineînțeles că va câștiga, cum de altfel se întâmpla mereu.

Dar nu dorea să împartă casa cu Lilian Talbot. Mai ales în condițiile în care arăta ca Viola Thornhill – cea pe care fusese cît pe-aci să o ceară în căsătorie. Se minună deodată ce noroc avusese.

Dar nu se simțea cîtuși de puțin norocos, ci oarecum furat.

Viola urcă în camera ei, recunoscătoare că majordomul nu se afla în hoi atunci cînd trecuse pe-acolo. Cînd întinse mîinile în față, cu degetele răsfirate, observă că tremură. Crezuse cu adevărat că Lilian Talbot era moartă, dusă pentru totdeauna. Și cît de ușor reînviase. Cît de repede își înăbușise adevăratele sentimente pentru ca el să nu vadă cîtă durere îi provoca confruntarea cu trecutul.

O numise tîrfă – după ce se împotrivise ca ea însăși să folosească acel cuvînt.

Începuse – o, da, nu mai avea rost să nege –, începuse să se îndrăgostească puțin de el.

O numise tîrfă.

Hannah se mai afla încă în camera el, umplînd lada cea mai mare cu care venise Viola de la Londra cu doi ani în urmă.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă grăbită. Ce a vrut?

– Doar ceea ce ne așteptam, răspunse Viola. Mi-a acordat timp pînă la căderea nopții pentru a părăsi casa.

– Vom fi gata mult înainte, remarcă posomorîta Hannah. Presupun că știe. Ducele i-a spus?

– Da. Viola se așeză pe scăunelul din fața măsutei de toaletă, cu spatele la oglindă. Dar pînă la urmă nu mai plecăm, Hannah. Nici acum, nici altcîndva.

– Mai are vreun rost, domnișoară Vi? o întrebă femeia. Mi-ai citit aseară hîrtia aceea. Nici un tribunal nu vă va da crezare.

– Nu plecăm, zise Viola. Voi cîștiga Pinewood. Am o săptămîină pentru asta.

– Cum? Hannah își îndreptă spatele, brusc suspicioasă. Cum, draga mea? Doar nu te întorci la lucru?

– L-am convins să facem o prinsoare, zise Viola. Una pe care am de gînd să o cîștig. Nu mai contează amănuntele, Hannah. Pune-mi hainele înapoi în dulap. Se vor mototoli în ladă. Și pune să o urce la loc în pod. Rămînem.

– Domnișoară Vi...

– Nu, Hannah. Viola, cu bărbia încleștată, îi aruncă o privire aspră. Nu! Țsta este locul căruia îi aparțin. Aici dorea el să mă aflu. Nu voi renunța doar din cauza unei fraude. Lordul Ferdinand Dudley a făcut cu mine o prinsoare ai cărei termeni îi va respecta. Măcar de asta pot fi sigură. Vezi tu, el este un gentilom – atît de mult încît devine aproape un defect. Este o prinsoare pe care nu o voi pierde.

Hannah veni în fața ei, și se opri privind-o pieziș.

– Nu cred că vreau să știu ce ai de gînd să faci, îi zise, dar știu că trebuie să te odihnești măcar o oră sau două. Ești albă ca o fantomă. Întoarce-te să-ți perii părul.

Asta fusese întotdeauna soluția lui Hannah pentru orice problemă. Viola nu-și putea aminti vreo vreme cînd nu

reuşise să o liniştească astfei fosta sa doică. Se întoarse pe scaun şi simţi mîinile agile ale lui Hannah desprinzîndu-i, apoi despletindu-i cozile.

Doar ieri, gîndi Viola cu ochii închişi, coborîse dealul în fugă pînă în braţele lui, el o învîrtise şi o sărutase cu o pasiune egală cu a ei. Astăzi o numise tîrfă şi îi poruncise să părăsească domeniul.

Mîine sau într-una din zilele următoare îl va atrage în pat şi îl va face să simtă plăcere cu priceperea rece pe care o învăţase şi o stăpînise aproape perfect.

Va face acele lucruri pentru lordul Ferdinand Dudley.
Pentru el.

Încă o dată.

Iar după aceea va trebui să trăiască toată viaţa cu aceste amintiri. La Pinewood. Va fi al ei – fără îndoială şi pentru totdeauna.

Dar îi va mai rămîne după aceea ceva la care să viseze?

12

^

I

În următoarele două zile, Ferdinand începu să creadă că săptămîina ar putea trece mult mai uşor decît îşi închipuisese atunci cînd acceptase acel pariu nebunesc. Poate că îi părea rău. Dar dacă avea de gînd să cîştige, o făcea într-un fel foarte straniu. Rareori a văzut-o în cele două zile.

În prima seară fusese invitat la cină. Doar la întoarcere aflase că şi ea lipsise de-acasă şi încă nu revenise. Se duse la culcare, luînd o carte cu el. După o oră sau ceva mai tîrziu o auzi trecînd pe lîngă camera sa. Nu încetini paşii în dreptul uşii lui.

Nici la micul dejun din dimineața următoare nu a zărit-o mai mult. Tocmai termina de mâncat cînd el intră în salon după o plimbare călare. Arăta cuviincios, ca de obicei. Îl informă ca va lipsi mai mult. Era ziua în care obișnuia să viziteze bătrînii și bolnavii. Se gîndi că acesta nu era felul în care te așteptai ca Lilian Talbot să-și petreacă timpul, dar era mulțumit că nu se ducea să ajute la școală. El promisese deja că se va duce să mai facă o lecție cu Jamie, viitorul latinist.

Intenționa ca după aceea să-l viziteze pe tatălui băiatului ca să afle ce era de făcut în privința educației lui. Jamie trebuia să meargă la un internat bun. Ferdinand era dispus să suporte toată cheltuiala, dar trebuia să țină seama și de mîndria părinților. Se gîndi că era indicat să amintească mai degrabă de burse decît de ajutor financiar.

– Veniți la adunarea de mîine seară? îl întrebă Viola înainte de a pleca.

În camerele de primire de deasupra hanului urma să aibă loc un dans. Aflase despre asta de pretutindeni. Bineînțeles că plănuia să participe. Era important pentru el să participe activ la viața satului.

– Sigur că da, răspunse el. Vă pot duce cu trăsura.

– Mulțumesc. Îi zîmbi. Dar voi lua cina la Crossings și voi veni la petrecere cu familia Claypole.

Îi trecu prin minte că fiecare membru al familiei amintite ar fi avut un atac de inimă dacă ar fi știut adevărul despre ea.

Nu o mai văzu toată ziua. El luă cina acasă, spre deosebire de ea. Se duse la repetiția corului, ea nu. Cînd se întoarse acasă, află că ea întîrziase fiindcă fusese nevoită să aibă grijă de cei cinci copii ai unui muncitor în timp ce mama năștea un al șaselea.

Ferdinand știa că toată lumea îi va duce lipsa atunci

cînd ea va pleca de la Pinewood. Vecinii îl tratau politicos. Cîțiva chiar se apropiaseră ceva mai mult de el. Simțea însă că cei mai mulți dintre ei nu erau de acord că venise să o alunge pe draga lor domnișoară Thornhill.

De data asta nu o mai auzi cînd se întoarse. Adormi cu cartea deschisă și lumînarea aprinsă. La micul dejun află că s-a întors la patru dimineața – așa că nu luă masa cu el.

Cînd se întoarse după o întîlnire cu Paxton, ea plecase deja la școală.

A văzut-o în schimb, după-amiază, cînd în salon s-a reunit cercul de cusut al doamnelor. A găsit-o șezînd cuminte pe scaun cînd a intrat pentru a le ferma pe doamne și a le mai citi cîteva capitole din *Mîndrie și prejudecată*. Cu gîtul arcuit deasupra broderiei, Viola Thornhill a cusut în tot timpul lecturii, de parcă el nici nu s-ar fi aflat acolo. Lumina ce pătrundea prin ferestre arunca reflexe aurii și roșiatice în codițele ei de un roșu întunecat. Era îmbrăcată într-una din rochiile ei simple, de muselină.

Dacă nu i-ar fi spus Tresham, cum ar fi putut crede că ceea ce vedea cu ochii lui era una și aceeași cu curtezana voluptuoasă, care arbora un zîmbet disprețuitor din loja lui Gnass? Sau cea care îl silise să accepte o prinsoare doar cu două zile în urmă.

Înainte de a pleca la dans, cină singur. Ea plecase deja cu doamnele Claypole. Se gîndi că după doar cinci zile totul se va termina. După aceea va fi liber. Ea va pleca fără ca el să o mai vadă vreodată.

Încă cinci zile.

Dar gîndul nu-l înveseli atît cît își imaginase.

În perioada cît lucrase, bărbații – nobili, bogați, puternici, influenți – o urmăriseră pe Lilian Talbot fără încetare. Viola Thornhill habar nu avea cum să atragă un bărbat care era

hotărît să nu o aibă. Nu că lord Ferdinand nu ar dori-o. Nici vorbă. O sărutase de patru ori pînă atunci. În noaptea în care spărsese vaza fusese cît pe ce să treacă dincolo de sărutări. Nu, nu lipsa dorinței îl făcea greu de sedus, ci pasiunea pentru prînsori, hotărîrea de a cîștiga cu orice preț.

Nu-și putea exersa asupra lui nici unui dintre farmecele ei evidente. Pur și simplu nu aveau efect. Le-ar rezista. Chiar în prima zi se hotărîse că cea mai bună strategie era să-l convingă cum că nu are nici o strategie. Era mai bine să-l deruteze cu ideea că ea era chiar Viola Thornhill și că Lilian Talbot dispăruse pentru totdeauna. De asemenea, era mai bine ca atunci cînd el se aștepta să fie copleșit de prezența și farmecele ei, să-i ofere doar cîteva sclipiri ocazionale.

Va cîștiga prinsoarea. Era ferm hotărîtă. Decizia ei devenise mai puternică după ce primise o scrisoare de la Maria în care îi spunea din nou cît de mult îi plăcea lui Ben școala, cît de mult își dorea el să muncească și să devină avocat cînd va fi mare, cît de bun era unchiul Wesley pentru că îi plătea taxele școlare.

De acum încolo nu va mai avea bani de trimis. Veniturile de pe domeniul Pinewood îi aparțineau acum lordului Ferdinand Dudley. Puținii bani pe care-i adusesese Viola cu ea fuseseră cheltuiți pentru pămînt și familie. Ceea ce se strînsese de pe urma proprietății se investise în alte îmbunătățiri – și fuseseră dăruiti rudelor ei. Bineînțeles că tot unchiul Wesley avea să se îngrijească de bunăstarea lor și după aceea. Nu vor fi săraci. Dar Ben va trebui să renunțe la școală și vor avea foarte puțini bani pentru restul cheltuielilor care să le asigure o viață mai confortabilă.

Nu va mai avea ce bani să trimită dacă nu cîștiga prinsoarea. Era hotărîtă să cîștige.

În seara dansului a cinat la Crossings. Înainte de a pleca spre sat, domnul Claypole a luat-o deoparte, cerînd-o din

nou în căsătorie. O clipă, așa cum nu se mai întâmplase pînă atunci, a fost tentată să accepte. Dar numai o clipă. Căsătoria cu Thomas Claypole nu ar rezolva problemele. Ca soție a sa, ar duce un trai confortabil și sigur, dar nu se putea aștepta ca el să plătească pentru școala lui Ben sau să-i întrețină familia. În plus, nu cunoștea adevărul despre ea și nu avea de gînd să-l înșele pentru a se căsători cu el.

Refuză oferta.

Curînd după aceea se afla în trăsură alături de familia Claypole. Se gîndi că și lordul Ferdinand Dudley va fi acolo. Îl va vedea cel puțin cîteva ore.

Își dorea – o, își dorea, dorea, *dorea* să nu fi fost nevoită să încheie prinsoarea aceea cu el. Dar nu se putea altfel.

Petrecerile din sat erau întotdeauna grozav de vesele. Totul era pregătit pentru dansurile populare, în cercuri sau șiruri, unele line, altele iuți și agitate, toate după anumite tipare precise pe care toată lumea le cunoștea de mult.

Ferdinand a dansat toate dansurile. La fel ca și Viola Thornhill. Între melodii, vorbea și rîdea cu vecinii. Ea de asemenea. A luat masa cu un grup care îl invitase să stea la masa lor. Ea la fel.

Abia s-au privit toată seara. El abia dacă mai observase pe altcineva în afară de ea. Nu și-au spus nici un cuvînt. Cu toate acestea îi putea auzi vocea joasă, muzicală și rîsul chiar și atunci cînd se aflau în colțuri opuse ale încăperii. Deși nu au stat la aceeași masă, știa că ea mîncase doar o jumătate de biscuit, uns cu unt și băuse numai o ceașcă de ceai. Nu a invitat-o la dans, dar a putut observa grația și ușurința cu care executa pașii, amintindu-și-o ținînd o panglică de la stîlpul floralilor într-o mînă.

Săptămîna viitoare, pe vremea asta va fi plecată. La viitoarea petrecere își va putea concentra întreaga atenție

asupra încântătoarelor fete cu care dansa. Nu putea suferi această permanentă stare de încordare, declanșată de așteptarea unui gest din partea ei, pe care trebuia să-l facă cît mai curînd dacă ținea cît de puțin să cîștige prinsoarea pînă la epuizarea timpului. Își dorea din tot sufletul ca ea să-l fi asaltat încă din prima zi. Atunci ar fi fost suficient de furios ca să-i reziste mai bine.

Discuta cu reverendul Prewitt și domnișoara Faith Merrywether cînd Viola îi atinse brațul. Își privi mîna și fu mirat să constate că atingerea degetelor ei nu arsese mîneca hainei. Fixă chipul îmbujorat de efort.

– Milord, zise ea, domnul Claypole a trebuit să-și ducă mama acasă mai devreme. I s-a făcut rău de căldură.

– Doamna Claypole nu are o constituție prea rezistentă, comentă domnișoara Merrywether pe un ton dezaprobat. Este norocoasă să aibă un fiu atît de îndatoritor.

Viola continuă să-l privească pe lordul Ferdinand.

– Ei trebuia să mă conducă acasă, spuse. Dar domnul Claypole a considerat că e mai bine să nu facă un asemenea ocol în drumul spre Crossings.

– Aș fi încîntat să chem trăsura pentru dumneavoastră, domnișoară Thornhill, o asigură preotul. Dar cred că înălțimea sa vă va conduce el.

Părea umilită, zîmbind în semn de scuză.

– Ați vrea să faceți una ca asta?

Ferdinand se înclină.

– Ar fi o plăcere pentru mine, doamnă, răspunse.

– Nu chiar acum, continuă ea. Nu vreau să vă gonesc atît de devreme de la petrecere. Mai urmează un dans. Domnul Claypole trebuia să-mi fie pereche.

– Dacă aș mai avea plămîni și picioare de-ajuns de zdravene, spuse reverendul Prewitt rîzînd, v-aș conduce chiar eu pe ring, dar mărturisesc că vremea aceea a trecut.

Înălțimea sa va avea grijă să nu rămîneți deoparte, domnișoară Thornhill. Nu-i așa, milord?

Culoarea din obraji ei deveni mai aprinsă.

– Poate că Înălțimea sa dorește să danseze cu altcineva, comentă ea.

Chipul îmbujorat și ochii îi străluceau după o întreagă seară de dans. Părul, coafat în bucle în locul obișnuitelor cozi împletite, era încă aranjat, cu excepția câtorva șuvițe ce se odihneau pe gîtul și țîmplele ei. Obrajii și decolteul rochiei de seară erau ușor aburite.

Am așteptat partenerul potrivit, domnule. Mai putea auzi și acum cuvintele joase, ispititoare, rostite atunci cînd el o căutase pentru a dansa amîndoi în jurul stîlpului floraiilor. *Vă așteptam.*

– Eu mă pregătisem să stau deoparte, zise el oferindu-i brațul, crezînd că ați acordat deja dansul altcuiva.

Îi dădu mîna, iar el o conduse pe ring, alăturîndu-se șirurilor lungi ce se formaseră pentru Roger de Coverly.

Dansul le absorbi întreaga concentrare și energie. Chiar dacă ar fi dorit să vorbească, nu aveau cînd. Ea însă rîdea, sclipitoare, de fiecare dată cînd era rîndul lor să se învîrtă printre rîndurile de dansatori și să-i conducă pe cei din exterior, formînd cu brațele un arc pe dedesubtul căruia dansau celelalte perechi. Nu-și putea lua ochii de la ea.

Își dădu atunci seama că mai era încă destul de îndrăgostit de ea. Cum putea să nu fie? Pe drumul către casă îi va spune că ar trebui să uite de prinsoarea scandaloasă. Ar trebui doar să se căsătorească, rămînînd astfel amîndoi la Pinewood. Pînă la adînci bătrîneți. Fericiți pînă la adînci bătrîneți.

Dar fusese Lilian Talbot. iar curtezana supraviețuia încă – văzuse cu ochii lui doar cu două zile mai înainte.

Nu putea să uite pur și simplu și să pretindă că era Viola Thornhill, așa cum o cunoscuse în prima săptămână. Îl înșelase.

O tristețe profundă păru atunci să-i îngreuneze pașii.

Din fericire, și muzica se termină în următoarele minute. Nu chiar din fericire, era ultima melodie. Cîteva clipe mai tîrziu o conducea către trăsura lui. Se întrebă ce credeau toți vecinii despre situația de la Pinewood? Dar nu mai trebuia să-și facă griji în privința asta multă vreme, nu-i așa?

Încă cinci zile.

Viola începea să se deteste. Sau poate era mai corect să spună că începea *din nou* să se deteste. Deși trecuseră doi ani, timp în care crezuse că se vindecase, descoperise în ultimele zile că, de fapt, rana pricinuită de disprețul față de ea însăși fusese doar acoperită, nu și cicatrizată.

Era atît de ușor să joace un rol, să se ascundă undeva și să devină altcineva. Necazul era că, de data asta, rolul pe care și-l asumase și ea însăși semănau atît de mult încît pînă și ea le confunda uneori. Lăsase garda jos cînd ea jucase rolul Violei Thornhill. Dar ea chiar *era Viola Thornhill*.

Domnul Claypole hotărîse într-adevăr să-și conducă mama mai devreme acasă, dar se oferise să o însoțească și pe Viola în drum. Îl refuzase cu o minciună. Îi spusese că aranjaseră să se întoarcă în trăsura lordului Ferdinand Dudley.

Dorise să danseze cu el. Dorise ca el să-și reamintească de seara petrecerii din sat. Dar rolul se amestecase cu realitatea. Îi plăcuse foarte tare și, în același timp, se simțise nespus de nefericită.

Rămase tăcută alături de el pînă cînd trăsura ajunse pe pod.

– Vă simțiți vreodată singur? îl întrebasese încet.

– Singur? Întrebarea păru să-l surprindă. Nu, nu cred. Izolat poate, dar nu este același lucru. Izolarea poate fi uneori plăcută.

– Cum așa? Întrebă ea.

– Citind, îi răspunse.

O surprinsese constatarea că lui chiar îi plăcea să citească. Părea cumva nepotrivit. Dar la fel o mirase și faptul că urmăse cursurile universității Oxford, cu o dublă specializare, în latină și greacă.

– Dar dacă nu sînt cărți prin preajmă? Întrebă ea.

– Atunci te poți gîndi la diferite lucruri, replică el. De fapt, n-am mai făcut asta de ani buni. De altfel, nici nu am apucat să fiu prea mult singur. Obişnuiam să fiu atunci cînd locuiam la Acton. La fel era și Tresham. Uneori parcă era o conspirație tăcută – el urca pe dealul lui preferat, iar eu pe al meu. Totul se petrecea în secret. Bărbații din familia Dudley puteau admite doar că sînt adevărați ticăloși, nu și gînditori, cugetînd asupra misterelor universului și ale vieții.

– Asta făceați? Întrebă ea.

– De fapt, da. Se înecă de rîs. Obişnuiam să citesc foarte mult, nu și atunci cînd tata era acasă. Nu accepta să aibă fii studioși. Însă cu cît citeam mai mult, cu atît îmi dădeam seama că ştiu tot mai puţin. Obişnuiam să cercetez universul cu întreaga frustrare a insignifianței mele – mai ales cea a minții mele. După aceea priveam iarba, zicîndu-mi că, poate, dacă aş înţelege *acel lucru*, atunci aş putea pătrunde și marile mistere ale universului.

– De ce nu ați mai făcut asta de mult timp?

– Nu ştiu.

Însă era limpede că se gîndise serios la întrebarea ei cînd vorbi din nou: Poate că am fost prea ocupat. Sau poate atunci cînd am ajuns la universitate am înţeles că nu pot şti totul, așa că am renunțat să mai încerc să ştiu ceva. Poate

că nu m-am aflat în locul potrivit. Londra nu este prielnică gândurilor – sau înțelepciunii.

Interiorul trăsurii deveni mai luminos cînd depășiră porțiunea de drum vegheată de copaci. Conversația nu se îndreptă în direcția în care se aștepta ea. Devenea din ce în ce mai limpede că lordul Ferdinand nu era deloc așa cum îl crezuse ea atunci cînd sosise la Pinewood. Își dorea să nu-l fi plăcut. Asta complica foarte mult lucrurile.

– Dar dumneavoastră? întrebă el. Vă simțiți vreodată singură?

– Nu, bineînțeles că nu, zise ea. De ce ezitau oamenii atît de des să admită singurătatea? se întrebă. De parcă era ceva rușinos.

– A fost un răspuns grăbit, zise el. Prea grăbit.

– Singurătatea poate fi un balsam pentru suflet, spuse ea, mai ales atunci cînd iei în calcul și alternativele. Există răni mai grele decît singurătatea.

– Oare?

În lumina slabă din trăsură putea vedea că fața lui era întoarsă spre ea.

– Cel mai rău lucru în privința singurătății, continuă ea, este că te pune față în față cu tine însuși. Dar poate fi și cel mai bun lucru; depinde de caracterul fiecăruia. Dacă ești puternic, cunoașterea de sine poate deveni lucrul cel mai de preț pe care îl poți afla.

– Sînteți puternică? Vocea lui suna blînd.

Gîndea că este. Era încredințată de asta.

– Da, spuse.

– Ce ați învățat despre dumneavoastră?

– Că sînt o supraviețuitoare, răspunse.

Trăsura se opri brusc și portiera se deschise aproape imediat. Valetul lordului Ferdinand lăasă scărița.

Domnul Jarvey îi așteptase, așa că, la intrarea în hoi, el

fu cel care le luă pelerinele și pălăria lordului. Dispăru apoi cu ele.

– Vreți să mă însoțiți în bibliotecă pentru un ultim pahar înainte de culcare? o întrebă lordul Ferdinand.

Probabil că și-ar putea atinge scopul chiar din seara asta dacă și-ar pune mintea. Ar mai discuta puțin, după care el ar conduce-o pînă sus. Ea s-ar opri în fața camerei lui și i-ar mulțumi că a adus-o acasă. S-ar înclina așa încît el ar săruta-o chiar înainte de a sesiza pericolul. Totul s-ar termina o oră mai tîrziu. Mîine ar pleca. Pinewood ar fi al ei.

Simți atunci un nod în gît și în piept și clătină din cap.

– Sînt obosită, spuse. Mulțumesc că m-ați condus acasă. Noapte bună.

Nu se înclină. Și nici nu-i oferî mîna. Dar iată că el i-a luat-o și a dus-o la buze, privind-o pe deasupra și zîmbind ușor.

– Mulțumesc pentru dans, zise el. Dar dansul din jurul stîlpului floralilor va fi cel de care-mi voi aminti întotdeauna.

Se grăbi spre camera ei, fără să se oprească ca să ia o lumînare. O făcuse oare intenționat? Îl determinase să-i sărute mîna, să o privească în felul acela și să-i vorbească despre ceea ce își va aminti întotdeauna despre ea. Era tocmai ceea ce își propusese ea să facă. Era *întocmai* ceea ce dorise să se întîmple. Dar nu o făcuse intenționat. Fusese doar ea însăși.

Sau fusese acea Viola Thornhill care intenționa să-l deruteze într-atît încît atunci cînd s-ar culca cu ea să nu realizeze că pierdea prinsoarea chiar cu Lilian Talbot?

Nu mai știa care dintre ele era ea însăși și care curtezana. Nu mai știa dacă dorea sau nu să cîștige pariul. O îngrozea gîndul – o *îngrozea* gîndul – de a se culca cu el, de a-l simți înăuntrul ei pînă cînd l-ar fi făcut să simtă o plăcere atît de intensă și îndelungată, încît niciodată după

aceea nu s-ar mai simți înșelat. Cum s-ar fi putut ascunde Viola Thornhill înăuntrul persoanei lui Lilian Talbot pentru a permite să se întâmple una ca asta?

Viola Thornhill – adevărata Viola – dorea să i se alăture în dragoste. Nu simțise niciodată așa ceva și nu știa ce înseamnă. Unirea fizică dintre un bărbat și o femeie era un act înjositor și urât. Afla acum că visele nu dispăruseră de tot. Iar visele ei se împleteau în jurul lui într-un fel fără nici o legătură cu prinsoarea.

Parcurgînd grăbită coridorul întunecat de la etaj, Viola se gîndi că ar fi trebuit să se întoarcă în bibliotecă și să-l anunțe că pariul era anulat, că va pleca chiar mîine de la Pinewood. Dar continuă să meargă pînă cînd ajunsese în camera ei, cu ușa închisă ferm între ea și ispită.

13

LÎn următoarele două zile, Viola își continuă activitățile de fiecare zi la fel de energică și cu același zîmbet vesel ca întotdeauna, dar cu sufletul și mintea profund neliniștite. Se gîndea uneori că poate ar fi mai bine dacă ar pleca oriunde în afara Londrei și și-ar căuta de lucru. Dar atunci Hannah și familia ei ar trebui să se descurce singuri. De ce trebuia ea să fie aceea care ducea pe umeri toate responsabilitățile? Însă gîndul de a-și lăsa rudele fără nici un ajutor o făcea să se simtă vinovată.

În urma acelei prinsori ar putea cîștiga domeniul Pinewood, iar viața ar redeveni normală. Nu putea suporta însă gîndul de a-l seduce pe lordul Ferdinand – o umplea de greață și de silă față de ea însăși. Era un om bun.

Dar a rămîne la Pinewood nu avea legătură doar cu banii. Era *casa* ei, moștenirea ei. Nu suporta să plece de acolo.

Lucrurile s-au complicat semnificativ la trei zile după dans, cu doar două zile înainte de a pierde sau a părăsi Pinewood, în momentul în care sosi o altă scrisoare de la Claire. Cînd Viola se întoarse dimineața după o lungă plimbare, o găsi pe biroul din bibliotecă. O luă grăbită și se duse în grădina cu merisori ca să o citească. După ce se asigură că era uscată, se așeză pe băncuța ce înconjura fîntîna. Plouase toată ziua precedentă, dar acum soarele strălucea iar.

Claire scria că erau toți bine. Muncea în fiecare zi pentru unchiul lor. Cel mai mult îi plăcea să servească cafeaua în camera de mese, căci putea să vadă și să vorbească cu călătorii și cu cei cîțiva oameni de prin partea locului care veneau regulat acolo. Un gentilom anume începuse să vină tot mai des. Era foarte plăcut, mulțumindu-i întotdeauna și lăsîndu-i un bacșiș generos. Spre deosebire de mama și unchiul Wesley, nu-l recunoscuse inițial, căci nu-l mai văzuse de mulți ani.

Viola apucă cu ambele mîini scrisoarea, simțind că inima începe să-i bată mai repede. Intuia ce va urma chiar înainte ca rîndurile din fața ei să-i confirme bănuiala.

„Este domnul Kirby, scria Claire, gentilomul care frecventa hanul atunci cînd tu lucrai aici și care a fost destul de binevoitor ca să te recomande unor prieteni pentru postul de guvernantă. Mama și unchiul Wesley au fost încîntați să-l revadă.”

Viola închise ochii. Daniel Kirby. O, Doamne, ce căuta iar la hanul unchiului ei? Deschise ochii și citi în continuare.

„A întrebat de tine. A auzit că ai plecat din postul respectiv, deși nu știa că acum locuiești la țară. Ieri mi-a

transmis un mesaj pentru tine. Ia să văd. Vreau să-mi amintesc exact. M-a pus să repet după el. A spus că speră să faci cât mai curînd o vizită în oraş. A mai descoperit o hîrtie care e sigur că te-ar interesa. Mi-a zis că ştii tu despre ce e vorba. Mi-a mai spus că o să mi-o arate mie, dacă nu te interesează să o vezi chiar tu. Nu-i așa că e cât se poate de interesant să spună una ca asta, iar acum mor de curiozitate să văd ce scrie acolo. Însă nu a vrut să-mi spună, oricît de mult l-am rugat. Doar rîdea şi mă necăjea. Aşadar, vezi, dragă Viola, că nu sîntem singurii care tînjim să te vedem."

Viola nu citi mai departe.

O altă hîrtie. O, da, ştia ce înseamnă asta. Mai descoperise încă o „poliţă” de plătit, deşi îi jurase în scris că i le arătase pe toate, că toate fuseseră achitate. Erau nenumăratele poliţe ale tatălui său, cele mai multe în urma jocurilor de noroc, şi pe care domnul Kirby le cumpărase după moartea lui.

După ce familia Violei se mutase la hanul White Horse, devenise un client permanent. Era foarte amabil, bun, generos. Apoi, într-o zi, îi spusese Violei că o poate ajuta să găsească o slujbă mai interesantă decît cea de acum. Avea nişte prieteni care se mutaseră de curînd în oraş şi care aveau nevoie de o guvernantă pentru cei patru copii ai lor. Preferau să aleagă pe cineva în urma unei recomandări personale decît printr-o agenţie sau un anunţ din ziar. Dacă dorea, putea să-i aranjeze un interviu cu ei.

Dacă dorea. Fusesse nespus de bucuroasă. Mama ei de asemenea. Iar unchiul Wesley nu avusese nici o obiecţie. Deşi urma să piardă un ajutor la han, era mulţumit că nepoata lui îşi va găsi o slujbă mai potrivită cu originea şi educaţia ei.

Însoţită de domnul Kirby, se dusesese la interviu. Se pomenise într-o casă murdară dintr-o zonă săracă a Londrei,

În fața unei femei al cărei păr roșu și chip machiat îi dădeau o înfățișare grotescă. Domnul Kirby îi explicase că Sally Duke o va pregăti pentru viitoarea ei profesie – și nu-i ascunsese despre ce era vorba. Bineînțeles că Viola refuzase hotărît să facă una ca asta. Își putea aminti și acum spaima resimțită atunci, teama de a fi reținută și de a nu mai putea scăpa de acolo. Însă domnul Kirby a asigurat-o la fel de binevoitor ca întotdeauna că putea pleca oricînd dorea, dar că pe mama, pe surorile și fratele ei mai mic îi pîndea închisoarea pentru datornici dacă nu își puteau achita datoriile. Îi spusese suma totală, iar ea simțise că i se golește inima de sînge, că urechile îi bubuie, iar camera începuse să se învîrtă cu ea.

Avea nouăsprezece ani. Mama ei era într-o stare fizică și psihică deplorabilă după moartea soțului său. Claire avea nouă ani, iar gemenii șase. Unchiul Wesley plătise deja cîteva datorii, însă neînsemnate comparativ – nu avea cum să le achite și pe acestea. Iar domnul Kirby, bineînțeles, știa acest lucru. Viola nu găsisese altă soluție decît să accepte propunerile.

Aranjamentul inițial spunea că optzeci la sută din cîștiguri era destinat plății datoriilor. Ea se va descurca cu restul de douăzeci de procente, așa că era bine să muncească din greu în primele luni pentru a-și stabili un renume care să-i permită un trai decent din suma ce i se rezerva.

Aflase mai tîrziu, cînd lucra deja, că numai douăzeci din cele optzeci de procente ale domnului Kirby mergeau spre plata datoriilor. Restul era onorariul convenit lui pentru adăpostul oferit, pentru clienți și pentru că îi apăra interesele. După toate aparențele, Viola fusese o sclavă. Și-a folosit însă puțină influență pe care o avea pentru a nu munci decît o noapte pe lună și a refuza să fie amanta exclusivă a unui

bărbat. Astfei că, în scurtă vreme, devenise curtezana cea mai căutată din întreaga Londră.

Printr-o minune greu de înțeles reușise să păstreze secretul față de familia ei. Singura persoană căreia i-a dezvăluit adevărul atunci cînd a aflat ce-i rezervă viitorul a fost Hannah. Deși mama o prevenise că nimeni nu va fi de acord ca o guvernantă să aibă o slujnică, Hannah a insistat să o însoțească. Familia ei credea și acum că, timp de patru ani, înainte de a sosi la Pinewood, ea fusese guvernantă. Mama ei se înfuriase grozav că părăsise o asemenea slujbă respectabilă pentru a accepta un cadou.

Datoriile nu scăzuseră prea mult în acești patru ani. Majoritatea banilor ei achitaseră dobînda. Știa că domnul Kirby o va exploata cît timp va putea munci, dar nu reușise să găsească o soluție. Părea că era prizonieră pentru tot restul vieții. Atunci însă îl cunoscuse pe contele de Bamber. Iar el aflase adevărul – într-o noapte, șezînd lîngă el pe canapeaua de pîuș din camera ei de zi, în timp ce el o înconjurase cu brațul, iar ea își odihnise capul pe umărul lui, îi dezvăluise adevărul. Îi spusese tot ceea ce păstrase secret vreme de patru ani lungi, iar el o sărutase pe obraz, îi spusese că e o fată bună și că o iubește.

O fată bună. O iubește.

Aceste cuvinte fuseseră ca o gură de apă proaspătă în plin deșert. Balsam pentru un suflet îndurerat.

O iubea. În sfîrșit era iubită. Era o fată bună. Avea douăzeci și trei de ani și era o veterană în meseria ei. Dar era o fată bună și era iubită. El o iubea.

Îl chemase pe Daniel Kirby și îl convinsese să-i arate toate polițele rămase. Le plătise, obținînd un bilet semnat care spunea că nu mai existau altele. Apoi o întrebase pe Viola dacă nu ar vrea să trăiască la conacul Pinewood. Îi spusese că era departe, izolat de lume și, din cîte știa el,

probabil că și destul de dărăpănat. Taxele de pe domeniu nu-i umpleau buzunarele. Dar dacă dorea, o putea duce acolo, trimițând înainte un administrator priceput care să aranjeze totul și un majordom la fel de bun care să pună casa în ordine și să angajeze alți servitori. Conacul urma să fie al ei. I-l va lăsa prin testament.

Își îngropase capul la pieptul lui, cuprinzându-i mijlocul corpulent. Pentru prima oară în patru ani se simțea în siguranță, iubită și neașteptat de curată.

– O, da, răspunsese. O, da, te rog. Dar n-aș vrea să te părăsesc. Știa că este foarte bolnav.

O mîngîiase pe obraz cu palma lui mare, sărutînd-o pe tîmplă.

– Mă voi duce să mor la casa de la țară, îi zisese blînd. Soția mea este acolo.

Un sunet de pași o trezi brusc din visare. Ședea pe băncuța din grădina cu merișori de la Pinewood, cu mîinile încheștate pe scrisoarea de la Claire. Lordul Ferdinand venea dinspre grajduri, îndreptîndu-se spre casă. Se gîndi că întotdeauna arăta cel mai bine în costumul de călărie. Se opri o clipă la vederea ei și duse cravașa la pălărie. Ea ridică puțin mîna în semn de salut. Nu coborî treptele ca să vină lîngă ea, ci își continuă drumul spre casă. Respiră ușurată.

Claire se afla într-un pericol cumplit. Semnificația mesajului era cît se poate de limpede. Daniel Kirby dorea ca Viola să se întoarcă. Deși era destul de bătrînă pentru o curtezană la douăzeci și cinci de ani, se retrăsese în culmea faimei. Lumea și-ar fi amintit de ea. Cel puțin o vreme ar mai avea destui clienți dacă s-ar răspîndi vestea întoarcerii ei în oraș – și domnul Kirby s-ar îngriji de asta. Încă un an sau doi, putea cîștiga mult mai mulți bani pentru el decît ar fi făcut-o Claire, ca începătoare.

Viola înghiți o dată și încă o dată. Cîteva clipe se strădui foarte tare să nu vomite. Numai gîndul la Claire...

Dacă nu se întorcea, el o va folosi pe Claire – era o amenințare deslușită. Acesta era lucrul cu care o amenința. Păstrase cel puțin încă o poliță pe care ea ar trebui să o plătească întorcându-se la lucru.

Dar numai în cazul în care pierdea domeniul Pinewood.

Era un domeniu prosper. Era de asemenea adevărat că plănuise să se investească o bună parte din profituri în îmbunătățiri. Abia după mulți ani – dacă s-ar întâmpla vreodată – s-ar putea considera o femeie bogată. Dar profiturile nu *trebuia* reinvestite. Îi aparțineau și avea dreptul să le cheltuie cum dorește. Putea plăti datoriile – bineînțeles nesfârșite, dar nu prea avea ce face în privința asta. Ar putea ...

Dar Pinewood nu era al ei. Era al lordului Ferdinand.

Doar dacă...

Viola închise ochii și mototoli scrisoarea.

Da, doar dacă.

Ferdinand intenționa să cineze la Boar's Head, dar i se spusese că Viola Thornhill își va petrece seara la domnișoarele Merrywether. Număra zilele. Mai erau doar două. Era încăpăținat ca un catîr. Știa asta. Luase o hotărîre, dar chiar și așa mai erau două zile de tortură, cu scurte întâlniri în care avea să o vadă puțin – ca azi-dimineață în grădina de merisori. Deși dorea cu fiecare bătaie a inimii, era hotărît să cîștige prinsoarea ca să o poată sfida măcar așa.

Bineînțeles, era o dovadă de nesăbuiță din partea ei. Din ziua pariului nu mai văzuse nici urmă de Lilian Talbot. Doar Viola Thornhill. Cum putea spera că îl va seduce în felul ăsta?

Se îmbracă elegant pentru cină, deși urma să fie singur, dar așa obișnuia de cînd se știa. Fredona un cîntec la intrarea în camera de zi, dar se întrerupse brusc. Stătea lîngă bufet, discutînd cu Jarvey, iar la masă erau două tacîmuri. Purta o rochie aurie de mătase, fără nici o altă podoabă. Veșmîntul

Însuși era atît de simplu, încît Ferdinand își dădu seama că trebuia să fie foarte scump. O împodobeă într-un fel ce făcea inutilă orice altă bijuterie. Părul, de un roșu întunecat și strălucitor, era împletit în cozi răsucite la ceafă. Părea personificarea eleganței și a frumuseții.

Ferdinand se apropie cu grijă. O clipă, uitase să respire. Ea zîmbea și el nu mai era sigur dacă era Viola Thornhill sau Lilian Talbot. Bănuia că rochia îi aparținea celei din urmă. Zîmbetul era însă cît se poate de dulce.

– Credeam că luați cina cu domnișoarele Merrywether, îi zise.

– Nu.

Nu mai rămînea decît să-i ofere scaunul, să se așeze și el și să încerce să profite cît mai mult de situație. Discutară politicos pe diverse teme. Ea îi povesti cum inițiasc cercul de cusut al doamnelor ca un prilej de relaxare pentru femeile din împrejurimi, subliniind cu un zîmbet că acestea erau sociabile și în același timp le plăcea să se facă utile. El îi povesti despre Tattersall și licitațiile de cai ce aveau loc acolo.

Discutară și despre vreme.

Ea îi istorisi cum prima oară cînd sosise la Pinewood găsise aleea de lîngă rîu atît de năpădită de buruieni, încît fusese încredințată că zona era sălbatică. Descoperise apoi că era și o cărare și le poruncise grădinarilor să curețe locul, trimițîndu-le și cîțiva muncitori de la fermă ca să-i ajute. El îi povesti despre Oxford și încîntarea pe care i-o prijeluiu bibliotecile de acolo și conversațiile unor oameni ce nu se sfiau să arate că sînt cultivați.

– Este demn de mirare, îi spuse ea, că nu ați rămas acolo pentru a deveni profesor, conferențiar sau membru în conducerea universității.

– Nu, rîse el. Cînd am terminat studiile, am jurat să nu mai deschid niciodată o carte. Doream să trăiesc.

Discutară despre vreme.

Ea îi mărturisi că singura extravaganta pe care și-a putut-o permite de cînd ajunsese în Somersetshire o reprezenta cumpărarea cărților. Trimisese după ele pînă la Londra și Bath. Cîteva fuseseră adăugate în decursul ultimilor doi ani, incisiv exemplarul din *Mîndrie și prejudecată* din care le citise doamnelor. El vorbi despre carte și pomiră o discuție scurtă, dar aprinsă despre meritele acesteia.

Discutară din nou despre vreme.

Oftă ușurat la sfîrșitul mesei, cînd ea se ridică și îl anunță că îl lăsa singur pentru a-și bea vinul de Porto. Se mai terminase încă o zi. Era inimaginabil de frumoasă. Și fermecătoare, inteligentă și o interesantă companie. Era ușor să se relaxeze lîngă ea și să uite că după doar două zile n-o va mai revedea.

Gîndul era destul de deprimant.

Părăsi camera de zi zece minute mai tîrziu, fără să fi băut vinul, îndreptîndu-se spre bibliotecă. Însă Jarvey i se adresă:

– Milord, am dus o tavă cu ceai în salon la cererea domnișoarei Thornhill.

Se aștepta ea să i se alătore? Ar fi însă o jignire din partea lui dacă nu ar face-o.

– Mi-a cerut să vă transmit, adăuga majordomul.

Cînd intră în încăpere, ea își turna o cană de ceai. Privi spre el zîbind și turnă o alta și pentru el.

– Nu ați întîrziat prea mult, îi spuse.

Își luă ceașca și farfurioara și se așeză lîngă cămin. Observă că, deși nu era o seară răcoroasă, poruncise să se aprindă focul. Însă afară se întunecase aproape și lumînările își făcuseră și ele apariția. Flăcările din cămin sporeau senzația de intimitate. El se așeză pe celălalt fotoliu de lîngă foc.

Ea rămase tăcută. Își bea ceaiul, privind visătoare în flăcările din cămin. Arăta relaxată și elegantă în aceiași timp.

– De ce ați devenit curtezană? se auzi întrebînd, gata să-și muște limba în clipa următoare.

Întoarse capul și îl privi, expresia ei schimbîndu-se însă atît de încet și subtil, încît el nu-și dădu seama la început. Sesiză doar o puternică senzație de disconfort.

– De ce muncește cineva? întrebă ea. Pentru bani, bineînțeles.

Întrebarea asta îl frămîntase neîncetat în ultimele zile. Niciodată nu se gîndise prea mult la femeile de moravuri ușoare și la motivațiile lor. Însă atunci cînd o făcea, concluzia nu putea fi decît că alegeau această meserie din două motive – amor sau bani. Care era adevărat în cazul ei? Acum îi oferise răspunsul. Fusese însă curtezana cea mai faimoasă a Londrei o vreme îndelungată, taxa fiind echivalentă cu o avere. Cu siguranță că după primul an nu mai avusese nevoie să muncească pentru bani. Probabil că suma dobîndită îi ajungea ca să se retragă în condiții confortabile.

– Pentru ce aveai nevoie de bani? o întrebă.

Brusc își dădu seama că zîmbetul afîșat nu-i aparținea Violei Thornhill.

– Întrebare demnă de un adevărat fiu din aristocrație, răspunse ea. Trebuia să mănînc, milord. Alimentele sînt necesare supraviețuirii. Nu v-ați dat încă seama de asta?

– Dar probabil că ați cîștigat o avere, zise el.

– Da, încuviință ea. Da, așa este.

– Vă plăcea? Profesia dumneavoastră, vreau să spun? Înțelegea că acum discuta cu Lilian Talbot – amuzamentul din ochii ei era ușor bațjocoritor. Glasul suna mai catifelat.

Ea rîse încetișor și, începînd de la umăr, își plimba ușor un deget de-a lungul decolteului.

– Oricine, bărbat sau femeie, tînjește după sex, zise. Nu este oare o profesiune de vis aceea care-ți permite să muncești și să-ți cîștigi existența făcînd ceea ce ne place

cel mai mult? Mai bine asta, decît să faci patul și să cureți oalele de noapte.

Era ușor șocat. Nu mai auzise pînă atunci o doamnă rostind cuvîntul sex sau vorbind atît de deschis despre poftele sexuale.

– Dar cu atîția bărbați? Se încruntase.

– Tocmai ăsta este farmecul, replică ea. Știți, se spune că nici un bărbat nu seamănă cu altul și că fiecare are talentul lui aparte. Pot garanta că este adevărat.

Degetul ei se opri în dreptul umbrei ușoare dintre sîni. Îl agăță acolo, de rochie. Ferdinand simți o întărire inconfortabilă în zona inferioară a abdomenului.

– Satisfacerea nevoilor fiecărui client constituia una dintre provocările meseriei mele, continuă ea. Să dăruiesc o asemenea plăcere încît fiecare să ceară mai mult. Și să nu mă uite niciodată.

Sprîjinindu-se de scaun, pentru a pune o distanță cît mai mare între ei, el se întrebă de la ce pomiseră toate astea? Și de ce naiba fusese aprins focul într-o seară atît de călduroasă?

Ea păru să aibă același gînd.

– E foarte cald aici, nu? Întrebă și își vîrî degetul în decolteu, după care continuă să-l plimbe spre umăr.

Era fermecat de degetul acela lung. Cînd o privi din nou, văzu că îl privea amuzată, înțelegînd ce se întîmpla.

– Ar fi trebuit să-i spun cameristei să nu-mi lase părul pe ceafă, zise ea, ridicînd mîinile și strecurîndu-și degetele pe sub cozile împletite. Închise ochii o clipă, dînd capul pe spate. Abia după aceea își dădu seama că se străduia să le desfacă cu mișcări nu prea grăbite. Scoase din păr acele pe care le așeză în ordine pe masă. Două cozi se desfăcură pe spate. Aduse una peste umăr, despletind-o. Cînd o desfăcu și pe următoarea, părul des și ondulat se răspîndi peste piept și spre talie. Își scutură apoi capul, iar podoaba roșcată căzu în bucle bogate și dezordonate.

Ferdinand își simți gura uscată. Nu-și luase ochii de la ea în tot acest timp. De câteva minute bune, nici unui dintre ei nu spusese nimic.

– E mult mai bine așa, zise ea, privind spre el cu ochii întredeschiși. Expresia batjocoritoare dispăruse. Și dumneavoastră vă este prea cald? De ce nu vă scoateți legătura de la gît? Nu mă deranjează. Nu sîntem decît noi doi. I-am spus domnului Jarvey că nu dorim să fim tulburați.

Nu era într-atît de fermecat încît să nu-și dea seama ce se întîmpla. Hotărîse că asta era seara și promise la atac. Intenționa să se culce cu el în următoarea oră, iar mîine să-l alunge de aici. În ciuda senzualității adînci din ochii ei, observă și goliciunea de dincolo. Lucra acum. Toate astea nu erau decît afaceri pentru ea. Și era o profesionistă experimentată.

Și foarte, foarte pricepută. Întocmai cum promisesese. Nici măcar nu-i atinsese încă. Se afla la cîțiva pași de el. Era complet îmbrăcată; ca și ei. El avea însă o pereche de pantaloni de mătase. Ar fi fost inutil să încerce să-și ascundă excitarea. Cum să o facă? Să ia o pernă și să și-o pună în poală? Nici măcar nu încercă. Ochii ei nu coborîseră, dar nu se îndoia că știa bine ce efect aveau glasul și mișcările ei asupra oricărui bărbat normal.

Ar fi putut să i se împotrivească. Deși excitat, ar fi putut sări în picioare și ieși din cameră. Întotdeauna avusese un control destul de bun asupra dorințelor sale sexuale. În vreme ce-și desfăcea legătura de la gît, îndepărtînd-o, se gîndi că era una dintre calitățile ei să seducă un bărbat chiar și atunci cînd el știa asta, după ce mai înainte jurase că nu se va întîmpla niciodată.

Poate că era mai bine așa. Hotărîse să-i lase ei domeniul Pinewood, să piece de aici și să-și cumpere o altă proprietate. Avea să-i dea ceea ce i se cuvenea de drept – bătrînul conte nu ar fi trebuit să-i promită și apoi să-și încalce cuvîntul.

Nu așa proceda un gentilom. Problema era că ea i-ar putea refuza darul. Nu putea ști cum va reacționa atunci când i-ar spune.

Poate că ar fi mai bine să o lase să câștige pariul.

O dorea. Atît de tare încît nu mai putea deosebi dorința de durere. Ereecția lui apăsa tare pantalonii strîmți.

– Descheiați-vă cămașa la gît, zise ea, lăsîndu-și capul pe spătarul scaunului, astfel încît, în lumina lumînărilor, părea că se află deja pe pemă, cu părul răspîndit în valuri roșiatice în jurul ei. Va fi ceva mai răcoare.

Se îndoia, dar îi urmă sfatul și duse o mîină pe sub cămașă. Avea pieptul transpirat. Îl urmărea cu privirea, umezindu-și buzele cu vîrfurile limbii care se plimba încet peste cea de deasupra.

– V-a spus cineva cît de frumos sînteți? îl întrebă.

Nimeni nu o făcuse pînă atunci. Se simțea profund rușinat. Cărui bărbat i-ar face plăcere să i se spună că e frumos? În același timp, avea senzația că Jarvey se strecurase în cameră și întetise focul.

– Trebuie să știi că ești, adăugă ea. Incredibil de frumos. Chiar și îmbrăcat.

Sări atunci din scaun și parcurse în cîțiva pași distanța dintre ei. Întinse o mîină spre ea, ea i-o prinse, permițîndu-i să o tragă în brațe.

– Vrăjitoareo! zise el, înainte de a-și lipi gura de a ei.

Ea își trase însă capul pe spate, lipind două degete pe buzele lui.

– Ești nerăbdător, îi spuse. Voiam să ne iubim în cuvinte încă o oră, dar asta nu se poate întîmpla dacă mă atingi. Nu-ți place?

– Cred că am face mai bine să mergem în pat, zise el. Vreau fapte, nu vorbe. Vezi, îmi admit înfrîngerea. Câștigi. Voi plăti scump pentru tine. Pinewood în schimbul unei nopți de

dragoste. Mi-ai făgăduit că nu voi regreta niciodată. Îndeplinește-ți promisiunea.

Încercă să o sărute din nou, dar ea îi prinse fața în mîini, ținîndu-l departe și privindu-l în ochi. Un lucru extraordinar se întîmplă atunci. Lilian Talbot se transformă treptat în Viola Thornhill. Încercă să o tragă mai aproape. O dorea cu disperare. Dar ea se eliberă din strînsoare și fugi cu pași împleticiți spre ușă.

– Viola! strigă el.

Însă înainte de a apuca să adauge ceva, ea ieșise din încăpere.

14

Viola nu se opri din fugă decît în dormitor, cu spatele în ușa închisă.

Ar fi putut să cîștige pariul într-o oră. El își și recunoscuse înfrîngerea.

Numai că nu fusese în stare.

Nu înțelegea de ce anume. El nu era decît un alt bărbat; doar o altă noapte de lucru.

Nu fusese în stare să o facă.

Se depărtă de ușă și porni către toaletă, dezbrăcînd din mers rochia aurie. Întinse mîna după cămașa de noapte, dar se opri înainte de a ajunge. Nu putea suporta să stea aici, încercînd să doarmă, știind că între timp el va urca în camera lui, nu departe de a ei. Îmbracă repede o rochie de zi, își acoperi umerii cu o pelerină călduroasă și, fără să se gîndească prea bine, trase și pătura pe care o ținea pe dulap.

Acum, partea grea era să iasă iar din cameră. Lipi urechea de ușă și ascultă cu atenție. Nu se auzea nimic. Trase de clanță și aruncă o privire afară. Nu se vedea nimic

și nimeni. Se strecură de-a lungul coridorului cu inima bubuind, gata să fugă înapoi în cameră dacă l-ar fi zărit pe scări. Dar nu era nimeni, iar ea o luă la goană în jos, oprindu-se în dreptul camerei de zi și privind îngrijorată către ușa închisă. Se furișă pe coridorul care din fericire era gol, trase cele două uși de la intrare cât mai încet și ieși afară. Le închise în urma ei, încercînd să nu facă nici un zgomot.

Un minut mai târziu aproape că alerga de-a lungul terasei și pajiștii înclinate pînă cînd nu mai putea fi zărită dincolo de copacii de pe malul rîului. Abia atunci încetini pasul. Trebuia să o facă. Lumina lunii nu pătrundea aici, așa încît înainta pipăind și încercînd să-și amintească ce se afla în fața ei. Pînă și cărarea era întunecată – înspăimîntător de întunecată. Continuă însă drumul, spunîndu-și că în seara asta prefera fantomele și spiridușii conacului Pinewood. Depăși destul de repede șirul copacilor, așa că lumina se ivi din nou, îngăduindu-i să vadă încotro merge. Suprafața rîului strălucea în bătaia lunii.

Se așeză chiar în același loc unde, cu o săptămînă sau zece ani în urmă, împletise un șirag de margarete. Deși nu era o noapte răcoroasă, se înfășură cu pelerina și cu pătura – tremura. Disperarea o cuprinse. Nu mai era nici o speranță. Își cuprinse genunchii cu brațele, sprijinindu-și fruntea de ei.

Nu mai avea putere să lupte și nu știa cum va găsi energia să se ridice din nou. Nu era însă necesară prea multă energie, îi trecu prin minte, ca să strabată cei cîțiva pași pînă pe malul rîului. Apa era adîncă și curgea repede. Nu trebuia decît...

Dar nici uitarea nu îi era îngăduită. Dacă ea murea, Claire va trebui să-i ia locul...

Auzi o crenguță ruptă și ridică ochii.

– Nu te speria, rosti un glas. Eu sînt.

Ar fi preferat fantomele sau spiridușii. Cu *mult mai mult*.

– Pleacă, îi spuse pe un ton obosit, sprijinindu-și din nou fruntea pe genunchi.

El nu-i răspunse. Nici nu plecă. Îl simți așezându-se lângă ea.

– Cum ai știut că sînt aici? Întrebă.

– Te-am văzut de la fereastra camerei de zi.

Și, cum dorința nu se stinsese, o urmărise. Dar nu avea noroc. Lilian Talbot era moartă. O, va trebui într-adevăr să revină la viață cît mai curînd, dar nu în seara asta. Nu aici. Și niciodată cu el.

Stătea tăcută. Ca și el. Se gîndi că pînă la urmă va pleca, iar ea va rămîne să se concentreze asupra disperării sale. Gîndul era înfricoșător. Chiar și în cele mai întunecate clipe, nu ajunsese niciodată să-i fie milă de ea însăși.

Toți mușchii îi erau încordați. Simți mîna lui pe umăr, atingînd-o atît de ușor încît o clipă fu sigură că i se păruse. Îi simți apoi vîrfurile degetelor, ca o adiere, masîndu-i pielea capului.

– Ssstt! îi spuse el, deși nu scosese nici un cuvînt.

Nu îndrăznea să se miște. Nu *voia* să se miște. Atingerea lui era atît de plăcută, mîngîietoare. Nici unul dintre clienții ei nu se gîndise pînă atunci să o facă pe ea să se simtă bine. De ce ar fi făcut-o? Pe lângă asta, satisfacția personală fusese ultimul lucru la care se gîndea în timp ce muncea. Încercă să alunge sentimentul de disperare și să se mulțumească cu darul acestor clipe. Era relaxată cînd mîna lui se ridică și-i dădu la o parte părul. Îi simți apoi buzele pe ceafă, calde, moi, ușoare. Ar fi trebuit să se simtă amenințată – se apropiase de ea – în schimb, se simțea nespul de alinată.

– Sînt Viola Thornhill, zise fără să ridice capul.

Nu intenționase să o spună cu glas tare. Dar era bine să știe dacă venise cu gîndul de a relua ce lăsaseră neterminat în camera de zi.

– Da, îl auzi șoptindu-i. Da, știu asta. Viola.

Dorul pe care-l simți deodată era la fel de pătrunzător și dureros ca disperarea ce-l precedase. Întoarse capul spre el. Se afla doar la câțiva centimetri de ea. Nu-i putea zări expresia ochilor.

– Știu, zise el din nou, lipindu-și apoi buzele de ale ei.

Ea își strînse genunchii și primi sărutul. Nu participă; își relaxă însă buzele și dinții. Ca în seara petrecerii din sat, nu lua parte emoțional și mental, mărgininu-se doar să observe. Și să primească acest sărut ca pe un dar. Așa îl simțea.

Nu mai era brutal și nerăbdător ca mai înainte. O săruta încet, nespun de blînd, cu gura deschisă, caldă și umedă, limba trasînd conturul buzelor ei, apoi pătrunzînd încet, explorînd, atingînd, incitînd, trimițînd senzații de-a lungul gîtului și chiar în pieptul. Îi cuprinsese fața cu o mîină, dîndu-i părul pe spate.

Nu era obișnuită cu blîndețea. O făcea să se simtă neajutorată.

– Viola, șopti el cînd își trase capul.

– Da.

Fusese pusă o întrebare care primise răspunsul. Acum însă nu mai era detașată, observînd doar. Rostise acel unic cuvînt împinsă de o nevoie adîncă – nevoia de cineva blînd și tandru, de cineva care i se adresase cu propriul ei nume, de cineva care nu-i cerea să-l mulțumească.

El o trase atunci mai aproape pînă cînd ajunseră amîndoi în genunchi, unui în fața celuilalt. Îi deschise pelerina, lăsînd-o să cadă. Ea ridică brațele în vreme ce el îi trase rochia peste cap. Nu-i îndepărtă imediat și cămașa de corp. Îi cuprinse talia cu brațele – observă că tremurau – și coborî capul pentru a o săruta după ureche, pe gît și apoi pe sîn. Cînd gura lui cuprinse sfîrcul și supse, ea dădu capul pe spate, închise ochii, îngropîndu-și degetele în părul lui.

Apoi ridică din nou brațele pentru ca el să scoată și cămașa de corp.

Nu cunoștea aproape deloc dorința fizică. O simțea însă acum în întărirea sînilor, în zvîcnetul surd al pîntecelui și între coapse. De la talie pînă la genunchi era lipită de el, simțind din nou erecția lui prin mătasea subțire a pantalonilor.

Nu putea face nimic altceva decît să se lase copleșită de aceste senzații. Știa exact ce trebuia să facă pentru a-l aduce pe culmea plăcerii, dar nu voia să facă nimic. În seara aceasta era Viola Thornhill, nu altcineva.

Te rog, te rog, te rog.

– Te rog.

El îi cuprinsese cu gura celălalt sîn; ridică însă capul la auzul glasului ei și o privi adînc în ochi.

– Da, îi șopti. Lasă-mă să întind mai întîi pelerina ta pe iarbă. Și să fac din haină o pernă.

Ea îngenunche privindu-l în vreme ce el aranja patul, întinzîndu-se apoi în așteptare. Cînd își scoase vesta, cămașa, apoi ciorapii și pantalonii, văzu că, dezbrăcat, era chiar și mai frumos. Dar nu zise nimic și nici nu încercă să-l atingă. Își ținea mîinile întinse pe lîngă trupul gol. El își scoase lenjeria și îngenunche lîngă ea. Chiar și în întuneric era impresionată de dimensiunile lui. Simțea zvîcnetul tot mai puternic dintre coapsele ei. Nu voia să mai aștepte. Nu dorea ca el să mai continue preludiul.

– Viola. Se aplecă deasupra ei și șopti cu buzele lipite de ale ei: Vreau să fiu în tine. Acum.

– Da. Ea depărtă picioarele cînd el se apropie. Se propti peste ea, între coapse. Era atît de greu încît aproape că-i tăia răsufarea. Simțea pămîntul tare în spate. Deși nu făcuse niciodată asta decît într-un pat, se bucura că întreaga experiență acum era altfel. O bucura pămîntul tare, stelele de deasupra și susurul apei în apropiere.

El strecură o mînă dedesubtul ei, iar ea ridică genunchii,

lipindu-și tăpile de pământ. O pătrunse puternic și adînc. Rămase nemișcat cîteva clipe, o privi adînc în ochi și o sărută.

Ea tînjea și palpita de la coapse pînă la gît. Voia să-l înconjoare cu picioarele, să încordeze mușchii interiori în jurul lui, să-i cuprindă spatele cu mîinile, astfel încît să se poată arcui, atingîndu-i pieptul cu sfîrcurile întărite. Rămase însă nemișcată și relaxată.

– Spune-mi că e plăcut, îi șopti el.

– E plăcut.

– Vreau să-mi dau drumul acum, zise cu glasul încordat și gîtit. *Trebuie* să o fac. Dar vreau să te simți și tu bine.

– Mă voi simți bine. Ridică mîinile și îi cuprinse fesele. *Mă simt* bine.

Atunci el veni, tare și repede. În cîteva clipe se termină. Dar nu conta. Durerea ei deveni de nesuportat. Scoase un țipăt, iar stelele de deasupra se fărîmară în mii de cioburi luminoase. În aceeași clipă îl auzi strigîndu-și eliberarea.

Pacea și liniștea care umarăa înlăturară orice disconfort pricinuit de pămîntul tare și de greutatea lui relaxată. Ea asculta apa curgînd, privea stelele recăpătîndu-și forma desupra ei și încercă să-și întipărească clipele acestea pentru totdeauna.

El trase adînc aer în piept și oftă lung înainte de a se rostogoli alături de ea. Crezu că se terminase, dar el întinse pătura peste amîndoi și o trase mai aproape, sprijinindu-i capul pe brațul lui. Viola inspiră aroma de colonie, transpirație și bărbat și se relaxă. Simțea trupul lui umed și cald lipit de al ei. Se gîndi că ar putea adormi chiar dacă nu s-ar mai gîndi la ziua de mîine sau la viitor. *În cele din urmă, prezentul este singurul moment de care avem parte*, își spuse.

Era pe punctul de a ațipi cînd ceva din realitatea imediată o făcu să se cutremure.

Fusesse virgin.

Ferdinand nu dormea. Se gîndea că totul fusese un eșec. Dacă s-ar fi cronometrat – slavă Domnului că nu o făcuse –, ar fi aflat fără îndoială umilitorul adevăr că întreaga afacere se terminase într-un minut. Poate chiar mai puțin de un minut de la punctul culminant pînă la eliberare. Se simțea cu adevărat umilit. Nu-și imaginase ce însemna să o simtă moale, fierbinte în brațele lui. Crezuse că știa cum o să fie, dar așteptările lui fuseseră mult depășite de realitate.

Dorise să fie blînd cu ea. Dorise să simtă că și el făcea ceva pentru ea, nu doar pentru propria lui plăcere. Dorise ca ea să se simtă mai mult femeie și mai puțin prostituată.

În schimb, terminase prea repede, ca un blestemat de școlar.

Ea avea capul îngropat în scobitura dintre gîtul și umărul lui și părea să doarmă, ceea ce era un semn promițător. O sărută pe creștet și își împleti mîna în părul ei bogat.

În ciuda încurcăturii pe care o simțea, mai exista și sentimentul de ușurare. Avea douăzeci și șapte de ani. De vreme ce nu întîlnise fidelitate printre cei din clasa din care făcea parte, încă de cînd era un băiețandru știuse că nu se putea căsători. Ideea adulterului îi provocase întotdeauna greață. Însă numai cînd crescuse – de fapt, cînd ajunsese la universitate – aflase alarmat că, deși avea dorințe fizice cît se poate de normale, nu și le putea satisface cu o femeie ușoară. Încercase de cîteva ori. Mersese cu prieteni la cîteva bordeluri și, de fiecare dată, sfîrșea plătind fata pentru timpul pierdut și pentru nimic altceva. Gîndul actului fizic fără latura emoțională îi trezea fiori reci. La fel și gîndul de a o face cu o prostituată care nu simțea nimic.

Începuse să creadă că era ceva în neregulă cu el. Cel puțin acum știa că o putea face. În mai puțin de un minut –

se strîmbă. Pentru Dumnezeu, probabil că bătuse oarecum un record.

Își dorea să fi fost mai bine pentru ea. Avea nevoie de alinare, iar el îi oferise tocmai așa ceva. Fusesse mai mult decît sex. Da, de asta era sigur.

– Mmmmm, oftă ea prelung, întinzîndu-se.

El simți că o dorește din nou și zîmbi cînd o văzu dînd capul pe spate pentru a-l privi cu chipul scăldat în lumina lunii.

– Viola.

– Da.

Se așteptase oarecum ca ea să-i reproșeze neîndemînarea ca amant, dar arăta aproape fermită. Simțea că se întărește din nou. Și ea simțea – trupul ei era lipit de al lui –, dar nu se trase înapoi. Voia să fie iar în ea, să aibă din nou parte de senzația aceea, să vadă dacă o putea face să dureze ceva mai mult de două minute.

Ea se mișcă apoi – îngenunche lîngă el. Se simțea destul de prost. Era limpede că o dată fusesse mai mult decît de ajuns pentru ea.

– Întinde-te, îi spuse ea.

Se sperie la început. Lumina lunii arăta toată frumusețea trupului ei – sîni fermi, voluptuoși, șolduri feminine, picioare frumoase, părul negru curgînd în jurul feței și de-a lungul spatelui. Îi putea vedea și fața care nu avea acea expresie disprețuitoare de care se temuse. Nu juca rolul de curtezană.

Se întinse, ea se aplecă peste el, cu palmele pe iarba de la capul lui. Părul ei îl înconjură ca o perdea parfumată. Simți sfîrcurile ei atingîndu-i pieptul în vreme ce ea îl săruta cu gura deschisă, iar el se întărea de dorință.

El îi răspunse la sărut, mîngîindu-i coapsele. Nu știa ce altceva ar putea face. Nu știa cum să o atingă sau unde. Dacă ar fi fost neștiutoare ca el, ar fi putut experimenta pînă

cînd ar fi aflat ce-i aducea plăcere. Dar se temea să nu fie stîngaci.

Chiar în vreme ce se gîndea la asta, ea îngenunche, deschise larg picioarele, îl îmbrățișă ușor cu ambele mîini și se apropie de el pînă cînd fu complet deasupra lui. El trase încet aer în piept, încercînd să se controleze.

Apoi ea se mișcă, atingîndu-i ușor pîntecele cu vîrfurile degetelor, cu capul dat pe spate, tresăltînd o dată cu bătăile inimii lui. El îndoii genunchii, proptind picioarele în iarbă și se mișcă o dată cu ea.

Nu putea exista plăcere mai mare. În vreme ce fremăta, plin de dorință, vrînd să intre în ea pînă cînd sămînța va fișni, se simțea puternic, detașat, putînd să se controleze. Voia ca actul să dureze cît mai mult. Toată noaptea. Dorea ca această senzație să țină o veșnicie. O dorea pentru totdeauna. O privi. Ținea ochii închiși și buzele întredeschise. Se gîndi că o făcea să simtă plăcere și gîndul îl bucură. Se răscumpăra în proprii săi ochi.

Ascultă ritmul împerecherii lor, răsuflarea ei complicată, a lui și se întrebă cum de-și putea ține picioarele desfăcute atîta timp fără să i se pună cîrcei. Îi masă coapsele, iar ea se uită la el și îi zîmbi. Era cumva cel mai intim moment dintre ei de pînă atunci.

Apoi ea făcu ceva care îl sili să-și încheșteze coapsele. Își încordă mușchii interiori în jurul lui tocmai cînd el împingea mai adînc, apoi îi relaxă cînd el se retrase ... și încordă din nou cînd el intră. Nu cunoscuse niciodată pînă atunci o agonie atîta de plăcută. Ritmul deveni tot mai rapid și mai sălbatic pînă cînd ea îl întrerupse brusc, rămînînd nemișcată cînd el se aștepta să se miște din nou, relaxîndu-și mușchii cînd se aștepta să-i încheșteze.

El se eliberă într-un zvicnet fierbinte, prăbușindu-se de pe cea mai înaltă culme a universului.

Undeva în spațiu pătrunse ecoul strigătului ei. Și două cuvinte.

– Dragostea mea.

Glasul lui.

Cînd se trezi, erau amîndoi încurcați în pelerina ei și în pătură. Își simțea picioarele reci, deși corpul era cald – o avea pe ea ca o a doua pătură. Se mai afla încă peste el, iar el mai era încă înăuntrul ei. O șuviță din părul ei negru îi gîdila nasul.

– Ești trează? o întrebă.

– Nu. Vocea ei era somnoroasă.

– Bine. El rîse încet. Ți-ai cîștigat frumos prinsoarea, nu-i așa?

Își dădu seama că făcuse o gafă de îndată ce îi ieșiră cuvintele de pe buze. Ea nu se încordă. Nu făcu nici cea mai mică mișcare și nu scoase un cuvînt. Dar știa că spusese ce nu trebuia. Încercă din nou, cu un glas ceva mai blînd:

– Pinewood este al tău. Vezi tu, nu ți l-aș fi putut lua niciodată. Mîine dimineată îți voi da actele. Voi aranja totul la Londra și atunci va deveni totul oficial. Casa ta îți aparține, Viola. Pentru tot restul vieții. Coșmarul tău a luat sfîrșit. O sărută pe creștet.

Viola tăcea în continuare.

– Voi renunța la orice pretenție asupra domeniul Pinewood, continuă el. Promisiunea ce ți-a fost făcută nu se prea potrivește cu cîștigarea lui la un joc de cărți, nu-i așa?

– Dar a cîștiga o prinsoare este mai important pentru tine decît orice altceva, zise ea într-un tîrziu. Ai pierdut-o pe asta. Eu am cîștigat-o. Știam că aș avea mai mulți sorți de izbîndă dacă aș încerca să te seduc ca Viola Thornhill decît ca Lilian Talbot. Dar nu-i așa că aș fi reușit ca oricare dintre

ele în seara asta? Nu ai avut nici măcar o șansă. A fost o dovadă de nesăbuință să accepți o asemenea prinsoare.

Simți o umbră de îndoială. Dar, la naiba, el o rănisese mai întâi. Spusese ce nu trebuia. Pentru numele lui Dumnezeu, făcuseră dragoste. Prinsoarea fusese ultimul lucru la care se gândise. Și era sigur că același lucru era valabil și pentru ea.

– Nu mă gîndeam la prinsoare atunci cînd te-am urmat aici, Viola, îi spuse el.

– Atunci cu atît mai rău pentru tine.

Se depărtă de el, sprijinindu-se în genunchi ca să se ridice. Își adună hainele și începu să se îmbrace.

– Am avut o săptămînă la dispoziție. Nu aveam nevoie de așa de mult timp. În ultimele cinci zile aș fi putut oricînd să te am în patul meu. Ați pierdut pariul, lord Ferdinand. Mă mir. Privi în jos spre el, dîndu-și părul într-o parte pentru ca să-i vadă fața. Vă simțiți păcălit? Sau socotiți că ați primit din partea mea mai mult decît se cuvenea pentru a compensa pierderea domeniului Pinewood?

La naiba! Era Lilian Talbot care privea în jos spre el, aranjîndu-și rochia. Zîmbetul acela batjocoritor apăruse din nou pe buzele ei. Iar glasul redevenise o îmbrățișare catifelată.

– Cred, zise el curtenitor, că am făcut dragoste.

Ea rîse încetîșor.

– Sărmanul lord Ferdinand, zise. A fost iluzia dragostei. Nu a fost de fapt decît dorință împlinită. Adică pentru dumneavoastră. Bărbaților le place să creadă că priceperea lor în pat poate muia chiar și inima celei mai reci prostituate. Mîndria lor are nevoie ca partenera să lase impresia că a primit o plăcere la fel de mare ca cea pe care a oferit-o. M-am descurcat bine?

– Viola! zise el aspru.

– *Sînt* o prostituată foarte rece, continuă ea. A fost o nesăbuință să vă încurcați cu mine.

Să fi fost doar prefăcătorie? Totul? Și cu lipsa lui de experiență crezuse că făceau dragoste? Era oare cu putință? Sau plătea doar prețul pentru că îi spusese că era câștigătoarea prinsorii? O urmărise doar cu intenția de a-i spune că toată ziua se gîndise să-i lase ei domeniul Pinewood.

O privi plecînd fără a încerca să o strige sau să o urmeze. Făcuse deja o gafă. Dacă ar fi încercat să remedieze situația, fără îndoială că nu ar fi făcut decît să complice și mai tare lucrurile. Habar nu avea cum să se poarte cu femeile. Se așteptase ca ea să se amuze atunci cînd amintise de prinsoarea aceea stupidă. Se așteptase ca ea să rîdă.

La naiba, înnebunise de-a binelea?

Se gîndi cu regret că mîine dimineață va trebui să-și ceară scuze. Mai bine stătea treaz restui nopți încercînd să alcătuiască un discurs care să o înduplece și să mai dregă situația. Nu că părerea ei despre el ar conta foarte mult. În cele din urmă, nu putea să dureze foarte mult să dea actele semnate, să-și pună valetul martor; totul putea fi rezolvat chiar înainte de micul dejun. Va pleca imediat după-masă. Ba ar putea chiar să mănînce la Boar's Head. Nu va conta prea mult ce credea ea despre el.

Numai că avea o importanță al naibi de mare.

Iar ideea de a pleca mîine și de a nu o mai vedea niciodată îi provoca fiori de panică.

La naiba!

Nu se așteptase să se îndrăgostească. Nu-și dorise niciodată așa ceva. Însă ce glumă a destinului să se îndrăgostească de o fostă curtezană!

Și se îndrăgostise de-a binelea.

La naiba cu toate!

Viola își lăsase pelerina și pătura. Însă nu simți răcoarea nopții cînd alergă pe aleea de lîngă rîu, strecurîndu-se printre copaci și peste pajiște, gonind aproape cînd ajunse pe terasă.

Ți-ai cîștigat frumos prinsoarea, nu-i așa?

Și o *cîștigase* într-adevăr. Numai că prinsoarea spunea că îl va *seduce*. Ceea ce se întîmplase nu era seducție.

Dar pentru el asta fusese. Pentru el nu fusese altceva decît sex. La ce se așteptase?

Dragostea mea, îi șoptise la ureche.

Și ce dacă? Nu era decît una dintre prostiile pe care le murmură bărbații atunci cînd se află în culmea plăcerii. O, Sally Duke avusese dreptate. Niciodată, *niciodată* nu trebuie să pui dragostea pe același plan cu sexul. În ciuda oricăror declarații pasionate șoptite de un bărbat în pat, pentru el sexul nu este decît mulțumire fizică, iar femeia – instrumentul plăcerii sale.

De cum intră în casă, Viola se îndreptă spre camerele servitorilor.

Dimineață îi va da actele domeniului Pinewood. Cîștigul ei, plata serviciilor pe care le îndeplinise de două ori pe malul rîului. De acum încolo nu-și va mai datora căminul răposatului conte de Bamber, ci lordului Ferdinand Dudley, un client satisfăcut.

Nu!

Bătu și deschise încet ușa de la odaia lui Hannah, sperînd ca femeia să nu se sperie și să înceapă să strige.

– Nu te speria, șopti. Eu sînt. Își aminti clipind că exact aceleași cuvinte le folosisese și el cu cîteva ore înainte.

– Domnișoară Vi? Hannah se ridică în capul oaselor. Ce s-a întîmplat? Ce v-a făcut?

– Hannah, continuă ea în șoptă, plecăm. Trebuie să te îmbraci și să-ți împachetezi lucrurile. Dacă termini înaintea mea și dacă vrei, poți veni să mă ajuți. Dar să o faci încet.

– Plecăm? Întrebă Hannah. Cînd? Cît e ceasul?

– Habar n-am, recunoscui Viola. Să fie unu noaptea? Două? Diligența trece prin sat foarte devreme și nu se oprește dacă nu sînt călători la marginea drumului. Trebuie să fim acolo.

– Ce s-a întîmplat? Hannah o iscodea cu privirea. Te-a rănit? Te-a...

– Nu m-a rănit, spuse Viola. Nu mai avem timp de vorbă, Hannah. Trebuie să prindem diligența. Nu mai pot rămîne aici nici măcar o zi. O să luăm doar ce putem duce. Nu vreau să știe altcineva că plecăm.

leși înainte ca Hannah să fi putut întreba mai multe și se grăbi spre camera ei. El nu se zărea. Poate că rămăsese pe malul rîului. Poate că adormise din nou. Poate că atît de priceput îl servise, se gîndi cu amărăciune.

Nu o să plîngă. Nimic de pe pămîntul ăsta nu merita să verse lacrimi, cu atît mai puțin nesăbuita ei inimă.

Era surprinzător cît de repede se putea cineva lega de un loc, se gîndi Ferdinand. Stătea la fereastra dormitorului său, privind spre grădina de merișori, la pajiștea și copacii de dincolo de ea. Peste vîrfurile pomilor putea zări turla bisericii din Trellick.

Nu voia să piece.

Avea însă bagajele făcute și era îmbrăcat în costumul de călărie. Bentley tocmai îl bărbierise. Cît va lua micul dejun – deși nu-i era deloc foame – valizele vor fi puse în trăsura

care va porni spre Londra cu Bentley. Ferdinand va fi însoțit de valetul lui călare, iar el va călători în cupeu.

Poate că ar fi trebuit să piece mai devreme. Probabil că ea nu mai voia să-l vadă și era la fel de bine dacă nici el nu o vedea. Dar era dator să-i înmîneze actul de proprietate, precum și scrisoarea pe care o alcătuisese pentru a asigura pe toată lumea în cazul în care ar muri în zilele următoare, că el însuși îi cedase proprietatea. Trebuia să-i explice însă că i-ar fi lăsat domeniul și ar fi plecat pentru totdeauna chiar dacă nu s-ar fi petrecut nimic noaptea trecută.

Nu voia să piece.

Îl durea gîndul că nu o va mai vedea decît o singură dată. Încerca să-și spună că simțea așa fiindcă ea fusese prima lui parteneră de sex și că nu-și putea imagina că va mai repeta experiență cu altcineva. Dar nu era sigur că asta era adevărul.

Se îndepărtă hotărît de la fereastră și coborî să ia micul dejun. Era devreme, dar ea se trezea de dimineată. Fu dezamăgit să nu o găsească în sufragerie. Își făcuse curaj pentru întîlnirea cu ea. Plănuiise cum să o privească și ce să-i spună.

Se sili să mănînce două felii de pîine prăjită și să bea o cană de cafea. Prelungi cea de-a doua cană, dar ea tot nu coborî. Se gîndi că poate îl evita. Desigur, așa stătea lucrurile. Poate că ar trebui să piece pur și simplu. Totuși străbătu holul cu pași răsunători la aproape o jumătate de oră după ce părăsi sufrageria. Trăsura cu servitorii și bagajeie lui plecaseră de mult.

Veghease pînă tîrziu în noaptea precedentă. Ceasul arăta două noaptea cînd se întorsese el în casă, nu mult după ea. Viola dormea pînă tîrziu. Sau poate că se ascundea intenționat în cameră pînă la plecarea lui. Nu-i spusese el aseară că va pleca astăzi? O jignise cu gluma lui proastă, iar ea nu îl va ierta.

Ei bine, nu o să mai aștepte, gîndi în cele din urmă. Se făcuse deja destul de tîrziu. Irosea timp prețios. Intră în bibliotecă. Îi va lăsa actul și scrisoarea pe birou. Știa că ea trecea întotdeauna pe-aici să ia corespondența. O să-i spună lui Jarvey ca să fie mai sigur că le va găsi ea.

Pe biroul gol se afla deja o altă scrisoare. Înseamnă că și venise poșta? O ridică și văzu că-i era adresată – și recunoscuse scrisul mic și ordonat din registrele de socoteli ale domeniului. Ce naiba însemna asta? Nu putea să dea ochii cu el în dimineața asta și preferase să-i scrie? Despături scrisoarea.

„Fiecare dintre noi a recunoscut victoria celuilalt aseară, în camera de zi”, scria ea. „Era remiză. Prinsoarea devenise fără valoare. Ce s-a întîmplat după aceea nu avea nici o legătură cu pariul. Pinewood îți aparține. Plec.” Nici o semnătură.

Ferdinand se duse la ușă.

– Jarvey! răcni.

Pentru prima oară de cînd îl cunoștea, majordomul nu hălăduia prin hoi. Cu toate acestea apărură destul de repede. Probabil că toată lumea din casă auzise strigătul.

– Du-te după domnișoara Thornhill, acum.

Deși majordomul se retrase în direcția scărilor, Ferdinand știa că nu mai era nici o speranță. Nu putea să lase scrisoarea acolo înainte de a se duce la culcare. A lăsat-o așa cum avea de gînd și el să o facă, înainte de a ieși din casă.

– Oprește-te! strigă, iar majordomul, aflat pe primele trepte, se întoarse. Nu contează. Găsește-i camerista. Și adu-l pe Hardinge de la grajduri. Nu, lasă, mă duc eu să vorbesc cu el.

Nu așteptă să vadă reacția lui Jarvey la auzul unor asemenea porunci confuze și contradictorii. Leși iute din casă și se îndreptă spre grajduri.

În afară de trăsura lui, nu lipsea nici o alta. Și nici un cai.

Iar servitorul arăta la fel de nedumerit ca Jarvey cînd aminti numele domnișoarei Thornhill. Ca și tînărul Eli. La naiba cu femeia asta. La naiba cu ea! Dacă nu omisese ceva din scrisoarea ei – cum putea să se întîmple așa ceva, cînd era una dintre cele mai laconice din cîte citise vreodată – nu-i oferea nici un indiciu cu privire la destinația ei. Pur și simplu plecase. Probabil că la Londra.

– Există o diligență care oprește la Trellick? întrebă.

– Obişnuia să vină chiar la Boar's Head, milord, îi explică Hardinge, dar cum nu sînt prea mulți călători care urcă sau coboară acolo, acum doar trece prin sat și oprește cînd trebuie să lase cîte un pasager.

– Sau pentru a-i lua pe cei care se întîmplă să se afle acolo?

– Da, milord.

La naiba!

Îi scăpase. Îi alunecase printre degete. Îl pedepsea cum nu se poate mai rău pentru ceea ce spusese cu o seară în urmă – *în glumă*, pentru numele lui Dumnezeu! Luase în rîs ceea ce se întîmplase între ei amintindu-i de prinsoare. Iar ea îl pedepsea dispărînd fără urmă, lăsîndu-l cu o proprietate pe care acum nu o mai dorea. Nici ea, de altfel, după cum se părea.

Știa cineva în locul ăsta uitat de Dumnezeu încotro s-ar putea îndrepta? Cum naiba să o găsească pentru a-i îndesa actul pe gît? Asta înainte de a o strînge de gît, bineînțeles.

La dracu', *glumise*. Făcuseră dragoste – el cel puțin asta făcuse. Nu putea spune același lucru despre ea – nu avea prea multă experiență. Cu siguranță însă că nu s-ar fi simțit jignită dacă nu ar fi făcut și ea dragoste. Dacă avea măcar o urmă de simț al umorului în toată ființa ei, s-ar fi lăudat înainte ca el să fi apucat să glumească. L-ar fi necăjit pînă la disperare, amintindu-i de una dintre puținele prinsori pe care le pierduse vreodată, și încă în fața unei femei. Ar fi putut să facă încă și mai mult.

Nu puteai glumi cu o femeie cînd abia ai făcut dragoste cu ea, ghici el cu o tresărire pe cînd se întorcea spre casă. Probabil că era mai înțelept să-i șoptești nimicuri dulci. O să-și amintească asta data viitoare.

Data viitoare, ha!

Soldatul însărcinat cu paza diligenței, care călărea chiar în spatele diligenței, suflă din fluier, semnalizînd ceva – că se apropiau de un han pentru a schimba caii, ori cineva era pe punctul de a trece pe lîngă ei, dintr-o direcție sau alta, ori drumul era blocat de vaci, oi sau un alt obstacol sau se apropiau de poartă. De-a lungul întregii zile, incomode și lungi, fluierul se auzise la intervale scurte. Era cu neputință să dormi. De fiecare dată cînd era pe punctul să ațipească, Viola fusese trezită brutal.

– Ce mai e acum? bombăni Hannah lîngă ea. Cînd ajungem la următoarea stație, o să-i spun cîteva cuvinte omului ăluia.

Un alt pasager i se alătură. Un altul își exprimă speranța că de data asta însemna apropierea unui han și a unor gustări – murea de foame. La ultima oprire avuseseră la dispoziție doar zece minute. Cana de ceai și carnea cu paste nu sosiseră la timp. Urmase o animată litanie de plîngerii.

Viola privi prin fereastra de lîngă ea. Nu se zărea nici un sat sau oraș înainte. Dar mai venea un vehicul din spate. Drumul era destul de îngust, iar conducătorul diligenței nu se trase într-o parte și nici nu încetini pentru a-i permite celui alt să treacă. Trăgîndu-se involuntar din fața geamului, parcă vrînd să lase cupeului mai mult loc, se gîndi că asta se întîmpla mult prea des. Drumul era plin de conducători de diligențe și de gentilomi nerăbdători și nechibzuți ce conduceau vehicule de sport.

Cupeul cu pricina trecu cu o viteză mai mare decît cele

precedente. Doar câțiva centimetri îl despărteau de diligență. Gentilomul cu hățurile conducea cu o pricepere desăvârșită și cu o neglijență criminală față de siguranța lui sau a călătorilor. Viola privi spre el. În aceeași clipă, celălalt cercetă interiorul diligenței, iar ochii li se întâlniră o fracțiune de secundă.

Apoi, atît el cît și cupeul trecură mai departe.

Viola ședea dreaptă, cu ochii închiși.

– Nesăbuitul! zise cineva. Ne-ar fi putut omorî pe toți.

Ce naiba căuta pe drumul spre Londra? Nu citise scrisoarea? O văzuse? *Bineînțeles că o văzuse.*

Viola rămase cu ochii închiși, pradă emoțiilor stîmite de vederea lui. Își amintise neîncetat noaptea trecută, încercînd în același timp să nu se gîndească la asta. Însă singurul lucru la care putea medita era viitorul și ceea ce-i rezerva...

Soldatul mai fluieră o dată, provocînd înjurătura unui pasager. Hannah îl certă, amintindu-i că erau doamne de față. Diligența încetini mersul. De data asta era un han. Primul lucru pe care îl zări Viola cînd vehiculul trase în curtea aglomerată fu cupeul ce trecuse pe lîngă ei cu zece minute mai devreme. Un grăjdar schimba caii.

– Hannah!

Cînd se lăsă scărița și ceilalți pasageri se îngrămădiră să iasă și să profite de scurtul răstimp acordat, Viola apucă strîns încheietura femeii.

– Te rog, rămîi aici. Nu ai neapărată nevoie de ceva, nu-i așa? O să așteptăm pînă la următoarea oprire.

Hannah o privi surprinsă, dar înainte de a fi putut răspunde la strania rugămintă, altcineva se apropiase de portieră, întinzînd mîna către Viola.

– Permiteți-mi, zise lordul Ferdinand Dudley.

Hannah trase repede aer în piept.

– Nu, răspunse Viola. Mulțumesc. Nu avem nevoie să coborîm.

Dar nu mai era același gentilom binevoitor și bine dispus cu care era obișnuită. Era aristocratul întunecat, arogant, pretențios, cu fălcile încleștate, pe care-l văzuse în prima dimineață la Pinewood. Ochii lui păreau negri.

– Hannah, continuă el, coboară, te rog. Du-te în sala de mese și comandă-ți ceva de mîncare. Nu trebuie să te grăbești. O să ai destul timp. Diligența va continua drumul fără voi două.

– Nici vorbă! Viola fremăta de indignare. Rămîi unde te afli, Hannah.

– Dacă vrei să ne certăm în curtea hanului, sub ochii a zeci de oameni privindu-ne să știi că sînt de acord, zise el încruntat. Dar nu vei continua drumul cu diligența asta. Mai bine am merge în salonul retras pe care l-am rezervat și ne-am certa acolo. Hannah, te rog?

Hannah îi luă mîna fără să mai spună ceva și coborî. Dispăru în direcția hanului fără să se uite la Viola.

– Vino. Întinsese iar mîna.

– Bagajele noastre, zise ea.

– Au și fost date jos, o asigură.

Se înfurie.

– Nu ai nici un drept, zise dînd la o parte mîna și punînd piciorul în curtea pietruită. Bagajele ei și ale lui Hannah fuseseră într-adevăr coborîte. Asta este tiranie. Este...

Nu mai zise nimic cînd zări rînjetul unui slujitor interesat de scenă. De altfel, nu era singurul care se opri din lucru, sperînd să asiste la o ceartă.

– Trebuie să fii ferm cu nevestele care fug de acasă, zise vesel lordul Ferdinand, amuzîndu-i și mai tare. O apucă strîns de cot și o îndrumă spre han, în timp ce ea asculta indignată rîsul bărbaților din spatele lor.

– Cum îndrăznești! zise ea.

– Este un adevărat noroc că te-am prins din urmă înainte

de a fi ajuns la Londra, zise el. La ce naiba te-ai gândit fugind așa?

O conduse de-a lungul unui coridor lung, prost luminat, pînă ajunseră într-o încăpere micuță din spatele hanului. Focul ardea în cămin. Masa din mijlocul camerei fusese aranjată pentru două persoane.

– Ți-aș rămîine îndatorată dacă ai avea grijă cum vorbești, spuse ea. Iar ceea ce fac eu nu te privește. Sau destinația mea la Londra. Scuză-mă. Trebuie să o chem pe Hannah și să pun bagajele înapoi în diligență înainte de a pleca fără noi.

O ignora. Închise ușa salonului, sprijinindu-se de ea, cu picioarele încrucișate în dreptul gleznelor și cu brațele încrucișate la piept. Arăta mai puțin întunecat.

– E vorba de gluma aceea stupidă pe care am făcut-o? o întrebă. Despre faptul că ai cîștigat prinsoarea? Nu era decît o *glumă*.

– Nu era o glumă, îl contrazise, oprindu-se de cealaltă parte a mesei. Ai spus că astăzi îmi vei da actul domeniul Pinewood. Nu-mi spune că făceai asta doar din bunătate. Sau în urma unor muștrări de conștiință.

– Ba da.

– Chiar atît de bună am fost? Îl privea disprețuitor.

– Am luat hotărîrea asta încă de ieri, înainte de a fi știut dacă ești bună sau nu, zise el.

Ochii ei aruncară fulgere.

– Mincinosule!

O privi îndelung, pînă cînd ea își simți furia evaporîndu-se și lăsînd locul unor fiori reci de spaimă.

– Dacă ai fi bărbat, spuse el în cele din urmă, te-aș provoca la duel pentru asta.

– Dacă aș fi bărbat, replică ea, aș accepta.

El băgă mîna în buzunarul hainei, scoase cîteva hîrtii împăturate și i le întinse.

– Ale tale, îi zise. Vino și ia-le. Vom lua masa, apoi voi rezerva o cameră pentru tine și camerista ta pentru noaptea asta și voi angaja o trăsură care să vă ducă mâine acasă.

– Nu. Nu făcu nici un pas. Nu-l vreau.

– Pinewood?

– Nu-l vreau.

O privi cîteva clipe înainte de a se apropia de masă și a trînti hîrtilile.

– La naiba! zise. Asta e culmea. Atunci ce dracul' vrei?

– Ai grijă cum vorbești! repetă ea. Voia să fugă în brațele lui și să-și plîngă toate necazurile. Dar cum asta nu era posibil, îl privi cu răceală.

– Vreau să pleci și să mă lași în pace. Vreau să iei actele astea cu tine. Și dacă nu este prea tîrziu, vreau să mă urc în diligență.

– Viola, zise el cu o voce atît de blîndă încît fu cît pe ce să o înduplece, ia domeniul Pinewood. Îți aparține. Nu a fost niciodată al meu. Nu cu adevărat. Cred că bătrînul conte a vrut să fie al tău, dar a uitat să-și schimbe testamentul.

– Nu a uitat, îl contrazise ea, încăpățînată. Nu ar fi făcut așa ceva. El l-a schimbat. Ducele de Tresham a citit testamentul greșit.

– Cu atît mai bine atunci. Ridică din umeri și ea își dădu seama că nu o credea. Cu atît mai mult ar trebui să accepte actele și să te întorci acasă. Eu îmi voi continua drumul spre Londra și acolo voi legaliza transferul. Dă-mi voie să-i spun proprietarului că sîntem gata să luăm cina.

– Nu! El apucase să se îndrepte spre ușă. Se întoarse privind-o exasperat. Nu, repeta ea. Nu ar fi decît un dar de la tine. Sau prețul unei prinsori cîștigate. Oricum nu am de gînd să-l accept. Lucrurile nu vor mai fi niciodată la fel. A fost un dar *de la el*.

– Foarte bine atunci. Acum era de-a dreptul iritat. Vom

spune că nu fac decît să restabilesc ordinea firească a lucrurilor.

– Nu.

Își trecu o mîină prin păr, ciufulindu-l și arătînd, fără să vrea, mai chipeș ca oricînd.

– Atunci ce vrei?

– Ți-am spus.

– Ce ai de gînd să faci la Londra?

Deși își simțea toți mușchii feței înțepeniți, reuși să-i zîmbească.

– Asta nu te privește, îi răspunse.

El miji ochii, căpătînd din nou o înfățișare amenințătoare.

– Dacă ai de gînd să redevii prostituată, îi zise, atunci cu siguranță mă privește. Erai fericită la Pinewood pînă să apar eu. Nu vreau să mă simt răspunzător de fiecare dată cînd o să te văd prin oraș, la brațul tuturor lorzilor Gnass ai acestei lumi. Atunci mai bine te-ai căsătorit cu mine.

Își simți întreaga ființă tresărind și, timp de cîteva clipe, îl privi uluită. Și el arăta la fel de surprins. Se strădui să zîmbească.

– Cred că ar fi mai bine dacă nu m-aș căsătorit cu tine, zise. Ducele de Tresham te-ar devora înainte de micul dejun.

– Puțin îmi pasă ce spune Tresham, ripostă el. Sau oricine altcineva. Mă voi căsătorit cu cine poftesc.

– Asta numai în cazul în care ea nu refuză. Deși se simțea năpădită de un imens val de tristețe, continuă să zîmbească. Și ea te refuză. Lord Ferdinand, crezi că știi tot ce este mai rău despre mine, dar nu e tocmai așa. Sînt o fiică nelegitimă. Cînd mama s-a căsătorit cu tatăl meu vitreg, aceasta era prima ei căsătorie. Thornhill era numele ei de fată. Nu ai dori să te căsătorești cu o prostituată care este și copil din flori.

– Nu face asta. Se încruntase. Nu zîmbi așa și nu mai vorbi astfel despre tine.

– Dar sînt adevărate, continuă ea. Haide, recunoaște că refuzul meu ți-a luat o piatră de pe inimă. Ai vorbit fără să știi ce spui. Ai fi fost îngrozit dacă aș fi acceptat.

– Nu-i adevărat, o contrazise fără convingere.

Viola zîmbi din nou.

– Nu vei redeveni prostituată, declară el.

– Cît de vulgar sună! Nu am fost niciodată prostituată, ci curtezană. Este o mare diferență.

– Nu face asta, o rugă din nou. Ai ceva bani?

Femeia își îndreptă spatele.

– Asta nu te...

– Și nu-mi mai spune că nu mă privește, continuă el. Nu-i așa că nu ai?

– Am destui.

– Destui pentru ce? o întrebă. Pentru drumul tău și al cameristei pînă la Londra? Și pentru cîteva mese?

Cam așa era.

– Dacă nu vrei să te întorci la Pinewood și dacă nu vrei să te căsătorești cu mine, zise el, mai există doar o singură posibilitate.

Da, știa asta. Dar se simțea de parcă greutatea lumii s-ar fi așezat iar pe umerii ei. Sperase ea că el va fi mai convingător în legătură cu una dintre celelalte opțiuni?

– Va trebui să devii amanta mea, încheie el.

16

ălătoreau spre Londra în trăsura lui Ferdinand, ceilalți servitori fiind trimiși în cupeu sau călare. Ședeau unul lîngă celălalt, cît mai departe posibil, privind fiecare pe geamul din dreptul lui. Nu-și vorbiseră de mai bine de o oră. Începuse să se însereze.

Ferdinand nu se simțea așa cum își imaginase că se simte un bărbat cu o nouă amantă. Iar ea încă nu acceptase propunerea. Dar refuzase categoric să se mai întoarcă la Pinewood. Insistase să achite costul camerei de la han și încercase să cumpere bilete pentru ea și Hannah pentru diligența din ziua aceea spre Londra. Asta se întâmplase după micul dejun. El amenințase că va reînvia povestea despre nevasta fugită de acasă dacă va mai încerca o dată. O va pune pe genunchi și o va bate în văzul lumii, fără ca măcar un singur om, bărbat sau femeie, să nu-l aplaude.

Ea îi răspunsese cu răceală, asigurându-l că le va spune tuturor de ce fugise de soțul ei dacă va încerca să o atingă măcar cu un deget. Fără îndoială că nu ținea să afle cât de inventivă putea fi, dar dacă dorea, era cât se poate de bine veniț. Cu toate acestea, de vreme ce o făcuse să piardă diligența de ieri, al cărei cost îl achitase, va accepta să călătorească în trăsură lui pînă la Londra.

– Presupun, zise ea rupînd tăcerea îndelungată de pînă atunci, că nu te-ai gîndit prea mult la asta, nu-i așa? Presupun că nu știi unde o să mă duci. Nu putem merge la un hotel. Nu ar fi respectabil. Nu mă poți duce în casa ta. Vecinii ar fi scandalizați. Eu nu am un apartament al meu – am renunțat la el acum doi ani.

– În privința asta te înșeli, îi spuse. Bineînțeles că știu unde o să te duc. Vei fi amanta mea, deci îți voi oferi un cămin cât se poate de potrivit. Știu precis unde o să stai astă-seară și în zilele următoare.

– Cred că acolo unde îți duci întotdeauna amantele.

– Ei bine, nu, răspuse el. Nu obișnuiesc să întretin amante. Mai bine... Nu contează. Se întorsese să-l privească cu o expresie ușor amuzată. Îi reușea atît de bine privirea aceea încît întotdeauna îl irita și îl făcea să se simtă ca un școlar stîngaci.

– Casa îi aparține lui Tresham.

– Casa fratelui tău? se miră ea. Acolo unde-și găzduiește el amantele? Ești sigur că nu stă deja cineva acolo?

– Acolo unde le găzduia, continuă el, înainte de căsătoria sa. Nu știu de ce nu a vîndut niciodată casa, dar după știința mea o mai are încă.

– De cît timp este ducele căsătorit? întrebă ea.

– De patru ani, răspunse el.

– Atunci ești sigur că nu e nimeni acolo?

Ar fi bine să nu fie. Dacă era ocupată, îl va snopi în bătaie pe Tresham. Nu că se obișnuia ca un frate să-l provoace pe celălalt pentru că este necredincios soției lui. Dar Ferdinand nu realizase pînă acum cît de mult depindea de fratele său să-i redea într-o oarecare măsură încrederea în dragoste și căsătorie. Incontestabil căsătoria lui Tresham fusese din dragoste. Putea însă rezista la testul timpului? Tresham schimbase întotdeauna amantele cu o viteză amețitoare.

– Nu prea ești sigur, nu-i așa? îl întrebă Viola Thornhill. Ar fi mai bine să mă cazezi la un hotel ieftin și curat, lord Ferdinand. Te poți întoarce apoi la Pinewood sau îți poți relua viața din Londra, uitînd cu totul de mine. Nu ești răspunzător pentru persoana mea.

– Ba sînt, zise el. Am jucat o partidă de cărți cu Bamber și ți-am întors viața cu susul în jos. Ca să nu mai pomenească de a lui.

– Dacă nu ai fi fost tu, spuse ea, ar fi fost altcineva. Nu ești răspunzător pentru faptele mele. Lasă-mă să cobor și să-mi continuu viața. Nu voi suferi de sărăcie. Mă așteaptă munca mea.

– Cea de prostituată? O privea încruntat și mînios. Ai

putea să faci ceva mai bun. Sînt o mulțime de alte lucruri pe care le poți face.

– Dar prostituția este atît de rentabilă, zise ea, cu glasul catifelat și amuzat în același timp. *Nu putea suferi* cînd se purta așa.

– Vei fi amanta mea, continuă el, încăpățînat. Am stabilit de ieri. Am mai stabilit și azi același lucru. Nu vreau să mai aud nimic în legătură cu asta.

– A fost stabilit și încă mai este numai de către tine, spuse ea. Eu nu am nimic de zis? Asta fiindcă sînt femeie? O nulitate? Un lucru? O jucărie? Nu îți dorești o amantă, lord Ferdinand. Iar eu nu am fost niciodată așa ceva. Întotdeauna mi-am aparținut mie însămi.

– Nu are rost să-mi repeți că nu ești metresa nimănui, zise el. Ești acum. Și vei mai fi pentru încă ceva vreme. Ești amanta *mea*. Uite-te la mine.

Ea privi la bărbia lui și zîmbi, ghemuindu-se în colțul canapelei.

– În ochii mei. Uită-te în ochii mei.

– De ce aș face-o? Rîdea încet.

– Pentru că nu-ți place să te numească cineva lașă, răspunse el. La naiba, uită-te în ochii mei.

Ea se execută.

– Acum spune-mi, continuă el, preferi să fii o prostituată ce are parte de un alt bărbat în fiecare noapte, decît să fii amanta mea?

– Ar fi același lucru, zise ea.

– Ba nu. Nu știa de ce se certa cu ea. Insista că nu este responsabilitatea lui. De ce să nu o creadă? A fi amanta unui bărbat este o treabă respectabilă. Și nu ți-ar dispăcea să fii amanta mea, nu-i așa? Nu s-a întîmplat așa acum două nopți. Cred că chiar ți-a plăcut.

– Sînt foarte pricepută în a mima plăcerea, lord Ferdinand.

El întoarse capul. Da, era într-adevăr. Cu siguranță că

fusesse cît se poate de neîndemînic, ignorant și stîngaci. Ce știa el despre ce înseamnă să mulțumești o femeie, ca să nu mai spunem o curtezană pricepută și experimentată? Și de ce încerca să convingă o astfel de femeie să accepte o legătură cu el? Cum îi va menține interesul – sau cum i-l va trezi? Desigur că un bărbat nu trebuia să facă așa ceva în cazul amantei sale. Ea era cea plătită. Era datoria ei să mențină aprins interesul *lui*. Numai că nu se credea în stare să facă toate astea cu o femeie care le făcea, la rîndul ei, doar pentru că era plătită.

Ea îl atinse pe braț.

– Nu a trebuit să mimez acum două nopți, șopti ea.

Așadar, iată. Se simțea nespus de mulțumit, deși ar fi putut să spună asta doar din bunătate.

– Vei sta la casa lui Tresham pînă cînd voi găsi un loc anume pentru tine, zise el.

– Foarte bine, aprobă ea cu glas stins. Du-mă acolo. Dar voi rămîne numai cît timp vom dori amîndoi să dureze această legătură. Trebuie să fim amîndoi liberi să-i punem capăt oricînd dorim.

Deși îl înspăimînta ideea de a pune capăt legăturii care nici măcar nu începuse, nu se împotrivi. Bineînțeles că putea pleca oricînd se plictisea de el. Și el trebuia să fie liber să procedeze la fel. Presupunea că se va întîmpla și asta cîndva. Nu se putea închipui plictisindu-se vreodată de Viola Thornhill, dar era naiv și lipsit de experiență.

– Ne-am înțeles atunci, spuse și îi strînse mîna cu putere. Ea nu răspunse, dar nici nu-și trase mîna. Îmi vei fi amantă și te vei afla sub protecția mea. Nu trebuie să mai discutăm decît salariul tău.

Nu suporta gîndul să o plătească pentru a se culca cu el. Dar, la naiba, îi oferise domeniul Pinewood, iar ea îl refuzase. Îi oferise căsătoria și iar refuzase. Ce altă posibilitate mai avea?

– Nu acum, zise ea, întorcînd capul și privind pe geam. Vom discuta despre asta mîine.

Se gîndi că va exista un moment care va constitui începutul legăturii lor. Ar trebui să o ia în brațe și să o sărute cu foc. Dar trăsura ajunsese deja în Londra. În cîteva clipe urmau să ajungă în fața reședinței Dudley. Va aștepta pînă cînd ea se va afla în casa lui Tresham – cealaltă. Abia atunci o va săruta. Ba nu, o va duce în pat și vor consuma noua lor relație – cea de angajator și angajată, bărbat și amantă.

Dumnezeule, era nespus de deprimant gîndul ăsta. Nu era deloc sigur că...

Trăsura pătrunse în Grosvenor Square și se opri în fața reședinței Dudley.

– Rămîi aici, zise el, eliberîndu-i mîna cînd vizitiul deschise portiera și coborînd treptele.

– Ferdinand! Ducea de Tresham se grăbi să-i iasă înainte cînd îl văzu intrînd în salon după ce îl anunță majordomul. Ce surpriză încîntătoare! Îi cuprinse amîndouă mîinile și-l sărută pe obraz.

– Jane! Îi răspunse la salut, privind-o din cap pînă-n picioare. La fel de frumoasă ca întotdeauna. Ți-ai revenit după naștere?

Ea rîdea. Era o frumusețe blondă, a cărei siluetă i se părea lui Ferdinand la fel de încîntătoare ca acum patru ani, cînd o întîlnise prima oară.

– Jocelyn m-a prevenit înainte de căsătorie că bebelușii din familia Dudley dau mari bătaii de cap mamelor încă înainte de a se naște, zise ea. Atunci a vrut să mă sperie, dar avea perfectă dreptate. Cu toate acestea, am supraviețuit chinurilor de ambele dăți.

Ferdinand băgă de seamă atunci că și fratele lui se afla în cameră. Ținea un copil mic în brațe, bătîndu-l ușurel pe spate.

– N-am crezut că voi apuca ziua asta, Tresh, spuse Ferdinand zîmbind și apropiindu-se pentru a-și admira noul nepot ai cărui ochi palizi aveau o privire fixă, de parcă era gata să adoarmă.

– Da, după cum bine ne amintim, Ferdinand, copiii Dudley nu încetează să le facă zile fripte părinților nici cînd părăsesc pîntecele mamei, zise fratele său. Te rog, nu mișca așa degetele în fața lui. Cred că e pe cale să adoarmă după ce m-a asurzit cu strigătele în ultima oră. S-au stins deja bucuriile vieții la țară? Credeam că, în cele din urmă, ți-ai găsit vocația. Așa i-am spus lui Jane cînd m-am întors din Somersetshire.

– Jocelyn vrea să spună, continuă Jane, că sîntem încîntați să te vedem, Ferdinand. Trebuie să iei masa cu noi după ce Christopher va fi dus în camera lui. Nicholas a adormit deja. Trebuie să vii mîine ca să-l vezi.

– Nu rămîn, spuse Ferdinand. Mă întrebam dacă pot discuta ceva cu tine, Tresh.

– Doar cu mine? întrebă fratele lui. Ceva ce nu trebuie să ajungă la urechile ducesei? Vai de mine. Apropo, te-ai descotorosit de femeia aceea? Sper că nu te-a convins să-i plătești o sumă prea mare.

– Domnișoara Thornhill nu se mai află la Pinewood, replică Ferdinand sec.

– Atunci sînt mîndru de tine, continuă fratele lui. Mai ales dacă *nu* a trebuit să o plătești. Jane, îl duc eu pe Christopher în pat. Ferdinand mă va însoți și în același timp îmi va putea dezvălui secretul lui.

– Noapte bună, Jane, zise Ferdinand cu o plecăciune. Dacă îmi permiți, mîine te voi vizita la o oră mai potrivită.

– Poți veni oricînd, Ferdinand, spuse ea zîmbindu-i cu căldură. Vreau să aflu tot despre conacul Pinewood.

– Ei bine, vorbește, zise Tresham cînd se aflau pe scări.

În ce încurcătură ai mai intrat acum? Și nu încerca să mă amăgești spunându-mi că nu este o încurcătură. Chipul tău este ca o carte deschisă.

– Aș vrea să-mi împrumuți casa, spuse Ferdinand brusc. Adică cealaltă casă. Asta în cazul în care încă mai este a ta, dar eu așa cred. Și dacă nu locuiește nimeni acolo.

– Sînt două persoane acolo, răspunse fratele lui. Domnul și doamna Jacobs, majordomul și îngrijitoarea casei. Nu există nici o amantă, Ferdinand, dacă asta voiai să întrebi, după cum cred. Acum sînt căsătorit. Permite-mi să ghicesc și să sper că mă înșel. Tu, în schimb, ai o amantă. Să fie cumva Lilian Talbot?

– Domnișoara Thornhill, zise Ferdinand. Se îndreptară spre camera copilului, dar Tresham nu schiță nici un gest cum că ar intra. Trebuie să locuiască undeva. Nu vrea să primească Pinewood și nu vreau să fiu răspunzător pentru revenirea ei la meseria de prostituată.

– Nu vrea să primească Pinewood. Glasul lui Tresham nu avea intonația unei întrebări. Probabil că ai fost nespus de înduioșat și i l-ai oferit fără a primi ceva în schimb. Iar ea era prea mîndră pentru a accepta. Foarte bine.

– L-a cîștigat, spuse Ferdinand. Am făcut o prinsoare. Dar nu a vrut să accepte ceea ce i se cuvea drept cîștig. Apoi a fugit. Ce era să fac? Un gentilom nu poate pierde un pariu și să păstreze apoi lucrul pe care a mizat. Nu ar fi onorabil.

Copilul, ai cărui ochi erau închiși, începu să se agite, dar Tresham îl bătu ușurel pe spate, și el se liniști.

– N-am să te întreb în ce consta prinsoarea, continuă ducele. Și te rog nici să nu-mi spui, Ferdinand. Am o puternică bănuială că nu doresc să aflu. A fugit, tu după ea, iar acum îți este amantă – dar nu ai unde să o duci. Este cît se poate de limpede, adăugă sarcastic.

– Am nevoie de casă pentru o noapte sau două, zise Ferdinand. Pînă cînd pot găsi ceva al meu.

– Dacă vrei sfatul meu, Ferdinand, spuse fratele lui, dar nu cred că e cazul, căci ești un Dudley, ar fi mai bine să-i dai o sumă frumușică și să o gonești. Nu va muri de foame. Va fi înconjurată de protectori de îndată ce se va afla că s-a întors în oraș. Întoarce-te la Pinewood pentru a nu fi nevoit să ascuți laudele tuturor celor care au avut-o în patul lor. Cred că la Pinewood este locul tău. Am fost surprins cînd în sfîrșit mi-am dat seama de asta.

– Tot ce vreau, rosti Ferdinand printre dinții încleștați, este permisiunea de a-ți folosi casa timp de cîteva zile. Servitorii mă vor lăsa să intru?

– Da, dacă-ți voi scrie eu un bilet, răspunse fratele lui, după ce îl las pe Christopher în grija doicii sale. Ai *avut-o* deja, Ferdinand? Nu, nu-mi răspunde. Probabil că încă ești atașat de ea, nu-i așa?

– Niciodată nu am fost...

Tresham intrase însă în camera copilului. Ferdinand îl urmă. Copiii dormeau în aceeași încăpere, Nicholas într-un pat, iar cel mic într-unul pe măsura lui. În vreme ce fratele lui culca copilașul, iar doica intră din camera alăturată făcînd o plecăciune, Ferdinand privi băiețelul care dormea.

Cu doar cîțiva ani în urmă, se gîndea uitîndu-se la chipul nepotului său adormit, că nu și i-ar fi putut imagina pe Tresham domesticit. Ar fi fost cu neputință să și-l închipuie cu un copilaș în brațe sau aplecat ca acum deasupra unui pătuc, acoperind cu o pătură minuscula făptură.

Toate aparențele sugerau că fratele lui era un om cît se poate de fericit. Ferdinand se simți năpădit de un val de invidie cînd ieși din cameră urînd doicii noapte bună.

Dar de ce naiba nu vînduse Tresham casa aceea? Oare Jane știa de existența ei?

– Să intrăm o clipă în bibliotecă, spuse Tresham, să-ți scriu biletul. Unde ai lăsat-o să aștepte?

– În trăsură, răspunse Ferdinand.

Fratele lui nu comentă.

Deși după ce Ferdinand dispăruse înăuntrul casei ducelui de Tresham fusese tentată să piece, Viola nu făcuse nici o mișcare. Cupeul lui oprise chiar în spatele trăsurii și Hannah se afla acolo cu valetul lui. Ar fi fost foarte ușor să-și strige camerista, să găsească bagajele lor printre celelalte și să dispară în întunericul tot mai des.

Sau poate că nu. Poate că pînă la urmă avea să afle că era aproape prizonieră. Poate că unui dintre servitorii lui se va agita, va încerca să o oprească, bătînd în ușa casei pentru a-i alarma pe toți. Nu că ar fi reținut-o vreunul dintre ei prea mult timp împotriva voinței sale. Dar l-ar face de rușine pe lordul Ferdinand chiar în fața servitorilor săi și ai ducelui – poate chiar și în fața fratelui său.

Nu voia să-i facă una ca asta.

Ar putea fi înapoi chiar acum la Pinewood, gîndi Viola. Singură. Ca stăpînă de necontestat. Dar locul acela nu ar mai fi avut darul de a-i aduce liniște sau siguranță. După ce terminase de citit scrisoarea lui Claire se gîndise că, cu taxele de la Pinewood, i-ar fi putut achita datoriile lui Daniel Kirby, chiar dacă domeniul ar sărăci astfei. Dar încă de atunci își dăduse seama că el nu ar fi acceptat un astfel de aranjament. Voia ca ea să muncească iar pentru el, cîștigîndu-i o avere. Dacă nu venea, o va pedepsi folosind-o pe Claire.

Lordul Ferdinand îi va plăti un salariu mare ca amantă. Nu se îndoia de asta. Dar Viola știa că Daniel Kirby nu ar accepta nici o parte din asta. Voia să-i controleze cariera.

De-a lungul drumului spre Londra, cîntărise situația și opțiunile pe care le avea. Însă oricum aborda problema,

concluzia era întotdeauna aceeași – singura cu putință. Trebuia să-și reia viața de curtezană.

Pe lângă asta, nu putea îndura gândul de a fi amanta lordului Ferdinand. Nu voia ca ceea ce făcuseră pe malul râului să devină o slujbă. Nu voia să-și câștige existența culcându-se cu el. Doamne, nu cu Ferdinand.

Ușa trăsurii se deschise, întrerupându-i șirul gândurilor. Ferdinand își relua locul de lângă ea. Deși începuse să se lase întunericul, iar interiorul trăsurii nu se vedea prea bine, ea își întoarse capul. Tremura la vederea lui, dorindu-și ca pînă la urmă să fi avut curajul să fi fugit cu Hannah cît timp se aflase el în casă. Nu putea îndura așa ceva.

– Ajungem în cîteva minute, zise el cînd trăsura se puse în mișcare. Probabil că ești obosită după o călătorie așa de lungă.

– Da.

Îi luă mîna, strîngîndu-i degetele. Nu încercă însă să se apropie de ea, să o sărute sau să înceapă o conversație. Mîna lui nu se relaxa. Se întrebă dacă nu cumva regreta înțelegerea pe care o încheiaseră. Dacă ducele de Tresham nu încercase să-l facă să renunțe. Dar nu avea importanță. Nimic nu mai avea nici o importanță. Mîine, el va putea să se întoarcă la Pinewood. Acolo era locul lui – era o concluzie amară. O va uita în curînd.

Iar de mîine ea își va putea pune viitorul în aplicare.

Mai avea doar o noapte. Închise ochii, sprijinindu-și capul de canapea. O, da, își va îngădui măcar această noapte.

Casa în care ducele de Tresham își găzduise amantele se afla într-un cartier liniștit și respectabil. Omul care răspunse la bătaia în ușă a lordului Ferdinand părea tipul de servitor pe care îl poți întîlni numai într-o casă respectabilă. La fel și soția lui, care apăru în hoi ca să vadă cine venise atît de tîrziu, făcînd o plecăciune mai întîi în fața lui Ferdinand,

apoi în fața Violei, după ce el îi explică cine era ea și că va locui acolo o scurtă perioadă de timp. Se uitară la ea cu o expresie cu care ea se obișnuise, ca și cum ar fi fost o doamnă respectabilă. Probabil că fuseseră educați să se poarte astfel. Ducele de Tresham nu ar fi tolerat servitori care îi tratau amantele ca pe niște făpturi nedemne.

— Îți voi arăta domnișoarei Thornhill casa, îl informă lordul Ferdinand pe majordom. Bagajele ei au fost urcate, iar cameristei i s-a aratat camera ei, nu-i așa?

— Înseamnă că ai mai fost pe aici? Întrebă Viola atunci când el o conduse într-o cameră din stînga.

— Nu, recunosc eu. Dar nu este o casă prea mare. Nu cred că mă pot rătăci.

Camera de zi în care se pomeniră era mobilată cu gust și decorată în culori delicate de gri și lavandă. Chiar dacă îi lipsea căldura unei prezențe, era o cameră feminină. Privind în jur cu un ochi priceput, decise că era o cameră potrivită pentru momentele în care o amantă dorea să-și primească angajatorul înainte de a ajunge în pat.

Următoarea cameră, deși mai puțin frumoasă, era mult mai confortabilă. În jurul căminului se aflau cîteva fotolii, precum și un birou elegant, cu scaun. Mai erau un pian și o bibliotecă plină de cărți. În fața unui scaun se afla o ramă goală pentru brodat, iar un șevalet era sprijinit de perete.

Metresele ducelui de Tresham, gîndi Viola, sau cel puțin una dintre ele, duseseră un trai cît se poate de confortabil. Cît de straniu că tocmai ea, dintre toți oamenii, era surprinsă de acest fapt. Camera părea să fi găzduit chiar o viață fericită. Poate că, în cele din urmă, a fi amanta cuiva era într-adevăr mai bine decît a trăi așa cum o făcuse ea vreme de patru ani. Oricine ar fi fost însă, sărmana femeie care fusese fericită aici alături de duce dispăruse acum. El se căsătorise cu ducesa.

– Îmi place această cameră, spuse ea. A fost căminul cuiva.

Și lordul Ferdinand examina încăperea, privind atent și ușor încruntat fiecare obiect. Dar nu spuse nimic. O conduse în sufragerie, apoi sus.

Dormitorul o surprinse. Deși decorat opulent cu satin și catifea și mobilat cu un covor gros, nu arăta ca un obișnuit cuib pentru dragoste. Ca accesoriu al plăcerilor trupești, bărbații preferau de obicei culoarea purpurie. În dormitorul lui Lilian Talbot predomina această culoare. Acesta era în schimb decorat în diferite nuanțe de verde, crem și auriu.

Se gândi că într-o asemenea cameră te simțeai mai puțin amantă și mai mult iubită. O bucura gândul că aici își va petrece ultimele ore alături de lordul Ferdinand. Pentru că nu va fi plătită, nu va avea statutul de amantă, astfei încât o bucura ideea că încăperea o va ajuta să-l privească mai mult ca pe un iubit decât ca pe un client.

Ușa care ducea spre încăperea de toaletă, ușor întredeschisă când intraseră în odaie, fu închisă ferm din partea cealaltă.

Viola se întoarse către lordul Ferdinand. Se opri în prag, cu mâinile la spate și picioarele ușor depărtate. Arăta chipeș, puternic și vag periculos – și evident stînjedit. Își dădu seama că toate acestea erau noi pentru el.

– Te mulțumește casa asta pînă găsesc altceva? o întrebă.

– Da.

Își mută ochii de la ea.

– Probabil că ești foarte obosită, zise.

– Da, sînt cam obosită.

– Atunci te las. Mă întorc mîine ca să văd dacă te-ai instalat așa cum trebuie. Cred că restul lucrurilor va sosi în următoarele zile. Am scris ieri la Pinewood.

Din respect pentru oboseala acumulată după două zile de călătorie dorea să o lase singură. Nu se așteptase la asta. Cît de ușor ar fi. Acum, în următoarele minute, înainte de a fi avut prea mult timp să se gîndească, îl va vedea pentru ultima oară. Dar nu suporta să fie singură în seara asta. Era prea devreme. Nu avusese timp să se obișnuiască cu ideea. Mîine va fi pregătită, dar în seara asta ...

Traversă camera și-i atinse pieptul cu vîrfurile degetelor. Nu se mișcă atunci cînd ea îi zîmbi și își arcui trupul, lipindu-se de el de la genunchi pînă la coapse.

– *Sînt* obosită, zise ea, și gata să merg la culcare. Tu? El roși.

– Nu face asta, spuse încruntîndu-se. *Nu face asta*, mă auzi? Dacă doream o prostituată, mă duceam la un bordel. Nu o doresc pe Lilian Talbot. Te vreau pe *tine*. O vreau pe Viola Thornhill.

Își dădu seama că, împinsă de disperare, căpătase înfățișarea celeilalte. Era ciudat și puțin înspăimîntător gîndul că Lilian Talbot îi repugna și că era atras de Viola Thornhill. Pe Viola o dorea ca amantă. Se trase înapoi, lăsîndu-și brațele să cadă. Fără masca obișnuită, își trăda toate emoțiile.

– Măcar să fim sinceri unui față de celăialt, spuse el. Trebuie să existe prefăcătorie, trucuri și jocuri numai pentru că ne lansăm într-o legătură fizică? *Știi*, nu-i așa? Cred că a fost stînjenitor de limpede că ai fost prima mea femeie. Atunci lasă-mă să fiu primul bărbat al Violei Thornhill. Să căutăm nu numai plăcere, dar și alinare în această relație. Poate chiar și tovarășie. Crezi că ar fi cu putință?

Nu putea decît să dea din cap în vreme ce lacrimi nevărsate se adunau în nodul din gît și-i umezeau ochii.

– Nu știi, șopti ea.

– Lilian Talbot nu mă interesează, zise el. Vezi tu, nu ar face decît să mă simt stîngaci și nepriceput. Și murdar. Nu

te vreau decît pe tine și pe nimeni altcineva. Acceptă sau refuză.

Sosise momentul adevărului. Momentul în care să-i spună că îl păcălise atunci în trăsură, cînd îl făcuse să accepte ideea că era liberă să termine oricînd legătura. Momentul să-i spună că avea de gînd să se folosească de această libertate chiar mîine dimineață.

Se apropie de el și își apăsă fața pe gîtul lui.

– O, Ferdinand! exclamă.

17

Era fermecat de ea. Instinctul îl sfătuia să se distanțeze și să analizeze situația. Dacă se întorcea în camerele lui, putea reflecta mai bine la ceea ce i se întîmpla. Nici măcar nu era prea tîrziu să o facă. Putea să se schimbe și să se ducă la White's ca să se întîlnească cu cîțiva prieteni, să afle ce distracții le oferea seara aceea și să participe la una sau două. Viața ar redeveni familiară și sigură.

Oare așa simțeau la început toți bărbații cînd își luau o amantă? De parcă sufletul lor ar fi tînjit după contopirea dintre ei, după liniște, pace? După dragoste? Oare toți credeau că femeia respectivă era cealaltă jumătate a lor?

Probabil că era într-adevăr naiv dacă simțea așa. Știa însă cît se poate de limpede că ceea ce se întîmplase între el și Viola acum două seri, pe malul rîului de la Pinewood, îi confirmase ceea ce intuise dintotdeauna. Că mai degrabă rămînea singur toată viața decît să se angajeze într-o relație strict fizică.

O înconjură cu brațele, sărutîndu-i gura atunci cînd ea înălță capul.

– Vrei să rămîn? o întrebă. Însă înainte ca ea să apuce să-i răspundă, îi acoperi buzele cu un deget. Trebuie să fii sinceră. Nu mă voi culca cu tine decît dacă și tu dorești.

Buzele ei se arcuiră într-un zîmbet sub degetul lui.

– Și dacă nu-mi voi dori niciodată?

– Atunci va trebui să găsesc o altă soluție pentru tine, zise el. Dar nu îți vei relua vechea viață. Nu voi îngădui una ca asta.

Era bucuros să vadă că zîmbetul era cel al Violei și nu al altcuiva. Părea ușor trist.

– Ai ceva de spus în privința asta? îl întrebă.

– Ar fi bine să am, îi răspunse el. Doar ești femeia mea.

Nu amantă – *femeie*. Era o mare diferență. Vorbise fără să se gîndească, dar știa că spusese adevărul. Era răspunzător pentru ea. Nu avea nici o obligație legală față de ea și nici dreptul să-i ceară să i se supună. Cu toate acestea, era femeia lui.

– Rămîi cu mine, spuse ea. Nu vreau să fiu singură în seara asta. Și te doresc.

Aproape că-i spusese că poate avea încredere în el. În ciuda faptului că în mai toată viața lui nu avusese încredere în nimeni, știind că pînă și cele mai dragi și mai apropiate persoane l-ar fi putut dezamăgi la un moment dat, transformînd pămîntul solid de sub picioarele sale în adevărate nisipuri mișcătoare. Se bizuise numai pe el și niciodată nu făcuse ceva ar fi putut fi considerat rușinos sau lipsit de onoare. Și ea putea avea încredere în el. Va fi o adevărată stîncă a Gibraltarului pentru ea. Dar cum putea spune toate acestea fără să sune precum lauda unui băiețandru nesăbuit?

Trebuia să-i *arate* că se putea încrede în el. Doar timpul o va face să înțeleagă asta.

Pînă atunci, ea îi spusese că-l dorea. Și pe Dumnezeu,

și el o dorea. Îl înfiorase ca o febră toată ziua. Și ieri, când o urmărise.

O trase în brațe și o sărută pătimaș. Îl înconjură cu brațele, răspunzându-i la sărut. Dar Ferdinand își aminti însă brusc că ea stătuse numai în trăsura de la ultima lor oprire pînă acum o jumătate de oră.

– Du-te în camera de toaletă și schimbă-te, îi spuse. Întoarce-te în zece minute.

Ea îi zîmbi ușor.

– Mulțumesc, îi zise.

Un sfert de oră mai tîrziu era aproape bucuros că o făcuse. Când ea se întoarse, îl găsi șezînd pe o parte a patului, cu păturile date la o parte. Rămăsese doar în pantaloni de călărie. Ea purta o cămașă de noapte, de un alb virginal, lungă pînă la glezne. Își despletise părul și-l periașe, așa încît acum căpătase o strălucire de aramă. Era lung pînă dincolo de talie. Nici dacă ar fi fost cu desăvîrșire goală nu ar fi arătat mai ispititoare. Sau dacă singura luminare aprinsă ar fi luminat acum ornamentele purpurii pe care el se așteptase să le găsească în camera aceasta.

Cînd ea se apropie, el depărtă genunchii, întinzînd mîinile, astfel încît ea să poată ajunge chiar la marginea patului, în fața lui. Își puse mîinile în jurul taliei ei subțiri și își odihni capul în scobitura dintre sînii ei. Cămașa de noapte răspîndea un miros de proaspăt spălat. La fel ca ea. Descoperi în clipa aceea că cel mai ispititor parfum era cel de săpun și femeie. Degetele ei treceau ușor prin părul lui.

– Vrei să mă dezbrac? o întrebă. Nu eram sigură.

– Nu. Se ridică în picioare, îndepărtînd și mai mult păturile. Întinde-te. Lasă-mă să te văd așa înainte de a stinge lumînarea.

– Vrei să o stingi? întrebă, întinzîndu-se și trăgîndu-și cămașa peste genunchi.

– Da.

Nu însemna că nu dorea să o vadă. Și nici că propria lui goliciune l-ar stînjeni. Cu doar două nopți în urmă fuseseră amîndoi goi în bătaia lunii. Nu știa exact de ce dorea să fie întuneric. Sau de ce voia ca ea să nu-și scoată cămașa. Poate că așa va exista mai multă fantezie – iluzia că nu erau bărbat și amantă unindu-se pentru plăcerea lui, ci un cuplu ale cărui trupuri își ofereau căldură și plăcere în patul pe care-l împărțeau.

Suflă în lumînare, își scoase pantalonii și lenjeria, întinzîndu-se apoi lîngă ea. Își strecură o mîină pe sub capul ei, iar ea se întoarse spre el și îi găsi buzele cu buzele sale.

– Fă dragoste cu mine, Ferdinand, spuse ea. Așa cum ai făcut acum două nopți. Te rog. Nimeni altcineva nu a mai făcut dragoste cu mine. Tu ai fost primul.

Peste cămașă, mîinile lui mîngîiau rotunjimile ei calde.

– Nu știu cum să te fac să simți plăcere, îi zise. Dar dacă ai răbdare, voi învăța. Vreau să fac asta mai mult decît orice pe lume.

– M-ai făcut să simt plăcere, zise ea. Mai mult decît oricine sau orice pînă acum. Și chiar și acum faci la fel. Îmi place să te simt. Miroși bine.

El rîse încet. Deși se spălase, nu adusese cu el nici o colonie. Își dădu atunci seama că nu o deranja lipsa lui de experiență. Poate că Violei Thornhill îi plăcea asta mai mult decît îndemînarea.

Făcea dragoste cu Viola Thornhill. Oarecum straniu, putea spune că fusese virgină. O simțea ca pe un dar – însă și ca pe ceva tulburător. Încercă să alunge ultima senzație. Numai în postura de amantă o putea ocroti.

Nu o supăra lipsa lui de experiență, așa că se relaxă, ignorînd și el acest aspect. În timp ce dorința îi înfierbînta sîngele, întărindu-l, învăță să o exploreze cu mîinile, să cunoască fiecare rotunjime a femeii sale. Începu să

descopere locuri – unele dintre ele neașteptate – care o făceau să toarcă de plăcere și să geamă de dorință. Începu să o cunoască.

Apoi își strecură mîna pe sub cămașa ei de noapte, ducînd-o tot mai sus, de-a lungul picioarelor ei fine și catifelate pînă întîlni zona fierbinte și umedă. Ea depărtă coapsele, cu mîinile pe trupul lui, în vreme ce degetele lui o explorau, învățîndu-i ascunzișurile și secretele, pătrunzînd-o. Cînd mușchii ei interiori se încheștară în jurul degetelor sale, se simți năpădit de o excitare aproape insuportabilă.

Apoi, dintr-un instinct necunoscut, degetul lui găsi o parte, aflată chiar la deschiderea ei, pe care o atinse ușor. Știu imediat că descoperise poate cel mai intens punct al plăcerii. Scuturată de un fior, încheștă mîinile pe umerii lui și strigă, pradă unei trăiri ce nu putea fi decît un orgasm feminin.

Rîse încet după ce ea termină.

– Sînt oare atît de bun? o întrebă.

Rîse și ea, cu glasul întretăiat tremurînd ușor.

– Cred că da, spuse. Ce ai făcut?

– E secretul meu, zise el. Am descoperit că am talente ascunse. De fapt, sînt un amant al naibii de bun.

Rîseră amîndoi în vreme ce el se sprijini într-un cot, aplecîndu-se deasupra ei. Nu acoperiseră fereastra. Îi putea zări fața înconjurată de părul negru, sprijinită pe pernă.

– Și nemăsurat de modest, adăugă ea.

– Poate. Oricum, nemăsurat. Își frecă nasul de ai ei.

Ea exclamă :

– Nu mai pot adăuga nimic.

Rîsul sună neașteptat. Și neașteptat de sincer.

– Lasă-mă doar o clipă, zise el, și-ți voi arăta că nu spun decît adevărul.

Nu-i îniătură de tot cămașa. Iluzia era mai erotică decît nuditatea. Se mișcă deasupra, proptindu-se între coapsele ei.

– Atunci, arată-mi, zise ea, și o să-ți spun părerea mea. Cred că doar te lauzi.

El o pătrunse adînc și puternic – luptîndu-se cu dorința de a termina cît mai repede. De data aceasta știa la ce să se aștepte. Era ceva mai ușor. Voia să nu se grăbească. Să-i dea și ei ocazia să se bucure alături de el.

– Nu, spuse ea cu glasul neașteptat de limpede, nu era doar o laudă.

Obraznică. Ticăloasă. Vrajitoare. Femeie.

Se sprijini pe antebrațe, zîmbindu-i.

– Cinci minute? o întrebă. Sau zece? De care performanță mă crezi în stare?

– Nu pariez atunci cînd nu am nici o șansă de a cîștiga, spuse ea. De care te cred în stare? Stai să mă gîndesc. Cred că de amîndouă. Cincisprezece. Rîse.

Începu atunci să se miște înăuntrul ei într-un ritm încet, bucurîndu-se de ea, de aroma ei, de sunetele unirii dintre ei, de faptul că și ei îi plăceau aceleași lucruri la el și ceea ce se întîmpla între ei.

Împreună. Acesta era secretul. Uniți. Ca o singură ființă. Trupuri unite în dansul plin de plăcerea intimă a sexului. Nu doar trupuri. Nu doar orice bărbat alături de orice femeie.

– Viola, îi șopti la ureche.

– Da.

Se sărutară cu gurile deschise fără a întrerupe ritmul dragostei. Dar ea știa – bineînțeles că știa – ceea ce dorise el să-i spună doar rostindu-i numele. Îi răspunse aproape imediat.

– Ferdinand.

– Da.

Se sărutară din nou. Apoi își îngropă fața în mătasea părului ei, grăbind și adîncind ritmul pînă cînd îi simți fiecare mușchi întărindu-se și trăgîndu-l mai aproape, tot mai aproape, pînă cînd ...

Cîteva clipe mai tîrziu, înainte de a-și da seama că se lăsase greu deasupra ei și de a se ridica, se gîndi că nu exista decît un înainte și după și între ele un loc și un moment fără nume, de nedescris; acela care te lăsa liniștit, epuizat și convins că nu putea fi decît raiul în care intrai și pe care-l uitai în aceeași clipă eternă.

Li se întîmplase amîndurora în același timp. Deși nu o auzise, știa că strigase de plăcere. Ca și el. Nu avea prea multă experiență, dar instinctul îi spunea că ceea ce împărțiseră era rar și prețios. Zăriseră amîndoi raiul în aceeași clipă.

Se gîndi că prietenii lui l-ar trimite direct la Bedlam și l-ar lăsa acolo dacă ar pomeni asemenea idei jenante în prezența lor. Conversațiile cunoștințelor sale despre femei erau mult mai pămîntești și mai detaliate.

Coborî cămașa Violei, lipind-o de el. O sărută pe creștet.
– Mulțumesc, spuse.

Noaptea fusese ca o dulce agonie. După ce făcuseră dragoste, li se făcuse foame, așa ca s-au îmbrăcat și au coborît ca să devoreze cina rece comandată din timp de Ferdinand. Au mîncat și au mai sporovăit puțin, dar se făcuse deja tîrziu. Viola crezuse că el va pleca. Dar întinzînd o mînă peste măsuță, le acoperi pe ale ei și o întrebă dacă ar vrea ca el să rămînă și ea încuviințase.

Au dormit împreună. Au mai făcut dragoste de două ori, prima oară de cum s-au urcat în pat și o dată dimineața, înainte de a se da jos. Însă ceea ce i se părea Violei mai chinuitor era dormitul împreună. Avusese un somn agitat și, de fiecare dată cînd se trezea, îi simțea prezența, uneori întors cu spatele la ea, de cele mai multe ori îmbrățișînd-o. A fi împreună în felul ăsta i se păruse mai intim decît actul sexual. Și mult mai seducător.

La micul dejun o apucă o migrenă. El purta aceleași haine din ziua precedentă, numai că nu mai arăta la fel de impecabil. Deși pieptănat, părul era încă ciufulit. Nu se bărbierise. Avea o înfățișare adorabilă.

– Am o mulțime de lucruri de făcut astăzi, spunea, unui dintre ele fiind acela de a mă duce acasă să mă schimb. Zîmbi și își frecă bărbia. Și să scap de barba asta. Și poate că, în cele din urmă, voi putea să vin după-amiază. Trebuie să discutăm despre salariul tău, pentru a nu mai fi nevoiți să mai amintim vreodată de acest subiect. Găsesc puțin neplăcută acea parte a aranjamentului nostru, tu nu?

– Dar foarte importantă. Îi zîmbi și încercă să-și fixeze imaginea lui în amintire – neliniștea, manierele nerăbdătoare ca ale unui băiețandru, atât de caracteristice pentru el, zîmbetul prompt pe care ia început îl considerase imoral, aerul încrezător care trăda o aroganță involuntară, semn al originii și educației primite, nuanța de cutezanță care îl salva de pericolul de a părea prea bun.

– Cred că Jane – adică ducesa – mă va invita în seara asta la cină, zise el. Am promis că voi trece azi ca să văd copiii – aseară dormeau. Dacă nu va fi Jane aceea care îmi va face invitația, atunci cu siguranță va fi Angie – lady Heyward, sora mea. Mă va căuta destul de repede acum, cînd știe că m-am întors în oraș.

Viola continua să zîmbească. Avea o familie de care era mai legat decît își dădea seama. Înțelegea din glasul lui că era nerăbdător să-i revadă. Prăpastia dintre ei era uriașă, cu neputință de trecut. Postura de amantă nu-i va asigura decît un loc periferic în viața lui, prestînd un serviciu josnic, deși esențial. Chiar și acesta nu va dura decît cîteva săptămîni sau luni, pînă se va plictisi de ea. Familia lui era acolo pentru totdeauna.

Gîndurile acestea îi întăriră hotărîrea.

– Cu toate acestea, nu voi întârzia prea mult. Ca și în seara trecută, întinse mîna peste masă și o strînse cu căldură pe a ei. Nu voi îngădui să fiu convins să-i însoțesc la cine știe ce baluri, serate sau concerte programate pentru azi. După cină mă întorc aici. Abia aștept.

– Și eu, zise ea zîbind.

– Adevărat, Viola? Ochii lui negri o priveau intens. Este într-adevăr mai mult decît o slujbă pentru tine? Chiar...

– Ferdinand. Ridică mîinile lor încleștate, lipind-o pe a lui de obrazul său. Nesiguranța și vulnerabilitatea lui, opuse imaginii pe care o înfățișa lumii, îi frîngeau sufletul. Nu se poate să crezi așa ceva. Nu și după seara trecută. Te rog să nu crezi așa ceva. Niciodată.

– Nu. Rîdea. Nu voi face asta. Numai că nu-mi place acest aranjament, Viola, și nu mă pot opri să-ți mărturisesc. Ar trebui să te întorci în provincie – domnișoara Thornhill de la conacul Pinewood. Sau ar trebui să fii soția mea – lady Ferdinand Dudley. Chiar așa ar trebui să faci. Nu-mi pasă că nu ai tată sau că ai făcut ceea ce ai făcut pentru că trebuia să-ți asiguri mesele zilnice. Și nu-mi pasă nici ce ar putea spune oamenii. Oricum sînt genul de individ de la care toată lumea se așteaptă să intre în buclucuri.

– Căsătoria cu mine ar fi mai mult decît un bucluc, Ferdinand, spuse ea, făcînd un efort să înghită nodul din gît.

– Atunci să o facem, zise el pe un ton nerăbdător. Să o facem pur și simplu. Voi cumpăra o autorizație specială și...

– Nu! Înainte de a-i da drumul, întoarse capul și îi sărută mîna. Apoi se ridică.

– Așa au făcut Tresham și Jane, adăugă el repede, sculîndu-se la rîndul lui de pe scaun. În vreme ce Angie și cu mine făceam planuri cum să-l convingem să-l ceară mîna, ei au plecat într-o dimineață și s-au căsătorit. Au anunțat faptul în timpul unui bal în aceeași seară. Nu cred că au regretat vreodată. Sînt încredințat că sînt fericiți.

Să fie soția lui Ferdinand. Să se poată întoarce alături de el la Pinewood...

– Nu ar merge și în cazul nostru, dragul meu, spuse ea blînd. Trebuie să pleci. Ai multe de făcut.

– Da. Îi luă amîndouă mîinile, sărutîndu-le pe rînd. Mi-aș fi dorit să te fi cunoscut acum șase sau șapte ani, Viola. Înainte ... ei bine, înainte. Ce făceai atunci?

– Serveam probabil cafea la hanul unchiului meu, răspunse ea. Iar tu te aflai în vreo bibliotecă prăfuită de la Oxford, studiînd declinările din latină. Du-te acum.

– Pe mai tîrziu. Mîinile ei se aflau încă în ale lui. Se aplecă și o sărută pe buze. Aș putea deveni dependent de tine. Bagă de seamă. Îi zîmbi, apoi se întoarse, și ieși din cameră.

Ultima lui imagine, gîndi ea, era aproape identică cu prima – sau aproape prima. Zîmbea la fel cînd ochii ei îi întîlniseră pe ai lui peste pajiștea satului, la terminarea cursei în saci.

Atunci – doar un străin chipeș și răpitor.

Acum – dragostea vieții ei.

Rămase lîngă masă pînă cînd auzi ușa din față închizîndu-se în urma lui. Strînse puternic ochii și încleștă mîinile pe spătarul scaunului.

Apoi respiră adînc și porni în căutarea lui Hannah.

18

Se făcuse deja amiază cînd Ferdinand porni către biroul lui Selby și Braithwaite. Din fericire, Selby îl lăsa să aștepte numai cinci minute.

– A, milord. Avocatul îl întîmpină în pragul biroului, strîngîndu-i călduros mîna. V-ați întors la Londra pentru restul sezonului? Sper că v-a plăcut la Pinewood. Am auzit de la

Înălțimea sa despre mica neplăcere pe care ați găsit-o acolo, dar sper că s-a rezolvat. Luați loc și spuneți-mi ce pot face pentru dumneavoastră.

De vîrstă mijlocie, plăcut, cu părul creț, Matthew Selby arăta ca un tată de familie respectabil. Era și unul dintre cei mai buni avocați din Londra.

– Ceea ce poți face, Selby, spuse Ferdinand, este să transferi domnișoarei Thornhill dreptul de proprietate asupra domeniului Pinewood. Vreau ca totul să fie făcut legal, așa încît să nu mai existe niciodată vreo îndoială în privința asta.

– Este vorba despre doamna pe care ați găsit-o acolo, completă avocatul, încruntîndu-se. Înălțimea sa i-a amintit numele. Milord, ea nu are nici un drept asupra domeniului. Chiar dacă ducele a insistat să se ducă el însuși la Westinghouse și Sons, dumneavoastră fiind un client important pentru mine, am efectuat și eu propria-mi anchetă.

– Dacă avea vreun drept, atunci nu mai era nevoie să vin aici, nu-i așa? zise Ferdinand. Alcătuiește actele necesare, iar eu le voi semna. Vreau ca totul să se facă astăzi.

Selby îndepărtă ochelarii ce stăteau de obicei la jumătatea nasului și-l privi pe Ferdinand cu o îngrijorare părintească, de parcă era un băiețel incapabil să ia o hotărîre rațională.

– Milord, vă pot sugera respectuos, spuse el, ca înainte să vă grăbiți, să discutați problema cu ducele de Tresham?

Ferdinand îl fixă cu o privire severă.

– Are Tresham vreun drept la Pinewood? întrebă el. Îmi este tutore?

– Vă cer iertare, milord, zise Selby, m-am gîndit doar că v-ar putea ajuta să luați o decizie înțeleaptă.

– Ai fost de acord că Pinewood îmi aparține? Adineaurea ai spus-o. Ai cercetat situația și ai aflat că nu poate exista vreo îndoială în această privință.

– Nici una, milord. Dar...

– Atunci îl pot dăruî oricui doresc, sublinie Ferdinand. Îl dăruiesc domnişoarei Thornhill. Vreau să alcătuieşti actele necesare, Selby, aşa încît să ştiu că totul s-a făcut cum se cuvine. Nu vreau ca peste doi ani să mai apară cineva acolo, pretinzînd că a cîştigat la cărţi acel blestemat domeniu şi să o dea afară. Aşadar, o poţi face sau trebuie să mă adresez altcuiva?

Selby îl privi cu reproş, după care împinse ochelarii în poziţie corectă.

– O pot face, milord, zise.

– Bun. Ferdinand se lăsă pe spate, încrucişînd gleznelor. Atunci, fă-o. Aştept.

Aşteptă gîndindu-se la Pinewood şi Treilick – la repetiţia corului bisericii de săptămîna asta, care avea loc fără el, la orele de latină de care era lipsit Jamie, la cercul de cusut al doamnelor, întrunit în sala prost luminată de la biserică în locul sufrageriei de la Pinewood, la întîrzierea construirii caselor pentru muncitori. La un anumit loc de pe malul râului, pe lîngă care apa trecea grăbită şi unde creşteau margarete, la dealul de-a lungul căruia coborîse în goană o femeie, strigînd şi rîzînd. La o fetişcană de provincie cu margarete în păr.

Ei bine, decise el mai tîrziu, ieşind din birou, nu avea rost să se mai gîndească la asta. Nu mai avea nici o legătură cu el. De data asta ea va trebui să accepte darul. Nu avea de ales. Îi va duce actul chiar după-amiază. Desigur – paşii lui erau mai apăsăţi, sugerînd parcă sentimentele de care era cuprins – asta însemna că nu mai trebuia să fie amanta lui. Oricum nu reprezentase decît o ultimă soluţie.

Nu voia ca Viola Thornhill să fie metresa lui. Dorea ... pur şi simplu o dorea. Dar va trebui să se înveţe fără ea, nu-i aşa? Şi cu asta basta. Bineînţeles că.....

– Dus pe gânduri, Ferdinand?

Privi în sus și-l văzu pe fratele său călare, venind din direcția opusă.

– Tresham, răspunse.

– Și arăți și prost dispus, continuă ducele. Presupun că nu a fost de acord cu condițiile actului? Crede-mă pe cuvânt, nu merită să te superi din cauza unei asemenea femei. Vrei să vii la sala de box a lui Jackson și să-ți încerci norocul cu mine? O luptă poate fi un remediu minunat pentru un orgoliu rănit.

– Unde e Jane? Întrebă Ferdinand.

Fratele lui ridică din sprâncene.

– Angeline a luat-o cu ea la cumpărături. Cred că asta va însemna cel puțin o bonetă nouă. Pentru sora noastră. Mă întreb de ce Heyward continuă să achite notele de plată. Probabil că are o bonetă nouă pentru fiecare zi din an.

Ferdinand se strîmbă.

– Să sperăm că Jane o va împiedica să-și continue și azi obiceiul, spuse. Încă de la naștere, sora noastră a dat dovadă de o desăvîrșită lipsă de gust.

– Astăzi purta o adevărată monstruozitate, adăugă fratele lui, cu o pană galbenă deasupra, lungă de aproape un metru. Am făcut greșeala să o privesc prin monoclu. Am fost recunoscător că nu eu, ci ducesa mea va trebui să se arate cu ea în public.

– Așa-i e, aprobă călduros Ferdinand.

Continuă fără să stea prea mult pe gânduri. Deși nu îl priveau, nu era cel mai ușor lucru din lume să-i spună astfei de lucruri lui Tresham.

– Vin de la Selby. I-am dat domnișoarei Thornhill domeniul Pinewood.

Fratele lui privi în jos, către el, cu o expresie indescifrabilă.

– Ești un nesăbuit, Ferdinand, zise în cele din urmă.

Dar trebuie să vedem și partea bună a lucrurilor. Se va întoarce acolo și va dispărea din viața ta. Vezi tu, nu este prea înțelept să te îndrăgostești de amantă. Mai ales de una atât de cunoscută.

În mintea lui Ferdinand se produse atunci o legătură. Camera din seara trecută – cea cu pianul și șevaletul – și rama pentru brodat. Ceva din încăperea aceea nu-i dădea pace. Tresham cînta la pian. Și picta. Dar pînă să-l convingă Jane, amîndouă fuseseră talente ascunse. Tatăl lor își crescuse fiii cu credința că arta și muzica erau preocupări cu precădere feminine. Își făcuse moștenitorul să se simtă rușinat de astfel de aptitudini. Chiar și acum Tresham cînta rareori cuiva în afară de Jane. Și picta doar atunci cînd ea ședea tăcută lîngă el, brodînd. Era nespus de pricepută. *Camera aceea.*

– Dar *tu* ai făcut-o, zise privind intens, cu ochii mijiți către fratele său. Tu te-ai îndrăgostit de amanta *ta*, Tresham. Te-ai căsătorit cu ea.

Se pomeni străpuns de una dintre vestitele priviri negre ale lui Tresham.

– Cine ți-a spus asta? Glasul lui Tresham era cel mai primejdios, cînd era cît se poate de blînd și plăcut.

– O anumită cameră dintr-o anumită casă, răspunse Ferdinand.

Dar nu era numai camera. Mai era și dormitorul, colorat elegant în verde și crem. Putea să parieze pe un ponei că era opera lui Jane. Avea un gust desăvîrșit în materie de decorație interioară și culori. Ea fusese *amanta* lui Tresham. Înțelegea acum de ce nu vînduse fratele său casa pînă acum.

– Aș face mai bine să închiriez casa de la tine, Tresham, continuă în vreme ce fratele lui îl privea cu buzele strînse. Cred că nu pentru prea mult timp. Probabil că se va întoarce la Pinewood cînd va afla că-i aparține, chiar dacă vrea sau

nu. Atunci vei putea fi liniștit. Fratele tău mai mic va fi ferit de ghearele unei cunoscute femei ușoare. Spre deosebire de tine. Toată lumea credea că amanta ta era o criminală.

– Pentru Dumnezeu, Ferdinand. Fratele lui sprijini o mână de obflincul șeii, lovindu-și încetisor gheata cu cravașa. Cauți moartea cu tot dinadinsul? Îți dau un sfat, dragul meu. Dacă trebuie, lipește-mi un pistol de frunte și trage, dar nu te atinge de renumele contesei. Nu-ți permit.

– Iar eu, să te ia *naiba*, nu-ți voi permite să te atingi de cel al domnișoarei Thornhill, replică Ferdinand.

Tresham își îndreptă spatele.

– Pînă la urmă, despre ce-i vorba, Ferdinand? Te-ar supăra atît de tare să o vezi plecînd?

Viața ar fi pustie fără ea, nimic mai mult. Nu ar mai avea rost. Presupunea însă că va continua să trăiască. Nu se murea în urma unei asemenea boli ridicole precum o inimă frîntă. Și, oricum, cînd începuse să aibă astfei de sentimente față de ea? După ce se culcase cu ea? Probabil că doar dorința era cea care îl tulbura atît de mult. Nimic mai grav.

– Problema este, zise el, că nu mă pot împiedica să nu mă gîndesc că ar fi putut rămîne în continuare ca amantă a mea, dacă nu i-aș fi cedat domeniul în dimineața asta sau dacă nu i-aș înmîna actul. Nu pot să nu fiu tentat. Dar ar fi o greșeală. Așa ar fi, Tresh. Nu-mi pasă ce a făcut în trecut. Cred că a avut motive suficient de bune. Dar vezi tu, *acum* este domnișoara Thornhill de pe domeniul Pinewood. Este o doamnă. Și nu pot suporta asta deoarece am pus-o într-o situație neplăcută și vreau să continuu chiar dacă locul ei este acolo. Și nu pot *suporta* gîndul că va pleca. Doar o remarcă ironică să faci despre vorbele astea de neînțeles și te dau jos de pe cal și te pocnesc. Jur că o fac.

Fratele lui îl privi furios preț de cîteva clipe înainte de a descăleca.

– Hai la Jackson, zise, și scoate untul din mine, dacă asta te face să te simți mai bine – și dacă poți. Preferabil însă nu și dinții, dacă n-ai preferințe. Ciudat – nu credeam că-ți plac atât de tare femeile, Ferdinand. Dar poate că tocmai asta e. Ar fi trebuit să ghicesc că atunci când vei cădea în plasa uneia, vei cădea de-a binelea.

Ferdinand se întoarse târziu în după-amiaza aceea. După ce se bătuseră pînă fuseseră chit, se dusesse acasă la Tresham. Angie se afla acolo, sporovăind pînă îl apucase durerea de cap, și insistase ca cei doi frați să-i admire noua bonetă. Făcuse o partidă de lupte cu nepotul lui pe care Tresham îl adusese jos, la ceai. Atît Angie, cît și Jane îl invitaseră la cină. Angie cîștigase, în ciuda asigurării lui că nu o va însoți la balul Grosnick după aceea – îi explicase că va merge Heyward cu ea, dar Ferdie știa cît de mult dansa el, supărător om, deși nu chiar, pe cînd Ferdie era un dansator înnăscut care ar face să o invidieze toate femeile de la petrecere.

În cele din urmă ajunse și acasă. Nu îi era limpede cum va proceda. Să-i dea imediat actul și să o informeze că domeniul Pinewood îi aparține, fie că îi place, fie că nu? Sau să păstreze secretul pînă diseară? Poate ar putea face dragoste cu ea în după-amiaza asta. Ar fi un gest dezonorabil? La naiba, uneori onoarea este o adevărată pacoste.

– Spune-i domnișoarei Thornhill că am sosit, îl informă pe Jacobs cînd intră. Unde este?

– Nu este acasă, milord, răspunse majordomul, luîndu-i pălăria și bastonul.

La naiba! Nu luase în calcul și posibilitatea că ar putea fi plecată. Afară era însă o după-amiază cît se poate de plăcută. Probabil că simțise nevoia de aer și mișcare.

– Voi aștepta, zise el. A spus cînd se va întoarce?

– Nu, milord.

– Era însoțită de servitoare? Ferdinand se încruntă. Acum se afla la Londra. Nu voia să o știe plimbându-se fără însoțitor.

– Da, milord.

Întră în camera cu pianul și privi în jur. Se întrebă cum naiba de nu înțelesese adevărul încă de când intrase aici, ieri? Întreaga atmosferă amintea de Jane și de Tresham alături de Jane. Deși rama pentru brodat, șevaletul și pupitrul pentru note erau goale, era o încăpere neașteptat de agreabilă. I-ar plăcea să-și petreacă timpul aici cu Viola. Aici s-ar simți nu numai amanta, ci și tovarășa lui. Ar vorbi, ar citi și s-ar simți bine împreună. Aproape ca o soție.

Își aminti însă că nu dorea o soție – și nici o metresă. Dorea ca Viola să se întoarcă la Pinewood, ca stăpînă a casei. Chiar dacă însemna să nu o mai vadă niciodată, fiindcă așa își dorea ea.

Neliniștit, ieși din cameră și urcă spre dormitor. Se așeză pe o parte a patului, trecîndu-și mîna peste perna pe care se odihnisese capul ei cu o seară în urmă. Spera – își înghiți nodul din gît –, spera că se va întoarce acasă. Poate că după o vreme va putea și el să meragă acolo, să stea la Boar's Head, să o viziteze, să o curteze ...

Trecu în camera ei de toaletă. Era goală. Era drept că nu adusese cu ea de la Pinewood decît o singură geantă, dar ar fi trebuit ca măcar o perie, un pieptene sau altceva să se afle pe măsută. Singurul obiect din încăpere era o hîrtie împăturită, sprijinită de oglindă. Traversă camera cu pași șovăitori, știind foarte bine ce era. Pe spatele hîrtiei văzu numele cu scrisul acum prea bine cunoscut.

Era la fel de scurtă ca precedenta.

„Ne-am înțeles că sîntem liberi să punem capăt legăturii noastre oricînd am dori. Eu îi pun capăt acum. Întoarce-te la Pinewood. Cred că acolo îți vei găsi împlinirea pe care pari să fi căutat-o toată viața. Fii fericit acolo. Viola.”

Așadar, pînă la urmă tot fugise. Înțelese că asta fusese intenția ei de la început. Gîndindu-se acum, își putea aminti că niciodată nu spusese clar că îi va fi amantă, doar că îl va însoți aici și că trebuia să fie liberă dacă va dori vreodată. Se făcuse pierdută în imensitatea Londrei. Noaptea trecută nu însemnase nimic pentru ea. *Ei* nu însemna nimic pentru ea. Prefera viața de curtezană. Nu pricepea nimic. Dar trebuia oare?

O să se învețe vreodată minte?

Mototoli hîrtia, aruncînd-o pe podea.

– La naiba cu tine! zise cu voce tare.

Apoi fu surprins și rușinat – de parcă ar fi fost cineva de față – să constate că nu își poate opri lacrimile.

– La naiba! spuse printre hohote. Ce vrei de la mine?

Tăcerea din jur îi răspunse limpede și răspicat.

Absolut nimic.

Viola mergea acasă. La hanul unchiului ei ca să-și revadă mama și surorile. Și ca să-l întâlnească pe Daniel Kirby și să pună lucrurile la punct pentru viitor. Chiar dacă nu voia să accepte agonia speranței, avea de gînd să lupte cît putea. Cu geanta în mînă și Hannah lîngă ea, pomi la început în direcția opusă hanului. Trebuia să facă mai întîi o anumită vizită.

Rămase așteptînd îndîrjită vreme de trei ore, într-un birou întunecos al firmei de avocați Westinghouse & Sons, înainte de a fi primită pentru un minut de către cel mai tînăr partener care o asigură că testamentul contelui de Bamber nu amintea defel de domnișoara Viola Thornhill.

– Ei bine, Hannah, zise ea cînd părăsiră biroul firmei, să știi că nici nu mă așteptam la altceva. Dar a trebuit să aud cu urechile mele.

– Unde mergem acum, domnișoară Vi?

Hannah nu fusese de acord cu destinația din seara

trecută, iar în dimineața asta nu fusese de acord nici cu plecarea lor. Voia ca Viola să se arunce la picioarele lordului Ferdinand, să-i mărturisească totul, să-l implore să-i împrumute banii de care avea nevoie pentru a-l plăti pe Daniel Kirby. Dacă domnișoara Vi își juca bine cărțile, s-ar fi putut oferi el însuși să o facă.

Niciodată! Nu va cere bani de la el, nu-l va împovăra cu problemele ei și nici nu-l va atrage într-o căsătorie pe care ar regreta-o tot restul vieții lui.

– Vom face o vizită contelui de Bamber, răspunse ea lui Hannah.

Cînd ajunseră acolo era trecut de amiază. Probabil că nici nu era acasă. Și mai probabil, nu va fi lăsată să intre chiar dacă se afla acolo. Era un lucru cît se poate de neobișnuit ca o doamnă, deși însoțită de camerista ei, să viziteze un gentilom singur. Probabil că nu ar fi reușit să intre dacă contele nu s-ar fi întors acasă tocmai cînd ea discuta cu servitorii.

– Ia te uită, ce avem aici? Întrebă el, urcînd treptele în urma ei și privind-o cercetător.

Era un bărbat scund, corpolent, cu părul blond și aprins la față. Nimic nu semnala vreo asemănare cu tatăl său.

– Mă numesc Viola Thomhill, zise ea întorcîndu-se către el.

– Ei, naiba să mă ia. Sprîncenele bărbatului se ridicară involuntar. Chiar ea, sînd în pragul meu! Mi se face îngrozitor de rău numai auzindu-ți numele. Nu vreau să mă deranjezi. Pleacă. Ușș!

– Mama mea a fost cîndva guvernanta dumneavoastră, spuse ea.

O clipă crezu că o să o alunge din nou, dar o expresie uimită se ivi pe chipul lui.

– Hillie? Întrebă el. Nu am avut decît o singură guvernantă – înainte de a merge la școală. Se numea Hillie.

– Rosamond Thornhill, zise Viola. Mama mea.

Privi cum în ochii lui se limpezea înțelesul cuvintelor sale.

– Ai face mai bine să intri, zise el nu prea binevoitor, conducînd-o în casă, prin hoi, pînă într-un salonaș. Hannah îi urmă, rămînînd tăcută lîngă ușa pe care contele o închisese.

– Cine naiba ești? o întrebă.

– Mama mea a fost amanta tatălui dumneavoastră vreme de zece ani, zise ea. Era și tatăl meu.

O privi fix, cu o expresie întunecată.

– Ce dorești de la mine? Dacă ai venit să ceri bani...

– L-am cunoscut cu puțin înainte de a muri, zise ea. Era hotărît să-mi asigure existența. El m-a trimis la Pinewood. Spunea că este una dintre proprietățile mai mici. El însuși nu fusese niciodată acolo. Dar credea că e un colț destul de bine ascuns din Anglia și care, bine administrat, mi-ar fi putut oferi o viață decentă. Avea de gînd să-și modifice testamentul așa încît să îmi aparțină pentru totdeauna.

– Ei, bine, nu a făcut-o, replică el. Numai ideea...

– M-a iubit, spuse ea. Întotdeauna m-a iubit. Nu m-am îndoit niciodată de afecțiunea lui pe cînd eram doar un copil, înainte ca mama să se căsătorească. După aceea am început să-mi pun întrebări, pentru că, dintr-o dată, a încetat să ne viziteze; nici măcar nu ne-a mai scris. Dar era numai vina mamei, am aflat mai târziu. Rupsesse orice relație cu el și refuza să-i îngăduie să mă viziteze pe mine măcar. A distrus toate scrisorile și cadourile pe care mi le trimitea. L-am văzut odată, în parc, absolut întîmplător. Dar nu contează. Cu siguranță nu te interesează detaliile. L-ai convins pe domnul Westinghouse să elimine noua clauză din testament?

Furia ce luă locul fulgerător primei reacții o convinse că nu el era cel rău-voitor în această afacere.

– Pleacă de aici, șuieră el, înainte să te dau afară.

– Ar fi putut să facă un alt testament cu alți avocați? Întrebă ea, neluînd în seamă furia lui. Vedeți, nu este în joc doar Pinewood. Mai era o hîrtie în care se spunea că va înainta un act către avocatul său pentru ca această problemă să nu fie pusă niciodată ia îndoială. A achitat cîteva datorii de-ale mele pentru a mă elibera dintr-un angajament și pentru a împiedica trimiterea mamei mele la închisoarea datornicilor. L-a pus pe cel față de care eram datoare să semneze o hîrtie prin care se confirma că toate polițele fuseseră achitate, că nu mai erau altele și că renunța la dreptul de a pretinde o altă datorie anterioară datei acordului.

– Pe dracu'! exclamă contele de Bamber.

– Omul acela pretinde acum alte datorii, spuse Viola și dorește să-l plătesc.

– Și te aștepți ca eu...

– Nu! zise ea. Tatăl meu m-a salvat ... de la o viață de prostituată pe care fusesem nevoită să o aleg pentru a plăti polițele. Mi-a asigurat viitorul așa încît să pot trăi în pace și siguranță toată viața. Nu cer nimic de la dumneavoastră, milord. Cer doar ca tatălui meu să nu-i fie refuzată ultima dorință. Hîrtia aceea este deosebit de importantă pentru mine. Tatăl dumneavoastră mă iubea. Vedeți, eram fiica sa în aceeași măsură în care erați și dumneavoastră fiul lui, deși nașterea mea nu a fost legitimă.

O privi cîteva minute, trecîndu-și o mînă prin păr înainte de a se întoarce și a privi cărbunii stinși din cămin.

– Să mă ia dracu', zise. De ce a trebuit să mă duc la Brookes în seara aceea? De atunci nu am avut parte decît de necazuri în legătură cu proprietatea aia. Ei bine, nu și-a schimbat testamentul și cu asta basta. Și nu există nici o altă hîrtie. Mi-ar fi spus Westinghouse. Sau ar fi trebuit să-ți recunoască numele, nu-i așa?

– Și nu există posibilitatea să o aibă altcineva?

Bătu cu degetele pe polița căminului.

– Mă întreb dacă mama știa de Hillie, murmură el. Sau despre tine. Pot paria că da. Mama știe întotdeauna orice.

Viola aștepta.

– Îmi pare rău, spuse el într-un târziu întorcându-se cu fața spre ea. Nu te pot ajuta. Și chiar dacă aș vrea, nu te pot trimite înapoi la Pinewood – și nu pot spune că e cazul. De ce să o fac? Nu ești decât greșeala tatălui meu. Pinewood este al lui Dudley. Du-te și roagă-l pe el. Sînt așteptat undeva la cină. Acum va trebui să pleci.

Nu mai era nimic de zis. Viola și Hannah plecară. Se părea că nu exista nici o cale de a se salva de viitorul inevitabil.

Porniră pe lungul drum spre casă.

19

Niciodată nu te-am văzut așa de indispus, Ferdie, se plînsese lady Heyward. Mă așteptam să-mi povestești o mulțime de istorii despre Pinewood și cele două săptămîni petrecute la țară. Dar de fiecare dată cînd ți se pune vreo întrebare, nu spui nimic demn de luat în seamă.

– Poate că, răspunse el iritat, asta e din cauză că încercarea de a strecura un cuvînt în conversație în prezența ta este sortită eșecului. Pe lîngă asta, mîncarea este deosebit de gustoasă și trebuie savurată. Să-i transmiți complimentele mele bucătarului.

– Nedrept! strigă ea. Nu-i așa că e nedrept, Jane? Spune-mi, nu i-am pus destule întrebări pentru a începe să-mi povestească ceva despre Pinewood? Și oare nu m-am oprit de fiecare dată pentru a-i acorda timpul necesar să-mi răspundă?

– Realmante nu este... începu Ferdinand.

– *Bineînțeles* că trebuie să fie o mulțime de lucruri de povestit, spuse ea. *Ce vecini ai acolo? Ce...*

– Angie, spuse Ferdinand hotărît, Pinewood nu îmi mai aparține. Nu merită să vorbim despre asta.

– Jocelyn mi-a spus că i-ai cedat domnișoarei Thornhill toate drepturile de proprietate, Ferdinand, zise ducesa de Tresham. Te *admir* pentru un o asemenea faptă onorabilă.

– Ce ai făcut, Ferdie? Sora lui făcu ochii mari de uimire.

– Cum considera că Pinewood îi aparține mai mult domnișoarei Thornhill decât lui însuși, explică Jane, i l-a înapoiat. Sînt foarte mîndră de tine, Ferdinand. Jocelyn mi-a povestit că este un loc foarte plăcut.

– Crezi că ai procedat înțelept, Ferdinand? Întrebă lordul Heyward. Ar fi putut să fie un domeniu foarte profitabil pentru tine.

– Acum am înțeles! strigă Angeline. Ferdie e *îndrăgostit!*

– O, Doamne! tresări el speriat.

– Ești îndrăgostit de domnișoara Thornhill, zise ea. Ce minunat! Așa că ai făcut extraordinarul gest de a-i înapoia domeniul Pinewood. Dar *trebuie* să te întorci acolo. Cu siguranță că îți va cădea în brațe, vărsînd lacrimi de mulțumire. Iar eu trebuie să fiu de față. Ia-mă cu tine. Heyward, *pot* să merg? Oricum îți petreci majoritatea timpului la Camera Lorzilor și știi foarte bine că ar fi o ușurare să nu mă mai însoțești o săptămînă sau două la evenimentele mondene. Ne va mai rămîne timp pînă la sfîrșitul sezonului să organizăm o nuntă mare la St. George. Și vom fi nevoiți să organizăm un bal aici. Jane, trebuie să mă ajuți. Nu am avut prilejul să fac asta pentru tine și Tresh atunci cînd v-ați căsătorit într-o dimineată, doar în prezența secretarei lui și a cameristei tale. O mare pierdere. Sînt hotărîtă ca pentru Ferdie să fac ceva mai bun.

– Angie! o întrerupse Ferdinand hotărît. Oprește-te. Surprinse privirea fratelui său peste masă. Tresham ridicase

doar puțin sprînceneie și strînsese buzele, concentrîndu-și atenția asupra farfuriei.

– Cred că îl faci pe fratele tău să se simtă stînjinit, draga mea, zise lordul Heyward.

– Bărbații! exclamă Angeline. De fiecare dată cînd se amintește ceva despre căsătorie sau dragoste, se simt stînjiți. Nu-i așa că sînt niște făpturi ridicole, Jane?

– De multe ori am fost de această părere, răspunse ducesa, privind ușor amuzată către Tresham, care nu răspundea provocărilor. Dar, Ferdinand, *cine* este domnișoara Thornhill? Jocelyn mi-a spus că este frumoasă.

– Bineînțeles, interveni Tresham, că asta a fost prima întrebare pe care mi-a pus-o Jane cînd m-am întors acasă.

– O, nu chiar prima, nesuferitule! protestă ea.

– Este cea mai enervantă femeie pe care am cunoscut-o vreodată, zise Ferdinand. M-a convins să încheiem o prinsoare, cu domeniul Pinewood ca miză – și a cîștigat. Nu a vrut să mai accepte premiul. Atunci i l-am dăruit. Apoi a fugit. Am urmărit-o și am prins-o din urmă înainte ca ea să ajungă la Londra. Astăzi l-am pus pe Selby să facă formele legale pentru schimbarea proprietarului, însă atunci cînd m-am dus să-i spun și ei, dispăruse din nou. Se pare că într-adevăr nu și-l dorește.

– Extraordinar! exclamă Jane.

– Așadar, mîine trebuie să te duci iar și să-l pui pe Selby să schimbe actele în prima variantă, zise Heyward. Oricum ar fi trebuit să vii la mine sau la Tresham înainte de a o face, Ferdinand. Ești mereu gata să acționezi impulsiv. E sîngele Dudley care-ți curge prin vene.

– Oamenii îndrăgostiți sînt întotdeauna impulsivi, zise Angie. Ferdie, trebuie să o găsești. Trebuie să o cauți în toată Londra. Angajează un curier de la Bow Street. Ce romantic!

– Nu vreau să o găsesc, declară el.

– Nu ai idee unde ar putea fi? întrebă Jane.

– Nici una, răspunse el curtenitor. Și nici nu vreau să știu. Pinewood este acum al ei. Este treaba ei dacă nu ți dorește. După mine, locul acela poate să putrezească.

Apoi un gând îl străbătu, apărut de nicăieri – vocea ei...

Probabil serveam cafea la hanul unchiului meu.

O întrebuse ce făcea cu șase sau șapte ani în urmă, dacă ar fi cunoscut-o înainte de a deveni curtezană. Atunci mintea lui abia înregistrase răspunsul.

– Cred că unchiul ei are un han, zise.

Angie era nerăbdătoare să știe ce fel de han, în ce parte a orașului, cum se numea unchiul ei. Ea și Jane – în mai mică măsură – păreau hotărâte să aprecieze că întreaga situație era romantică și că sfârșitul nu putea fi decât fericit. După câteva minute, Ferdinand nu mai putu suporta.

– Nici nu se pune problema să o găsesc, zise el. I-am oferit domeniul Pinewood și nu a vrut să-l primească. I-am propus să ne căsătorim și nu a acceptat. I-am oferit protecție și a fugit. A preferat să-și reia viața de dinainte.

– Care era ...? Întrebă Angeline.

Ferdinand putea simți peste masă privirea întunecată a fratelui său.

– A fost curtezană, spuse el. Una foarte vestită până să se ducă la Pinewood acum doi ani. Și a fost silită să facă asta. Așa încât, Angie, oprește-te să plănuiești nunta altcuiva. Să schimbăm subiectul, nu vreți?

– O, sărmana doamnă, spuse încet Jane. Mă întreb ce o face să se întoarcă la vechiul ei fel de viață.

– Eu, spuse Ferdinand.

– Nu. Ea clătină din cap, încruntată. Nu, Ferdinand. Nu poate fi asta.

– O doamnă cu un trecut pătat și un secret, exclamă Angeline, acoperindu-și pieptul cu mâinile. Irezistibil de interesant. Poți fi sigur că te iubește la fel de mult cum o

iubești și tu, Ferdie. De ce altfel ar fi fugit de tine de două ori pînă acum?

Femeile! gîndi el, în vreme ce Heyward se lansa într-un lung și plicticos monolog despre un discurs pe care-l rostise în ziua aceea la Camera Lorzilor. Cu cît înainta în vîrstă, cu atît înțelegea mai puțin femeile, gîndi Ferdinand. Trebuie că Angie și Jane erau cuprinse de o criză de ipohondrie.

Un hangiu. Nici nu îndrăzneă să se gîndească la cîte hanuri puteau fi în Londra. Unchiul ei – din partea mamei sau a tatălui? Cît de mici erau șansele ca el să poarte același nume de familie ca ea? Fusesse hangiu acum șase sau șapte ani. Mai era și acum?

Bănuia că nu dorea să fie găsită – cel puțin pînă să reapară ca Lilian Talbot. Iar el nu dorea să o găsească. Îl înșelase și-l respinsese de prea multe ori.

Cîte hanuri erau?

Doar nu își va irosi timpul să o caute, nu?

Mă întreb ce o face să se întoarcă la vechiul ei fel de viață.

Cuvintele lui Jane îi răsunau în urechi.

O trăsură se mișca din fața hanuii Calul Alb cu mare zarvă. Înainte de a intra în curtea pietruită, Viola și Hannah se dădură la o parte pentru ca să poată întoarce. Hangiul stătea în fața ușii, strigînd ceva către un grăjdar care nu se vedea. Dar cînd se întoarse și dădu cu ochii de cele două femei, un zîmbet larg înlocui strigătul.

– Viola! exclamă el, deschizîndu-se brațele.

– Unchiule Wesley!

Se pomeni strînsă în brațele lui puternice și lipită de pieptul lui larg.

– Așadar ai venit, zise el, depărtînd-o puțin ca să o privească mai bine. Dar de ce nu ne-ai anunțat? Ar fi trebuit să te întîmpine cineva. Bună ziua, Hannah. Rosamond și

fetele vor fi încântate. Strigă prin ușa deschisă a hanului: Claire! Vino să vezi ce avem aici!

O clipă mai târziu aparut sora ei. Viola observă imediat că era remarcabil de frumoasă. Devenise o fată subțire, cu trup armonios și cozi blonde. Se îmbrățișară, peste poate de fericite.

— Știam că o să vii! exclamă sora ei. Și e și Hannah cu tine. Hai sus. Mama o să fie fericită. Ca și Maria.

O luă pe Viola de mână și se întoarse spre ușa hanului. Se opri însă și privi neliniștită spre unchiul ei.

— Pot să urc cu ea, unchiule Wesley? Acum, că trăsura a plecat, s-a făcut liniște.

— Sus amîndouă, răspunse el vesel. Plecați.

Viola fu condusă în apartamentele de la etaj și în camera de zi a mamei sale, care cosea lîngă fereastră. Maria ședea la masă, cu o carte dinainte. O clipă mai târziu, camera se umplu de zarvă, rîsete, îmbrățișări și sărutări.

— Știam că o să vii! strigă Maria după ce se mai liniștiră. O, sper ca de acum încolo să locuiești aici, cu noi.

Dintr-un copil, Maria se schimbaseră într-o tînără ce promitea să devină frumoasă.

— Trebuie să fii obosită, zise mama, luînd-o pe Viola de braț și conducînd-o spre o canapea unde se așezară una lîngă alta. Acum ai venit din Somersetshire? Mi-ar fi plăcut să știm că ai de gînd să vii astăzi. Ți-am fi ieșit în întîmpinare. Maria, draga mea, fii fată bună și du-te pînă jos și adu o tavă cu ceai și cîteva prăjituri.

Maria se supuse, deși ar fi preferat să nu piardă nici o clipă din ce se va vorbi.

— E așa de plăcut să fii din nou aici și să vă văd pe toți, zise Viola.

Cîteva clipe se lăsă învăluită de bucuria de a se afla din nou acasă și de revederea familiei. Se întrebă dacă Ferdinand se întorsese acasă și-i descoperise lipsa.

- O să fie bine. Mama îi luă mîna și o mîngîie.
- Dar se pare că mă așteptați, remarcă Viola mirată. Mama îi strînse mîna.

– Am auzit, spuse ea, că în cele din urmă Pinewood nu ar fi al tău. Îmi pare atît de rău, Viola. Știi că nu am fost de acord să-l accepți de la... de la Bamber, în condițiile în care te descurcai atît de bine ca guvernantă; dar îmi pare însă rău că te-a înșelat așa.

În ciuda certurilor pe care le avuseseră înainte de a pleca la Pinewood, Viola avea destulă experiență de viață ca să nu-și judece mama prea aspru. Rămăsese însărcinată cu ea pe vremea cînd era guvernanta fiului contelui de Bamber. Contele o luase cu el la Londra și o ținuse acolo timp de zece ani, ca amantă, înainte ca ea să se îndrăgostească de Clarence Wilding și să se căsătorească cu el. Schimbarea din viața Violei fusese drastică. Încetase să-l mai vadă pe tatăl ei pe care îl adora. Avusese parte, în schimb, de nerăbdarea și disprețul tatălui său vitreg. Uneori, cînd bea prea mult și mama ei nu era de față, îi zicea „copil din flori”. A trebuit să o întrebe pe Hannah ce înseamnă asta.

Descoperise adevărul doar treisprezece ani mai tîrziu, cînd, plimbîndu-se prin parc, își recunoscuse tatăl și îl strigase fără să mai stea pe gînduri. Tatăl ei nu o părăsise. Ba chiar încercase să o vadă. Îi trimisese scrisori și cadouri. Contribuise cu bani pentru întreținerea ei. Dorise să o trimită la un internat bun înainte de a-i aranja o căsătorie respectabilă. Toate lucrurile îi fuseseră însă înapolate.

Așa descoperise el adevărul despre fiica lui și motivele pentru care ducea o asemenea viață. Aranjase o întîlnire cu Daniel Kirby și plătitise toate polițele rămase de pe urma celui care îi luase amanta și fiica. Apoi îi dăruise Violei o nouă viață. Îi dăruise domeniul Pinewood.

Mama ei fusese furibundă. La început, Viola avusese tendința să o învinovățească. Ce drept avea ea să o țină

departe de tatăl ei? Între timp învățase însă destule despre viață pentru a ști că inima omenească este un organ complex și adesea te poate duce în direcția greșită, fără rea intenție. Mai recunosc și că mama ei reacționa fără a cunoaște toate faptele. Ea credea că Viola avea respectabila slujbă de guvernantă.

O iertase cu mult timp în urmă.

– Nu m-a înșelat, mamă, răspunse ea. Dar cum ai aflat despre Pinewood?

– Domnul Kirby ne-a spus.

Numai la auzul numelui stomacul Violei se revoltă.

– Îl mai ții minte? Da, bineînțeles, zise mama. Vine destul de des la han să-și bea cafeaua, nu-i așa, Claire? Este încă foarte amabil. Am coborât și eu o dată sau de două ori ca să vorbesc cu el. A deplîns alături de noi pierderea ta. Firește, am fost înșelați. Atunci ne-a spus că fratele ducelui de Tresham a cîștigat domeniul și a venit în Somersetshire pentru a-l revendica. Cum îl cheamă pe fratele lui? Nu-mi pot aminti.

– Lordul Ferdinand Dudley, răspunse Viola.

Însemna că Daniel Kirby aflase. *Bineînțeles* că aflase. Era treaba lui să știe tot. Așa se explica de ce descoperise brusc o nouă datorie. Știa că ea se va întoarce la Londra. Știa că o putea manipula iar.

– Cum este lordul Ferdinand Dudley, Viola? întrebă Claire.

Chipeș. Cu simț al umorului. Fermecător, nemaipomenit de atrăgător. Curajos și răpitor. Bun. Onorabil. Inocent – neașteptat de inocent.

– Nu l-am cunoscut de-ajuns pentru a-mi forma o părere, spuse ea.

Maria se întoarce cu o tavă pe care o lăsă pe măsuta din apropierea canapelei.

– Ei bine, zise mama tumînd ceaiul, acum te afli acasă,

Viola. Capitolul acela din viața ta se află în trecut și e mai bine să îl dăm uitării. Poate că domnul Kirby te va ajuta din nou. Cunoaște o mulțime de persoane influente. Deși i-ai părăsit oarecum pe neașteptate, sînt convinsă că foștii tăi patroni îți vor da o bună recomandare.

Viola clătină din cap cînd Maria îi oferă farfuria cu prăjituri. Îi era greață. Bineînțeles, tocmai asta avea să se întîmple. Daniel Kirby va veni în curînd, vor discuta și vor adopta un aranjament pentru ca ea să-și reia cariera. Vor stabili apoi o poveste potrivită pentru familia ei, așa încît să nu bănuiască niciodată adevărul.

În vreme ce sorbea ceaiul și asculta vorbăria Mariei despre ultimele vești de la Ben, Viola se gîndea că poate le va spune chiar ea adevărul – acum, înainte ca viața ei să devină din nou o pînză de minciuni și înșelătorii.

Dar nu o putea face. Toată viața lor ar fi distrusă. De-a lungul anilor, unchiul Wesley fusese cît se poate de bun cu ei. Nu se recăsătorise după ce soția lui murise la nașterea copilului, numai după un an de la căsătorie. Sora lui și familia ei deveniseră acum familia lui. Îi întreținuse bucuros și fără să se plîngă. Viola nu ar suporta să-l vadă distrus. Și mai erau și Claire, Maria, Ben, cărora trebuia să le asigure un viitor plin de perspective frumoase. Sănătatea mamei lor nu era prea solidă. Nu ar putea să îndure o asemenea povară.

Nu, nu o putea face.

20

Era a doua zi de cînd Ferdinand călărea de la un han la altul într-o căutare pe care o bănuia inutilă. Putea irosi în felul ăsta aproape o săptămîină pînă cînd o va putea vedea – în parc sau la teatru – sau va auzi despre ea de la

cunoștințele sale. Se va spune că Lilian Talbot s-a întors, la fel de frumoasă, ispititoare și scumpă ca întotdeauna. Lordul nu-știu-care fusese destul de norocos ca să-și asigure mai întâi serviciile ei, următorul lord nu-știu-cum...

Dacă ar fi înțelept, își spunea Ferdinand, s-ar întoarce la Selby și l-ar pune să rupă actele de transfer al proprietății, apoi s-ar întoarce – și ar rămîne acolo toată viața.

Nu fusese niciodată vestit pentru înțelepciunea sa.

Pătrunzînd în curtea pietruită, se gîndi că ajunsese la hanul Calul Alb la momentul nepotrivit. O diligență se pregătea să plece. Pretutindeni erau oameni, cai, bagaje și multă agitație și zgomot. Un grăjdar îl recunoscuse însă ca fiind un gentleman și se grăbi să-l întîmpine și să-l întrebze dacă-i putea lua calul.

– Poate că da, zise Ferdinand, aplecîndu-se peste șa. Dar nu sînt sigur că mă aflu unde trebuie. Caut un hangiu pe nume Thornhill.

– Este acolo, domnule, răspunse flăcăul arătînd spre mulțimea de oameni din apropierea diligenței. Este ocupat acum, dar îl pot striga dacă doriți.

– Nu. Ferdinand descălecă, înmînîndu-i băiatului o monedă. O să aștept înăuntru.

Hangiul era pe cît de înalt, pe atît de lat. Discuta cu vizitiul diligenței. Se numea Thornhill. Oare căutările lui se puteau termina atît de ușor? se întrebă Ferdinand.

Se aplecă și se pomeni într-o verandă întunecoasă, cu grinzi. O fetișcană subțire ducînd o tavă cu vase murdare îl salută și ar fi trecut mai departe dacă el nu i s-ar fi adresat:

– O caut pe domnișoara Viola Thornhill.

Îl privi mai atent.

– Pe Viola? Este în sala de mese, domnule. Doriți să o chem?

– Nu, răspunse el. Mai că îl cuprinsese ameteala. Se afla *aici*? În ce cameră? adăugă apoi.

Îi arată cu degetul și rămase privind în urma lui.

Probabil că va mai dura pînă să piece diligența, se gîndi cînd ajunse în prag. Sala era încă plină pe jumătate. O zări însă imediat pe Viola care ședea în capătul îndepărtat al încăperii, cu fața către el. La aceeași masă cu ea ședea un bărbat cu care discuta.

Ferdiand îi privi, sfîșiat între ușurare, furie și incertitudine. Nu se gîndise cum va proceda dacă o va găsi. Se putea duce direct la masa aceea, să pună hîrțile lîngă farfuria ei, să o salute și să piece fără să mai spună nimic. Și-ar putea continua atunci viața, cu conștiința împăcată.

Două lucruri se întîmplară însă înainte de a apuca să se hotărască.

Omul întoarse capul ca să se uite pe fereastră. Ferdinand nu putea să-l vadă prea bine, dar fu destul ca să-și dea seama că îl cunoaște. Nu personal, dar presupunea că nu erau prea mulți din clasa lui socială care să nu-l recunoască pe Daniel Kirby. Deși nu făcea parte din înalta societate, era un gentilom. Se învîrtea prin locuri precum Tattersall's și Jackson și la diferite curse – locuri frecventate în primul rînd de bărbați. Un individ micuț, cu fața rotundă, jovial, recunoscut și pentru ticăloșia lui. Era cămătar, șantajist și multe altele asemănătoare. Oriunde se puteau obține bani prin mijloace mai puțin ortodoxe, acolo se afla și Daniel Kirby.

Iar Viola Thornhill stătea de vorbă cu el.

A doua întîmplare a fost aceea că ea privi peste umărul companionului său și, o clipă, ochii ei îi întîlniră pe ai lui Ferdinand. Încetă să mai vorbească, dar expresia ei nu se schimbă. Nici o surpriză, nici furie, rușine – sau orice altceva. Apoi se întoarse spre Kirby și continuă de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic.

Ferdinand trase concluzia că nu dorea ca Daniel Kirby să știe că el se afla acolo. Trecură doar cîteva secunde cînd

se întoarse să o găsească pe tînăra servitoare care rămăsese locului, cu tava în mînă.

– Locuiește aici? Întrebă el.

– Da, domnule, răspunse fata.

– Mama ei de asemenea?

– Da, domnule.

– Cum se numește?

– Mama? Se încruntă.

– Mama *ta*? O privi mai atent. Domnișoara Thornhill este sora ta?

– Sora mea vitregă, domnule, spuse ea. Mă numesc Claire Wilding.

Nici măcar nu știuse că avea o soră. Fata era micuță, subțire și blondă. Se hotărî brusc:

– Vrei să o întreb pe doamna Wilding dacă ar vrea să mă primească? Întrebă și scoase din buzunarul hainei o carte de vizită.

Ea o privi în vreme ce el o puse pe tavă.

– Da, milord. Făcu o plecăciune, roșind. O voi întreba.

Observă că vorbea cu un accent rafinat, asemeni Violeti. Era limpede că știa să și citească.

Viola se gîndea că viața nu putea fi mai neagră cînd Daniel Kirby își lua rămas-bun. Îl văzuse zîmbind pe unchiul ei, cînd urcase ca să-i anunțe sosirea ticălosului. Mama ei arătase încîntată, și de asemenea, insistase să coboare cu Viola în camera de mese ca să-l salute.

Bineînțeles că imediat ce se pomeniseră singuri, discuția se îndreptase către afaceri. Termenii rămăseseră aceiași. Deși știa că nu mai exista nici o speranță, Viola nu cedase fără să protesteze. Cînd pomeni de biletul pe care domnul Kirby îl semnase și îl dăduse tatălui său, o privise blînd, fără nici o reacție.

– Despre ce fel de bilet este vorba? întrebuse. Nu-mi amintesc așa ceva.

– Desigur că nu. Nu ai avea cum, îi răspunsese cu răceală.

El urma să-i găsească un apartament. Tot el avea să răspîndească vestea că se întorsese în oraș. Îi va găsi clienți. Îi mai acorda o săptămîină pe care să o petreacă cu familia în vreme ce el făcea aranjamentele necesare.

– În cele din urmă, spusese el, li s-ar putea părea ciudat dacă ți-aș găsi prea repede un post de guvernantă. Și nu dorim să supărăm familia, nu-i așa?

Ca și cînd întîlnirea cu Daniel Kirby nu era de ajuns pentru dimineața aceea, se întîmplase încă ceva înspăimîntător în timp ce vorbea cu el. Conștientă că cineva stătea în pragul camerei, ridicase privirea și o clipă uitase cu desăvîrșire ce spunea.

În secunda care îi trebuise ca să-și revină, nu îi trecuse prin cap decît că o *găsise*, venise după ea, putea alerga în brațele lui unde va fi în siguranță pentru totdeauna. Apoi își *revenise* și își luase privirea de la el. Cîteva secunde mai tîrziu, cînd se uitase din nou, el dispăruse.

Simțise o imensă ușurare.

Atinsese însă în același timp și prăpăstiile cele mai adînci ale disperării.

Se ridică de la masa acum goală. Promisese să ajute la alcătuirea cîtorva documente de care Claire avea oroare. Dar mai întîi, gîndea, trebuia să urce în camera ei și să stea cîteva clipe singură.

Cum o *găsise*?

De ce *venise*?

De ce *plecase* fără să spună măcar un cuvînt?

Se va întoarce?

În camera ei se afla Hannah, care aranja cîteva rochii proaspăt spălate și călcate.

— Mama te roagă să te duci în odaia ei *de îndată* ce pleacă *omul acela*, o anunță.

Viola oftă.

— Ți-a spus cumva ce vrea, Hannah?

— Nu, răspunse femeia, deși Viola bănuia că știe foarte bine.

Oftă din nou. Probabil că mama dorea să se bucure împreună de faptul că domnul Kirby îi promisese fiicei sale să o ajute să-și găsească de lucru, își zise Viola deschizând ușa camerei de zi.

Lângă cămin ședea lordul Ferdinand Dudiey.

— Uite cine a venit să mă viziteze în dimineața asta, Viola, spuse mama, ridicându-se și apropiindu-se. Crede că nu mai trebuie să ți-l prezint.

El se ridică și făcu o plecăciune când mama ei se întoarse și îi zîmbi cu căldură.

— Domnișoară Thornhill, spuse.

— Lordul Ferdinand a sosit din Somersetshire, îi explica mama, și a venit să mă salute. Nu-i așa că e foarte amabil din partea sa, Viola? Ne-a povestit Mariei și mie despre cât de mult te place lumea de la Pinewood.

Viola îl privi cu reproș.

— Foarte politicoș din partea dumneavoastră, milord, că ați venit să mă vizitați, zise ea. *Cum m-ai găsit? De ce ai făcut-o?*

— Vă rog să luați loc, îi spuse mama ei oaspetelui, trăgînd-o pe Viola lângă ea. Îi explicam, dragă Viola, de ce nu puteai să ni te alături. Privi către musafir. Vedeți, tatăl meu a fost un gentilom, dar și-a pierdut averea în câteva investiții necugetate, așa încît fratele meu a fost nevoit să-și croiască singur drum în lume, ca și mine, de altfel. Și eu am fost guvernantă. Tatăl Violei era un gentilom. Ca și fostul meu soț.

Mama ei era în defensivă, își zise Viola.

– Nimeni dintre cei care au văzut-o pe domnișoara Thornhill ocupându-se de petrecerea satului nu s-a putut îndoi de faptul că este o doamnă, spuse lordul Ferdinand, cu privirea zîmbitoare ațintită în ochii Violetei.

Începu apoi să-i povestească mamei sale și Mariei despre festivitățile de 1 Mai de la Trellick. Destul de repede după aceea, amîndouă rîdeau și exclamau încîntat. Desigur că una dintre calitățile lui era aceea de a ferma orice audiență. O iritase această abilitate la Pinewood. O irita și acum.

– Sîntem bucuroși că Viola s-a întors acasă, spuse mama ei în cele din urmă. Cu siguranță însă că va preda din nou cît de curînd. Domnul Kirby a promis că o va ajuta să găsească un post respectabil, așa cum a mai făcut odată.

Viola îl privea pe lordul Ferdinand care nu schiță nici un gest că ar recunoaște numele.

– Atunci înseamnă că am sosit în oraș la timp, doamnă. Dacă mi-aș fi amînat vizita, aș fi putut să nu o mai găsesc pe domnișoara Thornhill.

– Da, așa-i, aprobă mama.

– Mă întreb dacă-mi permiteți să schimb cîteva cuvinte singur cu fiica dumneavoastră, doamnă? întrebă el.

Viola clătină imperceptibil din cap, dar nimeni nu se uita la ea. Mama ei se ridică imediat.

– Desigur, milord, spuse ea, părăind neobișnuit de mulțumită. Haide, Maria. Să vedem cum putem fi de ajutor jos.

Mama credea că el venise să-i *facă curte*, gîndi Viola cînd aceasta, cu spatele la musafir, îi arunca o privire plină de înțeles. Apoi plecă, luînd-o pe Maria cu ea.

Ceasul de pe polița căminului bătea cu un zgomot neobișnuit.

Viola întinse mîinile în poală.

– Cum m-ai găsit? întrebă.

– Ai spus că unchiul tău este hangiu, zise el.

Spusese ea una ca asta?

– Am început să te caut de ieri-dimineață, continuă el. Am început cu hanurile aflate pe traseul diligenței, cu slaba speranța că unchiul tău se mai ocupă încă de această afacere și se numește Thornhill.

Ea îl privi.

– De ce?

Ferdinand se ridicase în picioare când plecaseră cele două femei. Acum se afla în fața căminului, cu mâinile la spate. Părea mare și puternic. Se simțea dezavantajată. Îl văzu trăgînd adînc aer în piept, apoi expirînd încet.

– Cred că în mare parte pentru asta, spuse, scoțînd din buzunarul hainei un teanc de foi.

– De cîte ori trebuie să-ți spun nu ca să mă crezi? întrebă ea.

– Pinewood este al tău, spuse el. Am transferat legal titlul de proprietate pe numele tău. Este al tău chiar dacă îl vrei sau nu, Viola.

Întinse hîrțile, dar ea nu făcu nici o mișcare ca să le ia. Era prea tîrziu. Daniel Kirby aflase că el cîștigase domeniul și trăsese concluzia că, așa cum tatăl ei nu își schimbase testamentul, nu păstrase nici biletul acela. Ghicise că se afla din nou în puterea lui. Pinewood nu o mai putea ajuta acum. El se va asigura ca veniturile să nu fie niciodată suficiente pentru a plăti polițele.

Lordul Ferdinand se apropie de masă și puse actele lîngă cărțile Mariei.

– Este al tău, spuse din nou.

– Foarte bine, răspunse ea, privindu-și iar mâinile. Ți-ai îndeplinit cu succes sarcina. O zi bună, milord.

– Viola, spuse cu blînd, iar ea îl auzi oftînd exasperat.

În clipa următoare zări ghetele lui de călărie aproape de papucii ei, îl văzu lăsîndu-se în genunchi și cuprinzîndu-i

ambele mîini. Era nevoită să privească în ochii lui, aflați la nivelul feței sale.

– Mă urăști chiar atît de mult? o întrebă.

Întrebarea aproape că-i frînse inima. Poate că pînă acum nu realizase cît de mult îl iubea. Nu cît de *îndrăgostită* era de el, ci cît de mult îl *iubea*.

– E chiar atît de greu să crezi, îl întrebă la rîndul ei, că îmi doresc să fiu o persoană independentă și nu amanta ta?

– Ți-am oferit domeniul Pinewood, zise el. Mi-ai spus că este așa de important pentru tine doar fiindcă ți l-a lăsat răposatul conte de Bamber. Atunci l-ai iubit mai mult decît pe mine? Era destul de bătrîn ca să-ți fie tată.

În alte împrejurări, cuvintele lui i s-ar fi părut amuzante.

– Nesăbuitule! zise ea blînd. Ferdinand, el îmi era tată. Crezi că aş accepta un asemenea dar din partea unui iubit?

Mîinile lui se încleștară, și o privi uluit.

– Bamber era *tatăl* tău?

Ea aprobă dînd din cap.

–Nu-l mai văzusem de cînd mama se căsătorise cu Clarence Wilding. Era bolnav de cîțiva ani. Nu venea prea des la Londra. Atunci venise să consulte un doctor, dar era prea tîrziu. Știa că e pe moarte. Voi fi întotdeauna recunoscătoare că l-am văzut și l-am recunoscut în Hyde Park, strigîndu-l înainte de a mă putea opri. Mi-a explicat de ce nu auzisem nimic despre el în toți acei ani. Și a încercat să se revanșeze, să facă pentru mine tot ce ar fi făcut dacă nu ar fi fost înstrăinat prin căsătoria mamei mele. Era prea tîrziu să-mi aranjeze o căsătorie onorabilă – lucram de patru ani. Dar mi-a dăruit domeniul Pinewood și șansa unei noi vieți. A fost un dar prețios, Ferdinand, pentru că era de la tatăl meu. Era un dar făcut din dragoste pură.

El înclină capul și închise ochii.

– Așa se explică de ce nu vrei să crezi că a omis să-și schimbe testamentul, conchise el.

– Da.

Ferdinand îi sărută mîinile pe rînd.

– Iartă-mă, zise. M-am purtat ca un măgar cînd am sosit la Pinewood. Ar fi trebuit să plec imediat. Încă mai poți fi fericită acolo.

– Nu. Îl privea fix. Te-ai purtat chiar rezonabil ținînd seama de circumstanțe. M-ai fi putut alunga chiar din prima zi.

– Du-te acasă, o rugă. Întoarce-te acolo. Nu pentru că așa vreau eu, ci pentru că tatăl tău a dorit asta. Și pentru că acolo ți-e locul.

– Poate că o voi face, spuse ea.

– Nu, la naiba. Se ridică în picioare și o sili și pe ea să facă la fel. Îmi dau seama că spui așa doar ca să-mi faci pe plac. Nu ai nici cea mai mică intenție să te întorci acolo, nu-i așa? Pentru că vine de la *mine*. Asta mă face să revin la întrebarea inițială: Mă urăști atît de mult?

– Nu te urăsc. Închise ochii.

Era o greșeală. El se apropie, o cuprinse în brațe și o sărută. Deși nu o ținea prizonieră, nu avea puterea să se smulgă din îmbrățișare. Îi înconjură gîtui cu brațele, dînd la o parte toate zidurile pe care le ridicase în jurul ei în aceste ultime zile. Răspunse sărutului său cu toată pasiunea, dorul și dragostea pe care le simțea.

De-a lungul celor cîteva clipe, totul părea cu putință. Dar pasiunea nu putea alunga prea mult timp realitatea.

– Ferdinand, zise ea, trăgîndu-și capul înapoi, cu brațele încă în jurul lui, nu-ți pot fi amantă.

– Nu, bineînțeles că nu poți, aprobă el. Postul nu mai este disponibil. Oricum era o idee proastă. Nu am fost făcut pentru a avea metrese. Nu mă pot culca cu o femeie și apoi să-mi continuu viața de parcă nu ar exista. Te-am mai întrebat o dată, cu mult înainte de a ști cine a fost tatăl tău. Vreau să mă căsătoresc cu tine, asta e tot. Mi-ai lipsit.

Nu i-a spus că o iubește, dar nu trebuia să o facă. Se simțea din felul în care o privea, cum o ținea în brațe, din ceea ce-i spunea. Cîteva clipe, Violei îi fu greu să reziste tentației. Știa că doar cu un singur cuvînt – *da* – își putea schimba întreaga viață. O iubea. Dorea să se căsătorească cu ea. Îi putea spune orice – știa deja tot ce era mai rău despre ea. Nu se îndoia că el ar putea și ar plăti toate polițele lui Clarence Wilding, salvîndu-i astfel familia de amenințarea ruinei. Ea însăși s-ar putea elibera pentru totdeauna de Daniel Kirby și de o viață de prostituție.

Dar îl *iubea*. Nu se putea căsători cu ea fără a sacrifica tot ce era mai scump pentru el – familia, poziția în societate, prietenii. Putea crede acum că nu îi păsa de asemenea lucruri – întotdeauna manifesta nerăbdarea aceea periculoasă în acceptarea oricărei provocări – cu cît mai neobișnuită, cu atît mai bine. Asta era însă o încercare pe care nu avea cum să o cîștige. Ar fi nefericit pentru aproape tot restul vieții. Ceea ce însemna că și ea ar fi la fel.

– Ferdinand, spuse ea, retrăgîndu-se în spatele celui zîmbet parțial disprețuitor pe care-l adopta de fiecare dată cînd voia să nu fie rănită, am refuzat să mă căsătoresc cu tine deoarece nu doresc să mă căsătoresc cu nimeni. De ce aș face-o atunci cînd pot avea orice bărbat vreau, oricînd doresc, păstrîndu-mi în același timp libertatea? Nu am fost niciodată de acord să-ți fiu amantă. M-am culcat cu tine în noaptea în care am ajuns la Londra doar pentru că păreai să-ți-o dorești atît de mult. Și trebuie să recunosc că a fost plăcut. Dar încă nu știi – iartă-mă – cum să provoci plăcere unei femei. Dacă aș rămîne cu tine, într-o săptămînă sau două aș deveni neliniștită. De ceva vreme, același lucru mi se întîmpla și la Pinewood. Mi-ai făcu o favoare apărînd și silindu-mă să fac ceea ce doream – să-mi reliau cariera. Mi se pare interesant acest mod de viață.

– Nu face asta. O strîngea tare de braț, destul ca să o învinețească. În același timp o fixa, cu ochii deveniți brusc foarte întunecați. Blestemată să fii, Viola. Nu ai *încredere* în mine? Ai avea dacă m-ai iubi. Credeam că poate mă iubești și tu.

– O, Ferdinand. Zîmbea și vorbea încet. Ce nesăbuintă din partea ta.

Se depărta de ea, ridicîndu-și pălăria și bastonul de pe un scaun de lîngă ușă.

– Știi, ai fi putut avea *încredere* în mine. Cu mîna pe clanță, o privi din nou. Mi-ai fi putut spune dacă te șantajează cumva. Bărbații din familia Dudley știu cum să-și apere femeile. Dar nu te pot sili, nu-i așa? Și nici nu te pot face să mă iubești. O zi bună.

Ușa se închidea în urma lui cînd Viola întinse un braț spre el. Își acoperi gura ca să nu strige. Durerea din gîtul ei era aproape insuportabilă.

Așadar *știa* cine era Daniel Kirby.

Ai fi putut avea încredere în mine ... mi-ai fi putut spune. Bărbații din familia Dudley știu cum să-și apere femeile.

Nu *știa* unde locuia. Nu ar fi avut cum să-l găsească dacă s-ar fi răzgîndit.

Slavă Domnului că nu *știa*. Era ferită de tentație.

21

Ferdinand nu se putea gîndi încă la fratele său ca la un om de familie. Dar cînd majordomul lui Tresham îl conduse pînă în camera copiilor din casa Dudley și-l anunță, își găsi fratele șezînd pe podea lîngă fiul său de trei ani, construind din cuburi de lemn un castel ce părea destul de subred, în vreme ce bebelușul se afla pe o pătură lîngă ei –

nepriceput ia zidărie! – dînd din mîini și din picioare. Doica nu se zărea. Nici Jane.

Se pare că pentru cîteva minute cel puțin, sosirea unui unchi era mai interesantă decît castelul. Nicholas se apropie împiedicîndu-se și Ferdinand îl ridică aruncîndu-l în sus.

– Salut, bătrîne, zise, prinzînd copilașul care striga. Dumnezeuule, era să nu te prind. Cîntărești o tonă.

– Încă o dată!

Ferdinand îl aruncă din nou, se prefăcu că se împiedică și scoase un strigăt speriat cînd îl prinse, apoi îl iasă jos și se aplecă să gîdile bebelușul pe burtă.

– Unde e Jane? Întrebă el.

– În vizită la lady Webb – nașa ei, explică Tresham pentru eventualitatea că Ferdinand nu și-ar mai fi amintit. Angie a însoțit-o, așa că nu m-am mai dus și eu. Singurul lucru de bun-simț pe care l-a arătat vreodată sora noastră este afecțiunea pentru Jane. Găsesc foarte enervant faptul că în timpul sezonului nu este de *bon ton* ca soțul și soția să fie văzuți împreună sau să rămînă alături mai mult de două minute după ce sosesc într-o societate. Cu prima ocazie, îmi duc soția înapoi la Acton.

Așa se transformase fratele lui? gîndi Ferdinand privindu-l aproape fascinat. Un bărbat ce-și petrecea cea mai mare parte a timpului alături de copii sau bombănind cînd soția lui nu era cu el? După patru ani, Tresham nu se revolta să fie legat de picioare?

– Am nevoie de cîteva informații, zise Ferdinand, străduindu-se să pară relaxat. Mă gîndeam că tu ai putea ști.

– Ei, la naiba! exclamă fratele său cînd castelul se prăbuși brusc. A fost vina mea, Nick? Sau a ta? Iar l-ai împins cu degetul? Așa ai făcut, nelegiuitul. Își prinse în brațe fiul care se îneca de rîs și se luptă cu el pe podea.

Ferdinand privi oarecum îngândurat.

– Acum. Tresham se ridică în picioare și își aranjă hainele. Despre ce e vorba, Ferdinand?

– Presupun că-l cunoști pe Kirby, zise el. Știi cumva unde l-aș putea găsi? Adică unde locuiește?

Fratele său se opri și îl privi cît se poate de mirat.

– Kirby? spuse. Sfinte Dumnezeule, Ferdinand, dacă vrei o femeie, există modalități mai directe de a...

– El se ocupa de cariera lui Lilian Talbot? întrebă Ferdinand.

Ducele îl privi sever.

– Nick, ridică cuburile și pune-le la loc, zise, pînă nu se întoarce doica.

Privi către copilul care părea destul de mulțumit, după care traversă camera și se opri la fereastră. Ferdinand se apropie de el.

– I-am văzut vorbind în dimineața asta, zise Ferdinand. Pe Kirby și Viola Thornhill. Iar după aceea mama ei mi-a spus că el o ajută să-și găsească un post de guvernantă, cum a mai făcut și înainte. Părea să creadă ce spune.

– Atunci presupun, replică Tresham cu monoculul în mînă, că întrebarea despre postura lui de fost manager al ei era retorică?

– Trebuie să-l găsesc, continuă Ferdinand. Trebuie să-l silesc să-mi spună cu ce o șantajează.

– Te-ai gîndit vreodată, întrebă fratele său, că poate ea a fost aceea care l-a căutat pentru că vrea să-și reia munca?

– Da, răspunse Ferdinand curtenitor. Privi către trăsura de oraș a fratelui său, oprită în fața casei, din care coborau sora și cumnata lui. Dar lucrurile nu stau chiar așa. Știe că Pinewood este al ei, dar nu vrea să se întoarcă acolo. A fost *fericită* în locul acela, Tresham. Ar fi trebuit să o vezi prima oară cînd am întîlnit-o, organizînd un concurs de alergat cu

sacul, îmbujorată, rîzînd, cu margareta în părul prins în coadă la spate. La naiba, era *fericită*. Iar acum insistă să-mi spună că nu mă iubește. Nici nu sesiză că afirmația nu avea legătură cu ce spusese înainte.

– Dragul meu Ferdinand... Fratele lui părea sincer îngrijorat.

– Minte, spuse Ferdinand. La dracu', Tresham, *minte*.

Conversația fu însă întreruptă cînd se deschise ușa și intrară Jane și Angie. Se stîrni zarvă cît timp copiii au fost luați în brațe, iar Nicholas se laudă mamei și mătușii sale cu castelul pe care îl făcuse înalt pînă la cer, cu unchiul Ferdinand care l-a aruncat atît de sus încît aproape că l-a scăpat, iar bebelușul începu să plîngă. Din fericire, doica sosi la timp pentru a salva adulții, permițîndu-le să se retragă ca să ia ceaiul în camera de zi.

– Ei bine, Ferdie, întrebă Angeline de cum se așezară, ai găsit-o?

– Pe domnișoara Thornhill? întrebă el circumspect. Nu era sigur cît de domic era Heyward ca soția sa să primească vești despre una dintre cele mai vestite curtezane din Londra. Da. La hanul Calul Alb. Este al unchiului ei. Acolo locuiesc mama și surorile ei vitrege.

– Minunat! exclamă ea. Sînt îngrozitor de ordinare?

– Deloc, răspunse el înțepat. Se pare că Thornhill este fiul unui gentilom. La fel ca și Wilding – tatăl vitreg al domnișoarei Thornhill.

– *Clarence Wilding*? întrebă Tresham. Îmi amintesc de el. A murit într-o încăierare dacă nu mă înșel.

– Un gentilom totuși, ripostă Ferdinand, dîndu-și seama că vorbea pe un ton defensiv, așa cum o făcuse și doamna Wilding mai devreme. Domnișoara Thornhill este fiica naturală a contelui de Bamber.

Tresham ridică din sprîncene. Angeline părea extatică.

– O, Ferdinand, spuse Jane, asta ar explica de ce se afla la Pinewood. Acum sînt și mai bucuroasă că i l-ai înapoiat.

– Fiica unui *conte!* exclamă Angeline. Absolut minunat! Ar fi cît se poate de firesc să te căsătorești cu ea, Ferdie. Poate că cei mai formalști se pot încrunta auzind de copii naturali, dar mereu există persoane cît se poate de respectabile care se căsătoresc cu ei. Iar domnișoara Thornhill a fost recunoscută de tatăl ei înainte de a muri. I-a dăruit proprietatea – sînt sigură că asta dorea să facă, chiar dacă a uitat să menționeze în testament, iar acum că i l-ai înapoiat, nu va constitui nimic nou. Va fi cunoscută doar ca domnișoara Thornhill de la Pinewood – pînă cînd va deveni lady Ferdinand Dudley, bineînțeles. Jane, nu trebuie să mai pierdem timp...

– Angie! strigă Ferdinand. Faptul că este născută nelegitim nu este cel mai rău lucru pe care înalta societate i-l poate reproșa. Nu mi-ar păsa nici cît o ceapă degerată și i-aș apăra onoarea împotriva oricui ar îndrăzni să o pună la îndoială. Dar *ție* ți-ar păsa. Sau cel puțin atunci cînd Heyward îți va spune părerea lui.

– Aș! zise ea. Heyward nu mă influențează. Și-apoi, nu ar fi atît de îngust la minte.

– Ferdinand. Jane se aplecă în față. Ți-e *dragă, nu?* Te vei căsători cu ea? Nu te vom renega dacă o vei face. Nu-i așa, Jocelyn?

– Nu o vom face? Își întrebă el soția, fixînd-o cu una dintre privirile sale negre.

Ochii ei scînteiară. Ferdinand fusese întotdeauna fascinat să vadă că nu numai că pe Jane nu o intimidă privirea aceea, care l-ar fi făcut și pe cel mai curajos om să tremure, dar o provoca să răspundă la fel. Poate că, concluzionase el cu ceva vreme în urmă, tocmai de aceea se căsătorise Tresham cu ea.

– Pretinzi că ești un Dudley și totuși pui asemenea întrebări? strigă ea. Eu nu îl voi renega pe Ferdinand, chiar dacă *tu* o vei face. Și nici pe domnișoara Thornhill, dacă se va hotărî să se căsătorească cu ea. Nu are ce să facă în privința originii sale. Și cine știe din ce motive a ales o asemenea carieră? Femeile devin curtezane, amante și ... și prostituate dintr-o mulțime de motive. Dar *niciodată* pentru că așa doresc. Nici o femeie nu ar alege singură o situație atât de degradantă. Iar dacă domnișoara Thornhill a câștigat respectul, admirația și dragostea lui Ferdinand, atunci merită să fie recunoscută de familia lui. *Eu* cel puțin o voi recunoaște, chiar dacă nimeni altcineva nu o va face.

– Sigur că da, dragostea mea! răspunse Tresham cu blîndețe înainte de a întoarce ochii spre fratele său. Așadar, Ferdinand, iată cum stau lucrurile. Facem parte din familia Dudley. Iar dacă societatea ne dă de înțeles că ceva este imposibil, atunci, firește, sîntem provocați să dovedim că nu ne pasă nici *atîtica* de buna ei părere, zise el pocnind din degete.

– Bravo, Tresh! exclamă Angeline. Hanul Calul Alb ai spus, Ferdie? Jane, trebuie să le vizităm acolo pe doamna Wilding și pe domnișoara Thornhill. Abia aștept să o văd. Trebuie să fie deosebit de frumoasă dacă l-a atras pe Ferdinand. Heyward spune că nu i-au plăcut *niciodată* prea mult femeile, lucru pe care desigur că nu ar fi trebuit să-l spună în prezența mea, dar am reușit să-l conving acum cîțiva ani că nu sînt o floare delicată și că nu voi leșina la cea mai mică provocare. Uite ce vom face, Jane: le vom invita aici la o mare recepție pentru a le face intrarea în societate. Ferdie își poate anunța logodna...

– Angie! Ferdinand sări în picioare. Oprește-te! Nu vrea să se căsătorească cu mine.

Amuți o clipă, lucru ce se întîmpla destul de rar. Îl privea cu gura întredeschisă. Își reveni însă destul de repede.

– De ce nu? Întrebă.

– Pentru că nu vrea, spuse el. Pentru că ar prefera să-și păstreze libertatea și să ducă o viață independentă. Pentru că eu nu contez pentru ea. Pentru că nu mă *iubește*. Își trecu o mână prin păr. La naiba, nu-mi vine să cred că vorbesc cu familia despre viața mea personală.

– Înseamnă că se întoarce la Pinewood? Întrebă Jane.

– Nu, răspuse el. Nu vrea să facă nici asta. Dacă vrei să știi neapărat, își reia vechiul ei mod de viață. Gata! Am încheiat discuția. Pentru totdeauna. Plec acum. Mulțumesc pentru ceai, Jane. Nu luase nici măcar o înghițitură.

– Angeline, se adresă Jane cumnatei sale, dar cu ochii la Ferdinand. Îmi place ideea ta. Măine dimineață vom face o vizită la hanul Calul Alb. Nu cred că ar trebui să mai întârziem. Nu-mi interzice să mă duc, Jocelyn. Pur și simplu nu voi ține seama.

– Iubita mea, zise el cu un glas înșelător de slab, nu vreau să se spună despre mine că sînt unul dintre acei bărbați care nu-și pot controla soția. Poruncesc doar atunci cînd mă aștept să fiu ascultat.

Ferdinand nu mai auzi restul. Ieșise din cameră, închizînd ușa în urma lui. Coborînd scările, se gîndi că nu primise însă nici un răspuns la întrebarea cu care venise.

Va trebui să-l găsească singur pe Kirby. Nu ar trebui să fie din cale-afară de greu. Spera numai ca omul să ezite să vorbească. De fapt, spera să fie nevoit să-l convingă.

În dimineața următoare, Viola se afla în micul birou de la han, străduindu-se să aducă registrele la zi și asigurîndu-se că cifrele sînt corecte. Era îmbrăcată într-o rochie simplă de dimineață, uitată la han cu ani în urmă. Cum nu fusese vreodată *la modă*, nu era nici prea demodată. O pusese pe Hannah să-i aranjeze cozile într-o coroniță strînsă.

Voia să se simtă, cel puțin pentru restul acestei săptămîni, de parcă nu ar fi nimic mai mult decît secretara și contabila unchiului său. Nu voia să privească nici în urmă, nici înainte. Se concentra cu încăpăținare doar asupra cifrelor din fața ei.

Însă mintea unui om e un lucru cît se poate de ciudat. Se poate concentra asupra unei sarcini mecanice, rătăcind în același timp pe multe alte căi.

Întîlnirea cu Daniel Kirby.

Confruntarea cu Ferdinand.

În sfîrșit, asupra tot ce se întîmpla după aceea.

Mama ei se întorsese în cameră la scurt timp după plecarea lui. Ca și Maria, Claire și unchiul Wesley. Toate erau în așteptare.

– Ei bine? întrebese mama ei.

– Mi-a adus actele domeniului, le spusese, arătînd spre hîrțile de pe masă. Mi-a transferat dreptul de proprietate. A spus că întotdeauna mi-a aparținut mai mult mie decît lui.

– Asta-i e tot? întrebese mama ei, vădit dezamăgită.

– O, Viola, remarcase Maria, este așa de *chipeș*!

– M-a cerut în căsătorie, le spusese Viola. L-am refuzat.

Bineînțeles că nu putuse să le explice nici unui dintre adevăratele motive, mama ei fiind astfei nevoită să tragă concluzia că numai originea sa o făcuse să refuze. Atunci începuse să plîngă. Dar nu putea înțelege de ce acest lucru însemna atît de mult pentru Viola, cînd era limpede că lordul Ferdinand Dudley nu vedea la fel situația.

– Mamă, spusese Viola în cele din urmă, nu-l iubesc.

– Iubire? *Iubire*? Mama ei ridicase glasul. Ai refuzat oferta unui lord, fiu de duce, cînd te-ai fi putut căsători cu el, avînd astfel o viață asigurată? Cînd ai fi putut face ceva pentru surorile tale? Cum poți fi atît de egoistă?

– Cum poți să nu-l iubești, se piînsese Maria, cînd este atît de frumos?

– Taci, Maria! se răstise Claire. Mamă, șterge-ți lacrimile și dă-mi voie să-ți aduc puțin ceai.

– O, spusese mama, eu sînt cea egoistă. Iartă-mă, Viola. Tu ne-ai trimis întotdeauna bani din salariul tău de guvernantă. Ai fost bună cu noi.

– Și de atunci încoace, Rosamond, spusese unchiul Wesley. Continuase, deși Viola clătinase din cap. Nu eu sînt acela care plătește taxele școlare ale lui Ben, ci Viola. Și multe alte lucruri despre care tu ai crezut că vin de la mine. A sosit timpul să afli. Nu trebuie să te căsătorești cu vreun aristocrat bogat care nici măcar nu-ți place, nepoată. Așa cum nu trebuie nici să devii iar guvernantă dacă nu dorești. Hanul mă va ajuta să-mi întretin sora și copiii ei, așa cum s-ar fi întîmplat și în cazul lui Alice și al copiilor ei dacă ar fi trăit.

Scena se terminase în lacrimi, cu excepția unchiului Wesley, care coborîse. Nimeni nu mai amintise de Ferdinand – în afară de Hannah, care se afla în camera Violei la întoarcerea ei.

– Ei bine? o întrebasese. A venit să te ducă înapoi în casa aceea? Sau i-a venit mintea la cap și ți-a propus altceva?

– Ceva și mai bun, Hannah, îi răspunsese Viola. Mi-a dăruit domeniul Pinewood. Poate într-o zi, cînd domnul Kirby nu-mi va mai pretinde bani, hotărînd că toate polițele au fost plătite, ne vom întoarce acolo amîndouă. Fiecare trebuie să spere în ceva. Lordul Ferdinand Dudley mi l-a dăruit.

– Și nu ți-a propus să faci din tine o femeie onestă? întrebasese din nou Hannah. Mărturisesc că aveam o părere mai bună despre el.

– O femeie onestă. Viola oftase, apoi izbucnise în rîs. Ba da, Hannah, iar eu l-am refuzat. Nu, nu mă privi atît de uimită. Dintre toți, tu ar trebui să înțelegi de ce l-am refuzat, de ce niciodată nu m-aș putea căsători cu el sau cu oricine altcineva. Nu aș putea să-i fac una ca asta.

– De ce nu, draga mea? o întrebuse Hannah.

Deși era mai degrabă o întrebare retorică, Viola îi răspunsese.

– Pentru că-l *iubesc*, din cauza asta! strigase. Pentru că îl... îl... îl... iubesc, Hannah. Izbucnise în lacrimi, în brațele alinătoare ale doicii, care își pierduseră însă puterea de a îndrepta lucrurile.

Cu capul aplecat deasupra registrelor, se gândi că făcuse adunarea corect. Verificase de trei ori și de fiecare dată ajunsese la același rezultat. Problema era că nu mai avea ce face, ceea ce nu era de dorit. Prefera să se adîncească în lucru.

În clipa aceea ușa se deschise brusc și apăru Maria, roșie și surescitată.

– Viola, zise ea, trebuie să te duci imediat la mama. M-a trimis să te aduc.

– De ce? întrebă Viola, suspicioasă.

– N-o să-ți spun, zîmbi Maria, plină de importanță. E secret.

Viola oftă exasperată.

– Nu cumva s-a întors? întrebă. Spune-mi dacă așa stau lucrurile, Maria. Nu vreau să-l văd, iar tu întoarce-te și spune-i asta mamei.

– Nu-ți spun, răspunse sora ei.

Urcînd scările, îi trecu deodată prin minte că poate Daniel Kirby era cel care venise în vizită. Dar sigur că Maria nu ar fi așa de surescitată.

– Nu ai să ghicești niciodată, zise ea în spatele Violei.

În camera de zi, alături de mama ei ce arăta la fel de îmbujorată ca Maria, se aflau două doamne. Două doamne nobile, amîndouă îmbrăcate după ultima modă, una dintre ele discret elegantă, cealaltă mai colorată.

– Viola. Mama ei se ridică concomitent cu cele două musafire. Vino și salută-le pe aceste doamne care au fost

atît de bune încît să mă viziteze și să-mi ceară să facă cunoștință cu tine.

Maria se strecură înapoi în camera ei, iar Viola se opri chiar în fața ușii.

– Aceasta este fiica mea cea mare, Viola Thornhill, spuse mama ei. Viola, Înălțimea sa, ducesa de Tresham și lady Heyward. Arătă mai întîi către doamna elegantă, blondă și apoi către cealaltă.

Mai tîrziu, Viola nu a putut spune dacă salutase sau nu. Nu știa decît că nimerise cu mîinile clanța din spatele ei, strîngînd-o de parcă de asta ar fi atîrnat toată viața ei.

Amîndouă doamnele îi zîmbeau. Ducesa vorbi prima:

– Domnișoară Thornhill, sper că ne veți ierta, pentru vizita aceasta neanunțată. Vedeți, am auzit atît de multe despre dumneavoastră de la Ferdinand, încît nu mai puteam aștepta să vă cunoaștem.

– Eu sînt sora lui, spuse lady Heyward. Ești exact atît de încîntătoare cum mă așteptam. Și mai tînără.

Știa oare? Știa? Ferdinand știa oare că ele se află aici? *Sau ducele de Tresham?*

– Mulțumesc, spuse Viola. Ne îndatorați venind să o vizitați pe mama.

– Înălțimea sa ne-a invitat să luăm ceaiul cu ea mîine după-amiază, la reședința Dudley, zise mama ei. Vino și ia loc.

Știa oare?

– De fapt, doamnă Wilding, spuse ducesa, am dori să o invităm la o plimbare pe domnișoara Thornhill. Este o zi prea frumoasă pentru a o petrece în casă. Vă puteți lipsi de ea o oră?

– Lucrez la registrele unchiului meu, zise Viola.

– *Desigur* că mă pot lipsi de ea, răspunse mama ei. Fugi și pune-ți o rochie frumoasă. Nu-mi pot imagina unde

ai găsit vechitura aia de pe tine. Ce vor crede despre tine ducesa și lady Heyward?

– Te rugăm să ne însoțești, spuse ducesa, zîmbindu-i călduros Violetei.

– Da, te rugăm, adăugă lady Heyward.

Nu părea să aibă de ales. Zece minute mai târziu, Viola se afla într-un luxos cupeu deschis, alături de lady Heyward, în vreme ce ducesa ședea în fața ei, cu spatele la cai.

Te rog, nu spre parc.

Cupeul o coti însă spre Hyde Park.

– Te-am tulburat și supărat, spuse ducesa. Te rugăm să nu-l învinovățești pe Ferdinand, domnișoară Thornhill. Nu el ne-a trimis. Ne-a spus că i-ai refuzat cererea în căsătorie.

– Probabil că ați observat din vizita făcută la hanul unchiului meu cât de nepotrivită ar fi o asemenea partidă, zise Viola, încleștindu-și mâinile înmănușate pentru a le opri tremuratul.

– Mama ta este o adevărată doamnă, spuse ducesa, iar sora mai mică este de-a dreptul încântătoare. Nu am cunoscut-o pe cea mai mare. Aveți un frate vitreg la școală, nu-i așa?

– Da, răspunse Viola.

– Vezi, eram atât de curioase, continuă lady Heyward, să o cunoaștem pe doamna care i-a furat inima lui Ferdinand. Ai furat-o, domnișoară Thornhill. Știai asta? Sau a uitat să-ți spună, așa cum fac de obicei gentilomii? Uneori pot fi niște prostuți, nu-i așa, Jane? Îți pot face o cerere în căsătorie cât se poate de normală, subliniind toate avantajele partidei, dar uitînd să amintească singurul lucru care contează cu adevărat. L-am refuzat pe Heyward prima oară cînd mi-a cerut mîna, deși a stat foarte drăguț într-un genunchi, arătînd cât se poate de prostuț, dragul de el. Toată lumea spune că nu este decît un individ bățos – cel puțin așa afirmă Tresham

și Ferdie pentru că este atît de diferit de ei. Nu este chiar așa, cel puțin nu în particular, dar prima oară cînd m-a cerut în căsătorie nu a pomenit nici un cuvînt referitor la dragoste. Nici măcar nu a încercat să-mi fure un sărut. Vă puteți imagina ceva atît de scandalos? Cum puteam să-l accept atunci, deși eram îndrăgostită *pînă peste cap* de el? Ce voiam să spun?

– Vă întrebați cum de l-am putut refuza pe lordul Ferdinand, spuse Viola. Cupeul intra în parc, iar inima începuse să-i bată mai repede. Desigur că nu acum, ci cîteva ore mai tîrziu ieșea înalta societate la plimbare, dar chiar și așa putea fi recunoscută în orice moment. Credeți-mă că există motive foarte solide, dar nici unui dintre ele ne are legătură cu ceea ce cred despre el. Nu cel mai neînsemnat dintre acestea este faptul că nu provin din căsnicia mamei mele. V-ați întrebat probabil de ce numele meu este diferit de al ei. Vedeți, este numele ei de fată.

– Ești fiica naturală a răposatului duce de Bamber, spuse lady Heyward, luînd mîna Violei. Lucru de care nu trebuie să te rușinezi. Deși nu pot moșteni titlurile sau proprietățile părinților, a fi copil natural este la fel de onorabil ca și cum ai fi născut în urma unei căsnicii legitime. Asta nu *trebuie* să te împiedice să te căsătorești cu Ferdie. Îl iubești?

– Este un motiv, răspuse Viola, întorcînd capul în așa fel încît boneta să-i ascundă chipul, pentru care întrebarea dumneavoastră nu are relevanță. Nu mă pot căsători cu el. Și nu vă voi explica de ce. Vă rog, trebuie să mă duceți înapoi la hanul unchiului meu. Nu doriți să fiți văzute în compania mea. Ducele și lordul Heyward nu ar dori una ca asta.

– O, domnișoară Thornhill, nu fiți supărată, spuse ducesa. Vă voi spune ceva ce foarte puțini oameni mai știu. Pînă și Angeline va auzi pentru prima oară. Am fost amanta lui Jocelyn înainte de a mă căsători cu el.

Mîna lui lady Heyward o scăpă pe cea a Violei.

– Mă întreținea în casa în care te-a dus Ferdinand la întoarcerea în Londra, continuă ducesa. Jocelyn a păstrat-o. De fiecare dată cînd sîntem în oraș, petrecem acolo o după-amiază sau două. Păstrază foarte multe amintiri dragi nouă. Acolo am învățat să fim fericiți împreună. Asta nu schimbă însă faptul că i-am fost metresă. O femeie decăzută, dacă vreți.

– Jane! exclamă lady Heyward. Ce romantic! De ce nu mi-ai spus pînă acum?

Așadar *știa*u, gîndi Viola. Ce nesăbuintă din partea lor să o ia cu ele într-o trăsură deschisă.

– A fost întotdeauna ceva cu care m-am mîndrit, spuse ea cu capul plecat. Să afirm că nu voi fi niciodată amanta cuiva. Înălțimea voastră, dumneavoastră ați cunoscut un singur bărbat. În timpul celor patru ani cît am lucrat, am cunoscut atît de mulți încît am uitat numărul. De fapt, nici măcar nu am vrut sau nu am încercat să țin socoteala. Era doar muncă. Este complet diferit de situația dumneavoastră. Eram vestită. Eram foarte solicitată. Pot fi recunoscută în orice clipă. Duceți-mă înapoi acasă.

– Domnișoară Thornhill. Ducesa se aplecă și luă mîna Violei. Toate trei sîntem femei. Înțelegem lucruri pe care bărbații, chiar și cei pe care-i iubim, nu le vor pricepe niciodată. Înțelegem că actul a cărui natură în sine aduce plăcere unui bărbat poate să nu însemne nimic; pentru noi, împărtășim această plăcere doar atunci cînd o experiență este mai mult emoțională decît fizică, numai cînd există o legătură de dragoste între noi și partener. Înțelegem că *nici* o curtezană nu alege o asemenea carieră de bunăvoie sau cu inima ușoară. Știm că nici unei femei nu-i poate fi dragă o asemenea viață. Și mai știm – cum puțini bărbați știu – că *persoana* femeii este destul de diferită de profesia pe care o

are. Nu te simți bine în compania noastră. Probabil că ne detești. Dar știu – pot simți – că îmi vei fi foarte dragă, dacă-mi permiți. Îl iubești pe Ferdinand?

Viola întoarce brusc capul și o privi pe ducesă, trăgându-și mîna.

– Bineînțeles că-l iubesc, spuse ea. *Bineînțeles*. De ce altceva l-aș fi refuzat? Nu ar fi o lovitură extraordinară pentru o prostituată din flori să se căsătorească cu fratele unui duce? Ei bine, prostituata, copilul acesta din flori, nu o va face. Pot face un singur lucru pentru a demonstra cît de mult îl iubesc. *Unul singur* – îl pot refuza. Îl pot face să creadă că ideea de a-mi relua vechiul mod de viață este mai atrăgător decît posibilitatea unei căsătorii cu el. Dacă-l iubiți, mă veți duce imediat acasă, vă veți întoarce și-i veți spune cît de rece și disprețuitor v-am primit. Am și eu sentimente. Am și eu *sentimente* și nu mai pot îndura prea mult situația aceasta. Duceți-mă acasă.

Ducesa întoarce capul și dădu noi porunci vizitiului. Apoi se întoarce iar spre Viola.

– Îmi pare atât de rău, spuse. Sîntem niște băgăcioase, Angeline și cu mine. Dar îl iubim amîndouă pe Ferdinand și nu ne place să-l vedem nefericit. Mi se rupe inima să văd că ești la fel de nefericită ca și el. Am ales acest parc intenționat. Am *vrut* să fim văzute alături de tine. Vrem să-ți redăm respectabilitatea.

Viola rîse cu amărăciune.

– Nu înțelegeți.

Lady Heyward îi atinse mîna.

– O, ba da, protestă ea, înțelegem. Dar Jane nu a folosit cuvîntul potrivit. Domnișoară Thornhill, nu te vom face respectabilă, ci *respectată*. Vezi tu, noi, cei din familia Dudley, nu am fost niciodată respectabili. Nu aș fi reușit niciodată să devin o domnișoară delicată. Înainte ca Jane să intervină o dată, făcîndu-l să primească un glonț în picior, Tresham

se bătea întruna în dueluri – și întotdeauna din cauza femeilor. Ferdie nu poate rezista celor mai primejdioase și scandaloase provocări. Dar niciodată nu am dorit să fim respectabili – cît de plictisitor ar fi! Cu toate astea, sîntem respectați. Nimeni nu ar îndrăzni să *nu* ne respecte. Dacă ne-ai oferi ocazia, te-am putea ajuta să fii respectată. Cît de pasionant ar fi. Aș da un bal...

– Mulțumesc, zise Viola încet, dar hotărît. Amîndouă sînteți foarte bune. Dar nu.

Nu mai spuseră nimic pînă cînd cupeul intră înapoi în curtea pietruită a hanului. Vizitiul ducesei sări jos ca să o ajute pe Viola să coboare.

– Domnișoară Thornhill. Ducea îi zîmbea. Te rog să vii cu mama ta mîine, la ceai. Cred că ar fi dezamăgită dacă ai refuza.

– Sînt încîntată, spuse lady Heyward, că în cele din urmă am cunoscut-o pe domnișoara Thornhill de pe domeniul Pinewood.

– Mulțumesc. Viola intră repede în casă, înainte ca trăsura să fi plecat.

Avea un nou plan. Îi trecuse brusc prin minte după ce părăsiseră parcul. Îi umplea sufletul de o speranță amețitoare și de neagră disperare în același timp. Trebuia să se mai gîndească la cîteva detalii.

22

In dimineața următoare, Ferdinand se sculă mai tîrziu decît intenționase. Bineînțeles că fusese plecat cea mai mare parte a nopții, tîrîndu-l pe John Leaverling și alți cîțiva prieteni din petrecere în petrecere – nu dintr-acelea la care participa

de obicei – și chiar prin vreo două locuri vestite pentru jocurile de noroc. Însă nu-l întâlnise nicăieri pe Daniel Kirby.

Intenționa să petreacă ziua la Tattersall's și prin alte câteva locuri unde putea fi întâlnit un asemenea om. Hotărîse că trebuia să aibă răbdare, deși nu era o virtute pe care o prețuia din cale-afară. Dacă Daniel Kirby avea de gînd să-i caute clienți Violei, atunci trebuia să o facă în locurile pe care Ferdinand își propusese să le cerceteze.

Era pe punctul să termine micul dejun cînd valetul îi anunță că are un musafir. Îi înmîină stăpînului o carte de vizită.

– Bamber? se încruntă Ferdinand. Bamber treaz și pe drum înainte de prînz? Ce dracu'? Spune-i să intre, Bentley.

Cîteva clipe mai tîrziu, contele intra în cameră, arătînd la fel de nervos ca întotdeauna și mai răvășit ca de obicei. Avea părul ciufulit și ochii roșii. Deși părea să nu fi dormit deloc, nu era în haine de seară, ci într-un costum de zi.

– A, Bamber. Ferdinand se ridică și îi întinse mîna.

Contele o ignoră. Se apropie de masă, strecurînd mîna într-un buzunar încăpător de la haină. Scoase cîteva hîrtii împăturite pe care le trînti pe masă.

– Uite! zise el. Numai o nenorocire m-a făcut să intru în seara aceea la Brookes's, Dudley. Adevărul este că îmi doresc să nu fi pus niciodată piciorul acolo, dar am făcut-o și nu mai pot da înapoi. Să te ia naiba pentru toate necazurile pe care mi le-ai provocat. În timp ce vorbea, scotocea printr-un alt buzunar din interiorul hainei. Scoase un teanc de bancnote și le puse lîngă hîrtii. Iată sfîrșitul problemei și sper să nu mai aud nici un cuvînt despre asta pentru tot restul vieții mele – din partea *nimănui*.

Ferdinand se așează la loc.

– Ce înseamnă asta? întrebă, arătînd spre acte și bani.

Bamber ridică o hîrtie, despăturind-o înainte de a o băga sub nasul lui Ferdinand.

– Asta, spuse el, este o copie după codicilul făcut de tatăl meu la testament cu cîteva săptămîni înainte de a muri și pe care l-a lăsat la avocatul mamei mele din York. După cum poți vedea și tu, a lăsat domeniul Pinewood fetișcanei ăleia, copilului său din flori. Domeniul nu a fost niciodată al meu, deci nici al tău, Dudley. Bătu cu vîrful degetelor în bani. Iar aici sînt cinci sute de lire. Reprezintă suma pe care ai pus-o pe masă contra promisiunii domeniului. Reprezintă plata datoriei mele față de tine. Ești mulțumit? Desigur că nu reprezintă nici măcar o parte din valoarea domeniului Pinewood. Dacă vrei mai mult...

– Este de-ajuns, spuse Ferdinand. Luă și citi actul. Ochii lui se opriră asupra a patru cuvinte – „fiicei mele, Viola Thornhill”. Așadar, bătrînul conte recunoscuse public relația lui cu ea. Ferdinand își privi curios oaspetele. Acum ai sosit din Yorkshire, Bamber? Pari să fi călătorit toată noaptea.

– Sigur că da, îl asigură contele. Poate că nu sînt decît un ticălos, Dudley. Poate că sînt cunoscut ca un individ destul de ținut, dar nu vreau să se spună că am luat parte la vreo fraudă sau minciună. De îndată ce fetișcana mi-a spus că l-a întîlnit pe tatăl meu chiar înainte de a muri...

– Domnișoara Thornhill?

– A avut neobrăzarea să-mi facă o vizită, zise Bamber. Mai bine mă pocneai cu un par. Habar nu aveam de existența ei. Oricum, cum mi-a spus asta, am știut că nu-și putea modifica testamentul în săptămîna cît s-a aflat aici. Îmi amintesc, pentru că l-am rugat să meargă la Westinghouse ca să-mi mărească alocația. Pentru numele lui Dumnezeu, abia îmi ajungeau banii, iar bătrînul Westinghouse făcea un tărăboi grozav de fiecare dată cînd îi ceream un avans pentru trimestrul următor. Oricum, tatăl meu mi-a spus că fusese să-l vadă pe avocat chiar cu o zi în urmă, dar nu-l găsise. Atunci chiar murise mama lui în Kent sau ceva la fel de

neplăcut, iar el plecase să o înmormînteze. Tatăl meu a plecat din Londra în aceeași zi. Uneori, pentru mici probleme, ape-la la avocatul mamei mele. M-am gîndit că s-ar fi putut duce la el pentru această problemă – și pentru cealaltă pe care o amintise fetișcana. De fapt, părea preocupată mai mult de asta decît de testament. Bătu cu palma cealaltă hîrtia împăturită.

– De ce nu au apărut toate astea pînă acum? Întrebă Ferdinand.

– Corking nu este foarte inteligent, zise Bamber nepăsător. Uitase cu totul de existența lor.

– *Uitase?* Ferdinand îl privi neîncrezător.

Contele se sprijini cu ambele mîini de masă și miji ochii.

– A *uitat*, repetă încet, accentuînd fiecare cuvînt. Întrebările mele l-au făcut să-și amintească. Să o lăsăm așa, Dudley. A *uitat*.

Ferdinand înțelese imediat. Avocatul din York era în primul rînd loial contesei. Bătrînul conte fusese nevoit să-l folosească, deoarece Westinghouse nu se afla în Londra, iar Bamber știuse că nu mai avea prea mult timp ca să facă tot ce dorea pentru fiica sa. Contesa aflase despre codicil și își convinsese avocatul să nu pomenească de el. Ferdinand nu putea ghici cui aparținuse decizia de a nu distruge actele. Nu putea decît să fie recunoscător pentru că unul dintre ei, sau amîndoi, nu merseseră pînă la capăt.

– Nu știu unde anume să dau de fetișcană, spuse Bamber. Și, ca să fiu sincer, nici nu am de gînd să mă istovesc căutînd-o. Chiar dacă este sora mea vitregă, nu mă simt cîtuși de puțin obligat față de ea. Dar nu am de gînd să-i neg ceea ce-i aparține de drept. Cred că tu știi unde se află. Vrei să-i duci actele astea?

– Da, răspunse Ferdinand.

Habar nu avea ce conținea cealaltă hîrtie sau de ce susținuse ea că era mai importantă. Va fi nespus de fericită

să afle că nu a avut degeaba încredere în Bamber. Așadar, nu-i va datora lui domeniul Pinewood, gândi cu amărăciune.

– Foarte bine, zise Bamber. Atunci, asta e. Mă duc acasă să dorm. Sper să nu mai aud niciodată numele de Pinewood sau Thornhill. Sau Dudley. Apropo, Corking a trimis o copie a codicilului și lui Westinghouse.

Se întoarse să plece.

– Așteaptă! strigă Ferdinand, căruia îi venise o idee. Ia loc și bea o cafea, Bamber. Încă nu am terminat cu tine.

– La dracu'! exclamă iritat contele, trăgându-și un scaun de sub masă și trântindu-se pe el nu foarte elegant. Dacă nu ar înseamna același lucru cu a închide ușa grajdului după ce calul a fugit, chiar azi aş aprinde o lumânare la Brooke's și aş sta să o veghez pînă arde toată. Ce mai e acum?

Ferdinand îl privi insistent.

Apropiindu-se de ușa reședinței Dudley din Grosvenor Square, Viola se simțea îngrozitor de expusă privirilor. O îngrozea gîndul că ducesa ar putea ieși chiar atunci – sau că ar putea privi afară pe una din numeroasele ferestre ce dădeau spre piață. După ce folosi ciocănelul, o cuprinse teama că ducesa s-ar putea afla în hol.

Un majordom superimpozant deschise ușa. O cercetă și privi apoi în spatele ei, observînd că nu se vedea nici o trăsură sau însoțitoare, nici măcar o servitoare. Se uită din nou la ea.

– Aș vrea să-l văd pe Înălțimea sa, ducele, zise ea. Se simțea fără suflare, de parcă ar fi alergat o milă. Genunchii îi tremurau.

Majordomul ridică din sprîncene și o privi de parcă era ceva mai jos pe scara socială decît un vierme. Viola își dădu seama că exista o mare posibilitate ca ducele să fie plecat la ora aceea, atît de aproape de miezul zilei.

– Dacă vrei să fii atît de bun încît să-i spui că Lilian

Talbot dorește să-i vorbească, zise ea, privindu-l cu o încredere pe care nu o simțea.

Își aminti că era îmbrăcată în aceleași haine pe care le purtase pentru plimbarea în parc. Erau veșmintele unei doamne, cele pe care Viola Thornhill le purta pentru vizitele de după-amiază.

– Cred că va fi de acord să mă primească.

– Intrați, zise majordomul după o pauză atât de lungă încât se temea ca nu cumva să i se trîntească ușa în față. Așteptați aici.

Sperase că o va conduce să aștepte într-o încăpere. Aici, ușile holului se puteau deschide în orice clipă, lăsînd să intre ducesa. Sau ar putea coborî pe scara grandioasă pe care o urca acum majordomul. Viola stătea chiar în fața ușilor de la intrare, în compania unui lacheu în livrea. Deși rămase acolo vreme de cinci minute, i se păru că trecuse o oră. Apoi majordomul coborî.

– Pe aici, spuse el, pe un ton la fel de rece ca mai înainte. Deschise o ușă din dreapta, iar ea se pomeni într-o cameră pentru recepții – un spațiu pătrat, elegant, cu scaune aliniate lîngă perete. Înălțimea sa va veni imediat. Ușa se închise.

El apără după alte cinci minute. Violei îi trecuse prin minte de cel puțin zece ori să fugă, dar era deja prea tîrziu. Va duce treaba pînă la sfîrșit. Dacă ducele de Tresham era așa cum credea ea, atunci va fi de acord cu propunerea ei. Apoi ușa se deschise din nou, iar ea se întoarse de la fereastra unde stătuse pînă atunci.

Tresări ușor cînd îl văzu intrînd. Părea la fel de auster, sever... înspăimîntător ca atunci cînd venise la Pinewood. Cu toate acestea, purta un bebeluș în brațe. Copilul avea capul sprijinit de umărul său, scîncind și sugîndu-și cu zgomot un pumn.

– Domnișoara ... Talbot? Întrebă el, ridicînd din sprîncene.

Ea salută și rămase dreaptă. Nu se va lăsa intimidată.

– Da, înălțimea voastră.

– Cu ce vă pot fi de folos? o întrebă.

– Am să vă fac o propunere, spuse ea.

– Chiar așa? Deși glasul suna blînd, o străbătură fiori de teamă.

– Nu este ceea ce credeți, completă grăbită.

– Să fiu flatat sau ... înspăimîntat? o întrebă el. Cînd copilul se agită, încercînd să-și găsească o poziție mai confortabilă, îl liniști mîngîindu-l pe cap. Îi trecu prin minte că gestul denota blîndețe. Care nu se regăsea însă pe chipul lui.

– Nu știu, spuse ea, dacă ați aflat că lordul Ferdinand Dudley mi-a înapoiat domeniul Pinewood. Sau că m-a cerut în căsătorie.

El ridică din nou din sprîncene, a mirare.

– Ar trebui să știu? o întrebă iar. Fratele meu are douăzeci și șapte de ani, domnișoară.... Talbot.

Ea ezită înainte de a continua.

– Și nu știu dacă ați aflat că ducesa și lady Heyward au vizitat-o pe mama mea în această dimineață, iar pe mine m-au invitat la o plimbare prin parc. Sau că ducesa ne-a invitat pe mine și pe mama să luăm ceaiul aici, mîine dimineață. Nu vreau să le provoc neplăceri, adăugă.

Două degete lungi mîngîiau blînd gîtul bebelușului.

– Nu trebuie să vă temeți, spuse el, nu obișnuiesc să-mi biciuiesc soția. Iar pentru sora mea este răspunzător lordul Heyward.

– Îmi dau seama că prezența mea la Londra, spuse ea, nu vă poate provoca decît neplăceri.

– Oare? întrebă el.

– S-ar putea să fi fost zărită în cupeul dumneavoastră în această dimineață, continuă ea. S-ar putea să fi fost văzută intrînd aici. Sau mîine, cînd voi veni cu mama. Și recunoscută.

El păru să cîntărească cîteva clipe această posibilitate.

– În cazul în care nu purtați o mască, aprobă el, bănuiesc că aceasta este o posibilitate.

– Sînt pregătită să mă întorc la Pinewood, zise ea. Sînt pregătită să trăiesc acolo pentru tot restul vieții mele și să resping orice încercare a lordului Ferdinand de a-mi scrie sau de a mă vedea. Vă pot jura – în scris dacă vreți.

În clipele de tăcere ce urmară, se gîndi că privirea lui era la fel de neagră ca a fratelui său. Nu, ba chiar mai intens neagră. Asta fiindcă privirea lui Ferdinand era întotdeauna semnul unei emoții. Omul acesta părea la fel de neînduplecat ca moartea.

– Este nemaipomenit de mărinimos din partea dumneavoastră, spuse el în cele din urmă. Bănuiesc că există și o condiție? Cît, domnișoară Talbot? Bănuiesc că știți că sînt unui dintre cei mai bogați oameni din Anglia?

Ea spuse suma direct, fără vreo explicație sau încercare de scuză.

Tresham făcu cîțiva pași, apoi se întoarse pe jumătate cu spatele la ea. Bebelușul o privea somnoros.

– Se pare, spuse ducele, că nu vă dați seama *cît* de bogat, domnișoară Talbot. Ați fi putut cere mult mai mult. Dar acum este prea tîrziu, nu-i așa?

– Este un împrumut ceea ce vă cer, adăugă ea. Vă voi înapoia suma. Cu dobîndă.

Se întoarse și o privi din nou și, pentru prima oară de la începutul conversației, ochii lui păreau mai puțin inexpressivi. Îi trezise interesul după cît se pare.

– În cazul acesta, spuse el, îmi asigur respectabilitatea numelui și a familiei mele la un preț remarcabil de mic. Mă surprindeți.

– Dar trebuie să mai faceți și altceva pentru mine, zise ea.

– Ah! Întoarse capul și observă că bebelușul adormise. Sînt sigur că mai e ceva. Spuneți.

– Banii îmi trebuie ca să plătesc o poliță, spuse ea. Aș vrea ca dumneavoastră – personal – să faceți plata în numele meu. Aș vrea să obțineți o chitanță prin care să se recunoască cum că datoria a fost plătită în întregime și că nu mai există altele. Vreau să-mi trimiteți o copie, semnată atît de el, cît și de dumneavoastră, la hanul Calul Alb.

– De către cine? Sprîncenele erau din nou ridicate.

– De către Daniel Kirby, spuse ea. Îl cunoașteți? Vă pot da eu adresa lui.

– Vă rog să o faceți. Glasul suna acum blînd. De ce, dacă-mi permiteți să vă întreb, nu-l puteți plăti chiar dumneavoastră cu banii pe care vi-i dau eu?

Ea ezită să răspundă.

– Nu ar fi de-ajuns, îl lămuri. Va descoperi alte polițe neplătite sau va susține că s-a înșelat în privința dobînzii. Dacă *dumneavoastră* veți fi cel care se duce la el, suma va fi cea exactă. Sînteți un om puternic.

O privi vreme îndelungată, cu copilul sprijinit comod pe umărul său.

– Da, zise în cele din urmă. Cred că sînt.

– Veți face asta? întrebă ea.

– Da.

Închise ochii. Nu se așteptase ca el să accepte. Nici nu fusese sigură că s-ar simți ușurată sau dezamăgită de refuz. Nici acum nu era prea sigură de ceea ce simțea. Nu îndrăznise să privească înainte, către restul vieții de-a lungul căreia trebuia să-și țină cuvîntul dat.

– Voi aștepta atunci să-mi trimiteți chitanța la hanul unchiului meu, zise ea după ce-i dădu adresa lui Daniel Kirby. Vreți să-mi spuneți acum, înălțimea voastră, cum trebuie să vă înapoiez împrumutul? Și ce dobîndă vi se pare potrivită? Să semnez acum vreun act?

– Nu cred că va fi nevoie, domnișoară Talbot, spuse el. Sînt convins că pot avea încredere că îmi voi recupera banii la timp. Dacă nu, oricum știu unde vă pot găsi pentru tot restul vieții, nu-i așa? Și, după cum ați remarcat mai devreme, sînt un om puternic.

Ea tremură la auzul acestor cuvinte.

– Așa e. Mulțumesc, spuse. Am să plec spre Pinewood cu prima diligență, după primirea chitanței.

– Sînt sigur că așa veți face, zise el.

Viola se grăbi să traverseze încăperea și deschise ușa. Majordomul se afla în hol. Îi deschise ușa din față, iar cîteva clipe mai tîrziu era pe treptele casei, respirînd adînc aerul proaspăt. Fusesse atît de ușor.

Iată că era salvată, scutită de un viitor ce părea inevitabil.

Mama și unchiul Wesley fuseseră salvați.

La fel și Claire.

Ieși repede din piață, cu capul plecat, scăldată în lumina caldă a soarelui. Atunci de ce viața i se părea mai întunecată ca oricînd? De ce se simțea îngrozitor de înghețată?

Înainte de a ieși, ducesa de Tresham privi bine prin ușa deschisă a sălii de recepții.

– A plecat? Întrebă inutil. De ce a venit singură și de ce a vrut să vorbească cu *tine*, Jocelyn? De ce a folosit un alt nume? Ducea privise de la fereastra camerei copiilor și observase sosirea Violei Thornhill. Îi spusese și soțului său, care îi citea o poveste fiului lor mai mare.

– Lillian Talbot era numele ei în perioada cînd lucra, o lămurii el.

– Oh! Se încruntă.

– M-a convins, zise el în continuare, să-i ofer o sumă de bani pentru ca ea să se întoarcă la Pinewood și să se retragă acolo pentru totdeauna.

– Ai fost *de acord*?

– A, dar vezi tu, nu e decît un împrumut, zise el. Nu vom fi săraci, Jane. Îmi va da banii înapoi.

– Crede că așa e cel mai bine pentru Ferdinand? întrebă ea. Cît de nesăbuit de nobil din partea ei.

– Și-a cerut scuze că mi-a spus că tu și Angeline ați luat-o la o plimbare prin parc în dimineața asta, continuă el. Vei fi însă ușurată să afli că am promis să nu te biciuiesc.

– Jocelyn! Înclină capul într-o parte. Ai îngrozit-o pe sărmana doamnă. Doar nu poți vorbi serios în privința asta? Nu ai de gînd să te porți îngrozitor și să-i frîngi inima lui Ferdinand?

– Vezi tu, tocmai acesta este efectul pe care-l am asupra oamenilor, zise el. Doar tu m-ai înfruntat, Jane. M-am căsătorit cu tine pentru ca astfel să fii nevoită să mi te supui, dar știm amîndoi cît de mult succes am avut.

Împotriva voinței sale, zîmbi amuzată.

– Văd că a adormit Christopher, spuse. Cum *reușești*, Jocelyn? Nu-mi place deloc. Deși sînt mama lui, cînd încerc să-l adorm legănîndu-l, nu face decît să se agite și să plîngă.

– Este destul de inteligent încît să înțeleagă că nu se poate aștepta la o gustare de la mine, spuse el. Nu are cum să-și aline plictiseala decît dormind. Cei din familia Dudley nu irosesc niciodată energia negativă. Adorm și o păstrează pentru furtuni viitoare. Christopher ne va da mai multă bătaie de cap decît Ferdinand și cu mine laolaltă – ba chiar și Angeline. Cred că Nick poate deveni ceva mai docil.

Ea izbucni în rîs, dar se strădui să pară serioasă.

– Chiar ai de gînd să o trimiți înapoi la Pinewood? îl întrebă. Ferdinand te poate provoca la duel dacă află ce ai făcut.

– Asta ar fi ceva nou, răspunse el. Nu am mai fost provocat la duel de mai bine de patru ani. Am uitat senzația aceea plăcută pe care ți-o oferă confruntarea cu partea

neplăcută a unui pistol. Mai bine mă duc în căutarea lui ca să nu-l lase să piardă o asemenea ocazie.

– Jocelyn, fii serios, spuse ea.

– Niciodată nu am vorbit mai serios ca acum, o asigură. Trebuie să-l găsesc pe Ferdinand. Mărturisesc că niciodată nu mi s-a părut mai interesantă postura de cap al familiei. Vrei să-l iei tu pe acest mic ticălos, Jane? Dacă nu mă înșel, mi-a udat mîneca. Ca să nu mai amintesc de pata de pe umărul meu.

O sărută ușor cînd ea îl lua în brațe pe fiul lor adormit.

Ferdinand pierdu o bună parte din după-amiază în căutarea lui Daniel Kirby – fără succes, de altfel – înainte de a decide că se lăsa dus ca de obicei de impetuozitate, în loc să-și tempereze furia și să o folosească mai eficient.

Cu siguranță exista o cale *mult* mai eficace. Cu toate acestea, va avea nevoie de ajutor. Nu se gîndi prea mult înainte de a hotărî că persoana cea mai indicată era chiar fratele lui. Așa că se îndreptă spre Grosvenor Square.

Majordomul inexpressiv al lui Tresham îl informă că atît ducesa, cît și Înălțimea sa erau plecați. Ducesa lua parte la o petrecere în aer liber cu lady Webb. Înălțimea sa era doar plecat.

– La naiba! exclamă Ferdinand, lovindu-și nervos gheata cu cravașa. Atunci trebuie să mă duc să-l caut.

Din fericire, nu trebui să caute prea mult timp. Chiar cînd se urca în șa, cupeul lui Tresham apărură în piață.

– A! strigă Tresham. Pe tine te căutam. Și în timpul ăsta te aflai chiar în pragul casei mele.

– Mă căutai? Cei doi coborîră și lăsară hamurile în mîinile siujitorilor.

– Pe toate străzile Londrei, completă Tresham cu o mîină pe umărul fratelui său și urcară treptele casei.

Îl conduse pe Ferdinand în bucătărie, închise ușa și turnă pentru amîndoi de băut.

– Trebuie să-ți mărturisesc ceva, Ferdinand. Ducesa mea crede că este foarte posibil ca după aceea tu să-mi arunci mănușa. Îi dădu lui Ferdinand un pahar.

Deși era nerăbdător să-i împărtășească veștile pe care le avea el însuși, pe Ferdinand îl intrigară cuvintele fratelui său.

– Ce este? întrebă.

– Am acceptat să-i plătesc domnișoarei Thornhill o mare sumă de bani pentru ca ea să se retragă la Pinewood și să nu mai ia niciodată legătura cu tine, zise Tresham.

– Dumnezeu! Furia acumulată găsi în cele din urmă un motiv să izbucnească. Mai bine ascultai avertismentul lui Jane. O să te omor pentru asta, Tresham.

Fratele lui se așează pe un scăunel de piele din apropierea căminului și încrucișă picioarele. Arăta neobișnuit de calm.

– De fapt, spuse el, a fost sugestia domnișoarei Thornhill. Și este mai degrabă un împrumut decît un cadou. Îmi va înapoia fiecare peni, inclusiv dobînda aferentă. Cealaltă cerere pe care mi-a adresat-o te va interesa ceva mai mult.

– Ei bine, așa ceva nu se poate, ripostă Ferdinand, punînd paharul pe masă. Nici nu vreau să aud de așa ceva. Nu-mi pasă cu ce sumă ai îmbiat-o și nici de promisiunile pe care ți le-a făcut. Îți voi înapoia eu banii, apoi o voi face să renunțe la înțelegerea dintre voi. Poate că nu mă va vrea niciodată. Dar vreau să fie liberă să-mi răspundă cînd va dori să o facă. Să te ia naiba, Tresham. Nu voi mai vorbi niciodată cu tine de azi înainte. Sînt prea dezgustat ca să te ucid, la naiba. Se întoarse spre ușă.

– Vrea să duc banii personal lui Kirby, zise Tresham, ignorîndu-i izbucnirea. Și să iau de la el o declarație scrisă cum că au fost plătite toate polițele și că nu există nici o

datorie. Vezi tu, Jane a avut dreptate. Ticălosul ăla a pus-o să muncească pe datorie. Când a auzit că a revenit la Londra, fără îndoială că a mai descoperit altele – cele pe care i le voi plăti eu prin împrumut. Am ezitat să-ți spun toate astea, Ferdinand, fiindcă mi s-a părut o dovadă de egoism să-mi rezerv doar mie plăcerea de a-i cere socoteală lui Kirby. M-am gândit că ai vrea, poate, să fii tu primul.

Ferdinand întoarse capul și îl privi câteva clipe înainte de a scoate din buzunar a doua dintre hîrțile pe care Bamber le pusese pe masa lui. Cum îi aparținea Violei, ezitase la început să o citească – actul oricum nu era sigilat, așa încît nu rezistase. Traversă încăperea și i-o dădu fratelui său, care o citi cu atenție.

– De unde ai asta? îl întrebă.

– De la Bamber, spuse Ferdinand. Fusese lăsată în grija avocatului contesei, în York, împreună cu un codicil prin care bătrînul Bamber îi lăsa domeniul Pinewood fiicei sale. Cît se poate de convenabil și încurajat fără îndoială de doamnă, avocatul a *uitat* de ambele documente pînă cînd Bamber s-a dus acolo și i-a amintit. S-a înapoiat în oraș în dimineața asta și a venit direct la mine.

– Bamber cel bătrîn i-a plătit toate datoriile încă de acum doi ani, zise Tresham privind din nou actul. Erau datoriile lui Clarence Wilding. După cum l-am cunoscut, pot să cred că erau destul de mari. Fără îndoială că au sporit fără măsură cînd Kirby a pus mîna pe ele, adăugîndu-le și o dobîndă de câteva sute de procente. Oare doamna Wilding are cunoștiință de aceste datorii? Știi cumva?

– Nu cred, zise Ferdinand. Părea să creadă că ticălosul Kirby îi găsisse Violei chiar un post de guvernantă și că acum îi căuta tot așa ceva.

– Înseamnă că a preluat această povară pe umerii ei, conchise Tresham. Mi se pare că mai are frați și surori vitregi?

– Trei. Probabil că erau foarte mici atunci cînd s-au

întimplat toate astea, zise Ferdinand. Prin naștere și educație, Viola era o tânără domnișoară respectabilă. Nelegitimitatea originii sale nu ar fi constituit o piedică prea mare pentru un viitor decent. La urma urmei, tatăl ei era conte. S-ar fi putut aștepta la o partidă respectabilă. Kirby i-a distrus însă această șansă, aruncînd-o în schimb chiar în iad.

– Trebuie să înțelegi, Ferdinand, spuse Tresham, ce mare este sacrificiul pe care-l fac lăsîndu-te pe tine să acționezi primul în această problemă. M-aș oferi secundul tău, dar nu cred că acest om și-a cîștigat dreptul la o întrecere corectă, nu-i așa? Cu toate acestea, permite-mi să te asist. Și îți pot face o sugestie? Nu-i voi spune sfat, pentru că-l vei respinge fie și numai din principiu. Un glonț între ochi este o pedeapsă prea ușoară. Iar pe lîngă asta, te va implica în tot felul de complicații neplăcute și s-ar putea să fii nevoit să-ți pierzi vremea pe continent vreme de un an sau doi. Ridică paharul, ia un loc și hai să punem împreună la cale o pedeapsă potrivită.

– Nici moartea nu ar fi *potrivită* pentru ce a făcut, replică îndîrjit Ferdinand. Dar este cel mai bun substitut care-mi vine în minte.

– Ah! zise blînd fratele său. Dar, Ferdinand, trebuie să ne gîndim și la ce este mai bine pentru Viola ta. Doar o greșeală și ea se va ascunde pentru totdeauna în spatele porților de la Pinewood.

Ferdinand ridică paharul și se așeză.

23

În dimineața următoare, în vreme ce mama ei îi preda Mariei o lecție de aritmetică, Viola citea. Sau cel puțin stătea cu o carte deschisă în poală, amintindu-și chiar din cînd în

cînd să întoarcă pagina. Mîinile îi erau însă de gheață, inima îi bubuia în piept, iar mintea nu-și găsea liniștea.

Nu-i trebuia decît o hîrtie. O diligență pleca de la un alt han către ținuturile vestice chiar în timpul după-amiezei. S-ar putea afla în ea. Hannah făcuse deja bagajele. Desigur că mama ei va fi dezamăgită. Își dorea să meargă la ceai în reședința Dudley. Era încredințată că lordul Ferdinand își va reînnoi propunerea, iar Viola va fi de ajuns de isteată încît să accepte de data asta. Mama va trebui să îndure dezamăgirea.

Cu siguranță că înălțimea sa îl va vizita pe Daniel Kirby în dimineața asta. Sau poate că se dusesese încă de ieri și așteptase pînă azi ca să-i trimită biletul. Confruntat cu posibilitatea ca Lilian Talbot să-i devină cumnată, era încredințată că nu o putea dezamăgi.

Mai întoarse o pagină cu aceeași mîină înghețată și umedă.

Apoi prin ușa deschisă a camerei-de zi intră Claire ținînd o scrisoare. Viola sări în picioare și cartea căzu pe podea.

– Este pentru mine? strigă ea.

– Da. A fost adusă de un mesager. Claire zîmbea. Poate că e de la domnul Kirby, Viola. Poate că ți-a găsit un post.

Viola smulse scrisoarea din mîna surorii sale. Numele ei era scris cu litere negre și îndrăznețe, asemănătoare cu scrisul ducelui pe care îl cunoștea de la Pinewood.

– O citesc în camera mea, zise și ieși repede, înainte ca ceilalți să protesteze.

Cînd se așeză pe pat și rupse sigiliul, observă că îi tremurau mîinile. Ea și Hannah vor avea timp să prindă diligența de după-amiază.

Nu-l va mai vedea niciodată.

Două hîrtii îi aterizară în poală. Le ignoră, concentrîndu-și întreaga atenție asupra biletului scurt ce le însoțea.

„Cu complimentele mele, se spunea. Ambele acte au fost completate de un avocat din York înainte de moartea bătrînului conte de Bamber. F. Dudley.”

Înseamnă că era scrisul lui Ferdinand.

Luă prima hîrtie și o despături.

O, Doamne! O, Doamne! O, Doamne! Mîna îi tremura atît de tare încît trebui să apuce hîrtia cu cealaltă. Era actul pe care Daniel Kirby îl semnase silit de tatăl ei, prin care se declara că toate datoriile lui Clarence Wilding fuseseră plătite. Erau două semnături cît se poate de clare. Și cele a doi martori.

Era liberă. Erau cu toții liberi.

Mai era însă și celălalt act. Îl puse pe primul lîngă ea, despăturindu-i pe al doilea. Îl privi pînă cînd i se încețoșă privirea și picură o lacrimă. Nu se îndoise de el. Nici măcar o clipă. Dar era bine – da, era chiar bine – să țină dovada în mîini.

Tată. O, tată, tată.

Plîngea de-a binelea cînd ușa de la dormitorul ei se deschise și mama ei privi mai întîi în jur, apoi intră.

– Viola! întrebă ea. O, ce s-a întîmplat, draga mea? Scrisoarea este din partea ducesei? A anulat invitația? Nu are nici o importanță. O, Dumnezeuule, ce s-a întîmplat?

Se apropiase de pat cu gîndul să o ia în brațe, însă Viola îi întinse codicilul la testamentul tatălui său.

– M-a iubit într-adevăr, spuse ea. *Chiar* m-a iubit.

Mama ei citi actul înainte de a-l împături și a-l pune înapoi în poala Violei.

– Desigur că te-a iubit, zise cu blîndețe. Te adora. Te-a adorat cu mult înainte ca relația dintre noi să se deterioreze. Cred că te-a iubit mai mult decît pe oricine pe lumea asta. Atunci cînd m-am căsătorit cu tatăl tău, nu am dorit să mai am de-a face cu el. Eram îndrăgostită și foarte mîndră. Am

ignorat nevoile tale. Deși era iubitul meu, ție îți era tată. Este o mare diferență – acum știu asta. Cred că furia mea în legătură cu faptul că ai acceptat Pinewood provenea din sentimentul de vinovăție. Îmi pare atât de rău. Mă vei putea ierta oare vreodată? Mă bucur că tu ai avut dreptate iar el ți-a lăsat domeniul Pinewood. *Mă bucur, Viola.*

Viola trase o batistă din buzunarul rochei, o duse la ochi, însă nu avea aerul că s-ar putea opri curînd din plîns.

– Ce e *asta*? o auzi deodată pe mama sa întrebînd cu un glas straniu.

Cealaltă hîrtie. Viola dădu să o acopere cu palma, dar era prea tîrziu. Hîrtia se afla deja în mîinile mamei sale, iar ea o citea cu ochi mari și înspăimîntați.

– Bamber a plătit datoriile lui Clarence? întrebă ea. Ce datorii? Către domnul Kirby? Ridică privirea către Viola.

Nu se putea gîndi ce să-i răspundă.

– Explică-mi. Mama se așeză lîngă ea.

– Nu am vrut să-ți faci griji, spuse Viola. Erai atât de bolnavă după moartea tatălui meu vitreg. Și nu ar fi fost drept față de unchiul Wesley să-l împovărez cu asemenea lucruri. Am încercat să plătesc eu datoriile, dar erau prea multe. Tata a fost atât de bun încît le-a plătit el în locul meu.

Nu întreba mai multe, mamă.

– Tu plăteai datoriile lui Clarence, Viola? întrebă mama. Datorii făcute la *joc*? Dintr-un salariu de guvernantă? Și tot *tu* contribuiai la costurile întreținerii noastre?

– Nu aveam nevoie de prea multe, răspunse Viola. Să *ne oprim aici.*

Dar mama ei devenise și mai palidă.

– Ce ai făcut în anii aceia? întrebă. Nu erai guvernantă, nu-i așa? Nu ne este prieten, nu-i așa?

– Mamă... Viola puse o mîină pe brațul mamei sale, dar ea se trase și o privi îngrozită.

– Ce ai făcut? strigă. Viola, *ce te-a silit să faci?*

Viola dădu din cap, mușcându-și buza de sus, în vreme ce mama ei își acoperi gura cu palma.

– O, copilul meu, spuse ea, ce ai făcut pentru noi? Ce ai făcut *vreme de patru ani?*

– Unchiul ar fi fost ruinat, spuse Viola. Te rog, încearcă să înțelegi. Copiii ar fi sfinșit în închisoarea pentru datornici, alături de tine. Mamă, *te rog* încearcă să înțelegi. Nu mă urî.

– *Să te urăsc?* Mama ei o luă în brațe, strângînd-o cu putere și legănînd-o. Viola, copilul meu drag. Ce ți-am făcut?

Trecu o vreme pînă ce Viola se trase deoparte și își suflă nasul.

– Cred că mă bucur că știi, spuse. Este îngrozitor să ai astfei de secrete față de propria ta familie. Dar acum s-a terminat totul, mamă. Nu mai are nici un fel de putere asupra mea – sau asupra lui Claire.

– Claire? strigă mama ei.

– Ar fi folosit-o pe ea dacă nu mă întorceam la Londra, o lămuri Viola. Dar e în siguranță acum, mamă. Actul a fost găsit. Iar Pinewood este al meu. Mă voi întoarce acolo. După ce mă voi reinstala, poate că tu și copiii veți veni să locuiți cu mine. Totul e bine cînd se termină cu bine.

– De unde au venit aceste acte? întrebă mama ei.

– Mi le-a trimis lordul Ferdinand Dudley, spuse ea. Probabil că le-a căutat.

– O, draga mea. Mama ei îi atinse brațul. El știe? Și încă te mai iubește? Cu siguranță că și tu trebuie că ai anumite sentimente față de el.

Viola se ridică și se întoarse cu spatele.

– Trebuie să înțelegi acum, mamă, zise ea, de ce o asemenea partidă este imposibilă. Și-apoi, nici nu-și va reînnoi propunerea. Mi-a trimis aceste acte printr-un mesager. Și a semnat F. Dudley.

Mama ei oftă.

– Atunci este pierderea lui, zise. Bam... tatăl tău știa totul?

– Da.

– Și te-a eliberat de această povară dăruindu-ți domeniul Pinewood pentru a putea începe o nouă viață, spuse mama ei. Întotdeauna a fost un om generos. Nu pot nega asta. Plîngerile mele trebuie să ți se fi părut îngrozitor de crude. Hai în camera de zi să luăm ceaiul împreună.

Însă Viola clătină din cap.

– Trebuie să trimit o scrisoare, mamă, spuse ea. Iar Hannah și cu mine vom pleca spre Pinewood chiar în după-amiaza asta.

Trebuia să-i scrie mai întîi ducelui de Tresham. Dacă scrisoarea ajungea la timp, îl putea scuti pe el de un efort și pe ea de o sumă de bani. Însă l-ar asigura că intenționează oricum să se țină de cuvînt.

Se întorcea acasă.

Daniel Kirby se așeză în scaunul înalt din cupeul ce stîrnise de mult invidia tuturor bărbaților din înalta societate și-i zîmbi călduros celui de lîngă el.

– Întotdeauna am bănuit, Înălțimea voastră, că nu alegeți decît ce e mai bun, spuse.

– Ce e mai bun în materie de vehicule sportive? întrebă ducele de Tresham.

– Și asta, chicoti Kirby.

– Ah! Înălțimea sa scutură hamurile, iar caii o porniră la trap, lăsînd în urmă destul de repede casa lui Kirby.

– Vă refereați la farmecele feminine. Da, întotdeauna aleg ce e mai bun.

– Ceea ce constituie exact ce veți primi de la domnișoara Talbot, răspunse celălalt. După o absență de

doi ani, este mai încântătoare ca oricînd. Dar poate că fratele dumneavoastră v-a informat în sensul ăsta, fiindcă el a întîlnit-o la Pinewood.

– Într-adevăr, admise ducele.

– Într-o săptămînă va fi gata să primească din nou, spuse Kirby. Se prinse de bara de lîngă el cînd cupeul o luă spre Hyde Park. Desigur, știți că este scumpă, dar întotdeauna trebuie să fii pregătit să plătești pentru ce este mai bun.

– Întotdeauna am spus asta, aprobă Înălțimea sa.
Kirby chicoti.

– Iar pentru primul client se percepe o taxă adițională. Va merita banii, Înălțimea voastră. Veți cîștiga multă prețuire din partea cunoștințelor dumneavoastră, cînd veți deveni primul client, după doi ani, al încântătoarei Lilian Talbot.

– Fiecăruia îi place să se laude cu meritele sale într-o cauză nobilă, zise Tresham. Domnișoara Talbot este, ă..., nerăbdătoare să se întoarcă la lucru?

– Lucru! Kirby rîse din toată inima. Înălțimea voastră, pentru ea este o adevărată plăcere. Dacă o lăsam, ar fi vrut să înceapă chiar din seara aceasta. Dar am vrut ca prima oară să-i aduc pe cineva să spunem *special*?

– Îmi place să cred despre mine că sînt special, zise ducele. Oh, dar mă întreb ce se petrece chiar înaintea noastră?

O mulțime considerabilă se afla pe o parte a aleii pe care mergeau. Era într-adevăr ciudat, nici unui nu era călare sau cu trăsură, stînd în umbra copacilor, nu în cea mai frecventată zonă a parcului. Cînd se apropiară, văzură că toți erau bărbați. Unui dintre ei, ceva mai depărtat, sprijinit de un trunchi cu brațele încrucișate, era cam dezbrăcat, lucru șocant pentru acele vremuri. Dacă avusese o haină, vestă și pălărie, acum nu mai era nici urmă de ele; rămăsese doar într-o cămașă albă, pantaloni strîmți de călărie și ghete.

– Să fie o luptă? sugeră Kirby, cu vocea aprinsă de curiozitate.

– Dacă așa stau lucrurile, se pare că nu e decît un singur participant, răspunse Tresham. Și, vai de mine, pare a fi chiar fratele meu. Încetini pasul cailor pînă cînd aceștia se opriă în dreptul lordului Ferdinand Dudley.

– Ah, zise el rînjind, iată-l chiar pe cel pe care doream să-l văd.

– Pe mine? întrebă Kirby, ducînd un deget la piept cînd fu clar că lordul Ferdinand nu se adresa fratelui său. Privi către mulțimea adunată, în mare parte tăcută. Doreați să mă vedeți, milord?

– Dumneavoastră *sînteți* managerul lui Lilian Talbot, nu-i așa? întrebă Ferdinand.

Daniel Kirby zîmbi jovial, oarecum plin de sine.

– Dacă de *asta* ați vrut să mă vedeți, zise el, va trebui să așteptați la rînd după înălțimea sa, fratele vostru, milord.

– Lăsați-mă să înțeleg, spuse Ferdinand. Dumneavoastră vă ocupați de cariera lui Lilian Talbot, al cărei nume adevărat este Viola Thornhill.

– Țin totuși să-i garantez o oarecare intimitate, milord, păstrînd tăcere asupra celui de-al doilea nume, zise Kirby.

– Fiica naturală a răposatului conte de Bamber, adăugă Ferdinand.

Dinspre spectatori, care păreau să audă asta pentru prima oară, se auzi un murmur. Pentru prima oară, Kirby păru să nu se mai simtă la largul lui.

– Bamber. Ferdinand ridicase vocea. Este adevărat? Lilian Talbot este de fapt domnișoara Viola Thornhill, fiica naturală a tatălui tău?

– A recunoscut-o ca atare, aprobă de undeva din apropiere contele de Bamber.

– Eu... începu Kirby.

– Domnișoara Thornhill ducea o existență respectabilă și liniștită alături de mama, fratele și surorile ei vitrege, la hanul unchiului său, pînă cînd ai cumpărat polițele lui Clarence Wilding, tatăl ei vitreg? continuă Ferdinand.

– Nu știu despre ce e vorba, zise Kirby, dar...

Era pe cale să coboare cînd simți cele patru degete înmănușate ale ducelui pe umăr, așa că se răzgîndi.

– I-ai oferit șansa de a-și salva familia de închisoarea datornicilor? întrebă Ferdinand.

– Haide, haide, zise Kirby indignat, trebuia să recuperez cumva banii aceia. Era o sumă mare.

– Așa că ai creat-o pe Lilian Talbot, spuse Ferdinand, ai pus-o la treabă și i-ai luat cîștigurile. *Vreme de patru ani*. Trebuie să fi fost niște datorii astronomice.

– Într-adevăr *erau*, adăugă indignat celălalt. Și nu luam decît o mică parte din cîștigurile ei. Trăia într-un adevărat lux. Și-i plăcea ceea ce făcea. Sînt bărbați care pot depune mărturie în sensul ăsta.

– Rușine! murmură cîțiva dintre gentilomii prezenți.

Dar Ferdinand ridică o mîină.

– Domnișoara Thornhill trebuie să fi fost atunci dezamăgită, continuă, în ziua în care tatăl ei a aflat adevărul, i-a plătit datoriile și a primit un act doveditor de la tine, Kirby, dăruindu-i apoi domeniul Pinewood din Somersetshire pentru a duce acolo o viață potrivită cu originea sa.

– Nu a existat un astfel de act, spuse Kirby. Iar dacă ea susține una ca asta...

Ferdinand ridică însă din nou mîna.

– Nu ar fi prea înțelept din partea ta să depui mărturii false, zise el. Acea hîrtie a fost găsită. Atît Bamber, cît și eu am văzut-o – și Tresham. Însă atunci cînd am cîștigat Pinewood de la Bamber, nu-i așa că ai presupus că bătrînul conte a păcălit-o și că actul acela a fost pierdut sau aruncat? O presupunere nesăbuită. Bamber a aflat că tatăl lui și-a

modificat realmente testamentul. Domnișoara Thornhill este stăpîna domeniului Pinewood.

Din spatele lui se auzi un ropot de apiauze.

– Cînd ai crezut că a fost păcălită, ai descoperit alte datorii, continuă Ferdinand. De atunci încerci să o determini să-și reia traiul de prostituată, Kirby.

Murmurul din spate se întetîi mai violent.

– Nu am...

– Tresham? întrebă calm Ferdinand.

– Urma să o am într-o săptămînă, spuse ducele. Cu un preț mai mare decît de obicei fiindcă mi-ar fi sporit prestigiul și aș fi avut un statut, a... *special*, să fiu primul ei client după doi ani.

Maxilarele lui Ferdinand se încleștară.

– Eram pe punctul de a refuza cînd am observat această interesantă adunare, continuă Tresham. Să ne înțelegem, ducesa mi-ar smulge ficatul fără să se ostenească să mă omoare mai întîi.

Un hohot de rîs se auzi printre spectatori. Dar Ferdinand nu luă parte. Cu ochii întunecați, maxilarele încordate și gura încleștată, privea către un Daniel Kirby cît se poate de neliniștit.

– Kirby, ai îngrozit și ruinat o tînără cu origine respectabilă, spuse el, a cărei unică vină a fost aceea de a-și iubi familia atît de mult încît a fost dispusă să-și sacrifice onoarea și propria ființă pentru libertatea și fericirea lor. Domnule, ai în față apărătorul ei.

– Uite ce e, zise Daniel Kirby, privind în jur de parcă încerca să găsească un chip prietenos sau o cale de a scăpa, nu vreau nici un fel de necaz.

– Sincer, zise Ferdinand, nu-mi pasă ce vrei, Kirby. În dimineața asta ai dat de necaz – cu șase ani prea tîrziu pentru domnișoara Thornhill. Coboară de acolo. Vei fi pedepsit.

– Înălțimea voastră, întoarse Kirby privirea înspăimîntată către Tresham, trebuie să cer protecția dumneavoastră. Am venit cu dumneavoastră cu intenții bune, pentru a aranja o întîlnire.

– Și a fost aranjată, spuse ducele, sărind de la locul lui și dînd hamurile slujitorului său. Aceasta este întîlnirea. Coboară de acolo dacă nu vrei să vin eu să te ajut. Ai cinci minute să te dezbrăci pînă la mijloc și să te pregătești să te aperi. Nu, nu te speria. Nu te vom bate cu toții, ca o haită de lupi. E adevărat că ideea mi se pare deosebit de atrăgătoare, dar, vezi tu, cei mai mulți dintre noi, *gentilomii*, sîntem constrînși de o blestemată onoare. Toată plăcerea acestei întîlniri va fi lăsată în seama lordului Ferdinand Dudley, care s-a declarat apărătorul domnișoarei Thornhill.

Se auzeau batjocuri răspicate din partea spectatorilor cîta vreme Kirby rămase la locul lui. Urmară rîsete și încurajări cînd ducele de Tresahm ocoli cupeul, iar Kirby se strecură repede jos. Ferdinand își trase cămășa peste cap, aruncînd-o pe iarbă. Kirby aruncă o privire îngrozită către pieptul lui musculos, apoi întoarse capul. Deși nu îl amenința nimeni, încremenise pe iarbă, înconjurat de cîteva zeci de gentilomi care alcătuiau un „ring” destul de mare.

– Dezbracă-te, Kirby, zise Ferdinand aspru, sau o voi face eu și nu o să mă opresc la talie. Va fi o luptă dreaptă. Dacă mă dobori, ești liber să pleci. Nimeni de aici nu te va opri. Nu am de gînd să te omor, dar *am de gînd* să te aduc cît mai aproape – doar cu mîinile. Dacă-ți imaginezi că asta te va salva, te înșeli. Nu se va întîmpla. Cînd voi termina cu tine, vei fi inconștient. Așa că îți voi spune acum ce am de spus. După ce te vei însănătoși suficient în urma acestei bătăi – ar putea lua o săptămîină sau două –, vei călători pînă cînd între noi se va așeza un ocean. Acest ocean ne va despărți pînă la sfîrșitul vieții tale. Dacă voi auzi vreodată că

te-ai întors, te voi urmări și te voi pedepsi din nou – pînă cînd te vei afla și mai aproape de moarte. Nu te întreb dacă înțelegi ce spun. Poți fi un ticălos, dar este limpede că ești și inteligent – destul încît să alegi drept victimă o tînă vulnerabilă și iubitoare. Asta e pentru ea – pentru a-i reda onoarea în fața acestor martori. *Scoate-ți cămașa.*

O clipă mai tîrziu, un Daniel Kirby mic, îndesat, cu pielea pătată, stătea tremurînd în centrul unor spectatori ostili și disprețuitori. Începu să tremure vizibil cînd Ferdinand se apropie de el. Căzu în genunchi și își încleștă mîinile.

– Nu sînt un luptător. Sînt un om pașnic, zise el. Dați-mi drumul. Voi pleca din Londra înainte de sfîrșitul zilei. Nu mă veți mai vedea niciodată. Nu vă voi mai necăji nicicînd. Numai nu mă loviți. *Auuu!*

Ferdinand îi apucase nasul între degetul mijlociu și arătător. Răsuci și ridică pînă cînd Kirby stătea în picioare în fața lui, cu mîinile atîrnînd pe lîngă corp și gura deschisă ca să respire. Dinspre spectatori se auziră exclamații amuzate.

– Pentru numele lui Dumnezeu, omule, zise Ferdinand cuprins de un adînc dispreț, ridică măcar un pumn. Dovedește puțină demnitate.

Îi dădu drumul și, pentru o clipă, rămase aproape, cu brațele pe lîngă corp, fără apărare. Dar Kirby își duse ambele mîini la nasul îndurerat.

– Sînt un om pașnic, se plînsese el.

Așa a rămas doar cu pedeapsa. Pusă în aplicare rece și științific. I-ar fi fost ușor să-l lase inconstient cu cîteva lovituri zdravene. Și i-ar fi fost ușor să compătimească un om a cărui statură și condiție fizică nu aveau nici măcar o șansă de a cîștiga lupta. Dar Ferdinand nu se lăsă purtat de furie sau de milă.

Lupta aceasta nu era pentru el sau pentru spectatori. Nu era un exercițiu fizic.

Era pentru Viola.

Declarase că era apărătorul ei. Atunci o va răzbuna în singurul fel în care o putea face, deși nepotrivit – cu forța lui fizică.

Ea era doamna lui, iar asta era pentru ea.

O tăcere stranie se lăsase printre spectatori, iar încheieturile mâinilor lui Ferdinand erau roșii și umede când decise că Daniel Kirby se afla destul de aproape de moarte. Abia atunci îl lovi în bărbie cu suficientă forță ca să-l lase inconștient.

Cu pumnii încă încheștați, rămase privind omul durduliu, inconștient, cu mâinile pe lângă corp și pumnii încheștați, deprimat, plin de regrete și disperare, în vreme ce prietenii și cunoștințele din jur, tovarășii lui, îl aplaudau încetisor.

– Dacă mai există cineva, spuse el ridicînd privirea – se lăsă imediat liniște, pentru ca toți să îl poată auzi –, care se îndoiește de faptul că domnișoara Viola Thornhill merită cel mai adînc respect și admirație, să vorbească acum.

Nimeni nu scoase o vorbă pînă ce Tresham rupse tăcerea:

– Într-o zi sau două, ducesa mea vă va trimite tuturor invitații la o recepție la reședința Dudley, zise el. Sperăm ca oaspetele nostru de onoare să fie domnișoara Thornhill de la conacul Pinewood din Somersetshire, fiica naturală a răposatului conte de Bamber. Este o doamnă pe care vrem să avem plăcerea de a o introduce în societate.

– Iar eu sper, adăugă pe neașteptate contele de Bamber, că va sosi la reședința Dudley la brațul meu, Tresham. Știi, este sora mea vitregă.

Ferdinand se întoarse și se duse să-și ia hainele lăsate în grija prietenului său, John Leaverling. Se îmbracă liniștit. Deși printre cei ce asistaseră la pedeapsă se simțea o oarecare agitație. Nimeni nu se apropie de el. Proasta dispoziție, atît de puțin obișnuită la el, era evidentă pentru

toți. Fratele lui fu însă cel care îl strînse de umăr în vreme ce-și puneă vesta.

– Am fost mai mîndru de tine astăzi, Ferdinand, decît am fost vreodată pînă acum, zise el blînd. Și întotdeauna m-am mîndrit cu tine.

– Îmi doresc să-l fi putut ucide pe ticălos, spuse Ferdinand, vîrîndu-și mîinile în mînecele hainei. Poate că m-aș fi simțit mai bine dacă l-aș fi ucis.

– Ai făcut ceva mult mai bun, zise fratele lui. Ai redat viața cuiva care o merita din plin. Nu există aici nici un gentilom care n-ar fi mîndru să îngenuncheze pentru a săruta marginea rochiei Violei Thornhill. Ai arătat-o ca o doamnă ce a sacrificat totul pentru dragoste.

– Am făcut al naibii de multe, zise Ferdinand privindu-și mîinile aspre. A suferit vreme de patru ani, Tresham. Și din nou în ultimele săptămîni.

– Va trebui atunci să-ți petreci viața alinînd durerea acelor ani, zise Tresham. Să te însoțesc la hanul Calul Alb?

Ferdinand dădu din cap.

Înainte de a pleca, fratele lui îl mai strînse o dată de umăr, puternic și încurajator.

24

Soldatul de pază fluierase o dată lung – ultimul avertisment adresat pasagerilor care întîrziu să se urce în diligență înainte ca aceasta să iasă din curtea hanului și să-și înceapă călătoria. Mai trebuia să urce un singur călător. Soldatul trînti portiera și își ocupă locul de la spatele trăsuri.

Doamna Wilding se dădu înapoi, cu o batistă lipită de buze. Maria se agățase de brațul ei liber. Zîbind curajoasă,

Claire flutura o mînă în semn de rămas-bun. Așezată lîngă geam, Viola le zîmbea. Despărțirile erau atît de grele. Încercase să-i convingă să nu le însoțească, pe ea și Hannah, de la hanul Calul Alb pînă aici, dar ele insistaseră.

Desigur că avea să-i revadă pe toți, poate cît de curînd. Mama ei declarase neînduplecată că va rămîne lîngă fratele ei, că alături de el era căminul ei. Acceptase însă să vină în vizită la Pinewood mai spre sfîrșitul anului. Spusese că Maria și Claire puteau rămîne mai mult dacă doreau. Poate că și Ben va dori să-și petreacă acolo o parte din vacanță.

Cu toate acestea, momentul despărțirii era greu.

Părăsea Londra pentru totdeauna. Nu-l va mai vedea niciodată. Îi trimisese hîrtii prețioase în dimineața aceea, dar nu crezuse de cuviință să i le aducă personal. Iar biletul care le însoțea era semnat simplu F. Dudley.

Nu primise nici o veste de la ducele de Tresham. Nu mai conta. Dacă îl plătise deja pe Daniel Kirby, atunci ea îi va înapoia datoria.

Pleca *acasă*, își aminti cînd soldatul fluieră încă o dată asurzitor, vrînd parcă să ceară cuiva din drum să-i facă loc. Fusesse fericită acolo și va fi din nou. Amintirile vor păli curînd, iar ea va începe încă o dată să se vindece. Avea nevoie doar de timp și răbdare.

A, dar amintirile erau acum proaspete.

De ce nu venise? Nu dorea să o facă, dar de ce nu venise? De ce trimisese actele printr-un mesager?

Ferdinand.

Diligența se puse în mișcare, iar tropăitul cailor acoperi orice ait zgomot. Mama plîngea. Maria la fel. Dar zîmbeau și își fluturau mîinile. Viola surîse și ridică mîna. Avea să se simtă mai bine cînd trăsura va ieși în stradă și nu le va mai vedea.

Dar pe cînd se aștepta ca diligența să iasă în stradă,

trăsura se opri brusc, iar dinspre stradă se auziră strigăte și zgomot.

– Dumnezeu să ne aibă în pază, zise Hannah de alături. Ce mai e acum?

Bărbatul din fața ior, care ședea cu spatele spre cai, își apăsă obrazul de geam și încercă să vadă înainte.

– În fața intrării sînt cai și o trăsură, îi informă el pe ceilalți pasageri. Vizitiul acela va da de necaz. Ce, e surd?

Era mai bine pentru el dacă așa stăteau lucrurile, gîndi Viola, observînd că familia ei nu se mai uita spre ea, ci la motivul întîrzierii lor. Nici chiar pereții și geamurile diligenței nu puteau înăbuși înjurăturile cu care vizitiul, soldatului și cîțiva din pasagerii de afară îl apostrofau pe sărmanul om care, în ciuda fluierului de avertisment, își dusesese trăsura în dreptul intrării în han și, se pare, o oprise acolo, blocînd drumul pasagerilor.

Apoi se auzi un rîs vesel și o voce care le domină pe celelalte.

– Hai, lasă, spunea vesel glasul, poți face ceva mai bun, flăcăule. Încă nu ai învinețit aerul cu înjurături. Am o treabă cu unul dintre pasagerii tăi.

Viola abia avu timp să resimtă surpriza înainte ca portiera să se deschidă.

– Tocmai la timp, spuse lordul Ferdinand Dudley, privind înăuntru și întinzînd spre ea o mîină înmănușată. Vino, Viola.

Cu doar o clipă în urmă își simțise sufletul sfîșiat la gîndul că nu-l va mai vedea niciodată. Acum era de-a dreptul furioasă. Cum de îndrăzne!

– Ce cauți aici? îl întrebă. Cum de ai știut...

– Am fost mai întîi la han. Zîmbea. Am băgat groaza în jumătate din Londra gonind cu calul pe străzi. Coboară.

Își strînse hotărîtă mîinile în poală și îl privi fix.

– Mă duc acasă, spuse ea. Ții în loc trăsura și ne faci de rîs pe amîndoi. Te rog, milord, închide portiera.

Dacă mai înainte vizitiul nu învinețise aerul, cu siguranță că acum o făcea. Alți pasageri indignați strigau și ei. Numai cei dinăuntru tăceau, atenți la scena din fața lor.

– Nu pleca, zise el. Nu încă. Trebuie să stăm de vorbă.

Viola clătină din cap, în vreme ce o altă doamnă din trăsură le șopti celorlalți că gentilomul era un *lord*.

– Nu mai avem ce să ne spunem, declară Viola. *Te rog, pleacă.* Toți sînt foarte furioși.

– Să fie, continuă el. Coboară și discută cu mine.

– Du-te cu el, draga mea, o sfătui cu glas tare aceeași doamnă. Este un gentilom chipeș. M-aș duce eu dacă m-ar lua pe mine.

Un hohot de rîs izbucni printre cei care o auziseră.

– Pleacă! se răsti Viola, furioasă și rușinată.

– Te rog, Viola. Încetase să mai zîmbească. O silea de o manieră nerușinată, privind-o intens cu ochii lui întunecați. Te rog, dragostea mea. Nu pleca.

Ceilalți pasageri așteptau replica ei cu răsufierea tăiată. Hannah îi atinse brațul.

– Mai bine am coborî, domnișoară Vi, zise ea, înainte de a fi date afară.

Vizitiul și alți cîțiva încă mai înjurau cu sîrg. Soldatul coborîse, apropiindu-se amenințător de Ferdinand.

– Viola, dacă insiști să rămîi acolo, zise Ferdinand zîmbind din nou, voi urmări trăsura și te voi acosta la fiecare stop între locul ăsta și Somersetshire. Mă pot face de rîs în public atunci cînd doresc. Acum dă-mi mîna și coboară.

Făcuse imposibil ca ea să mai rămînă în trăsură. Cum să-i mai privească în ochi pe tot parcursul acelei lungi călătorii? Cum va putea să-i mai privească pe vizitiu și pe soldat în timpul opririlor ce vor urma? Întinse mîna încet pînă o atinse pe a lui Ferdinand, care o apucă strîns. În aceeași clipă Viola cobora în curte, în vreme ce pasagerii dinăuntru,

cîțiva de afară și destul de mulți spectatori izbucniră în aplauze.

– Coboară, te rog, bagajele doamnei și ale cameristei, dragul meu, zise Ferdinand zîbindu-i soldatului și punîndu-i o monedă de aur în palmă.

Doar o privire către ban și acestuia îi trecu furia, îndeplinind întocmai cerința. Între timp, Ferdinand o ajută pe Hannah să coboare, dîndu-i apoi și vizitiului o monedă ca să-l împace. Viola observă că echipajul lui încă mai bloca trecerea, iar slujitorul lui ținea frîiele animalelor.

Tăcu, privind cum se trase cupeul deoparte, iar diligența ieși din curte – fără ea – în stradă. Grăjdarii și alți spectatori începeau să se răspîndească care încotro.

– Doamnă. Lordul Ferdinand se adresa mamei sale. Vă pot cere permisiunea să o invit pe domnișoara Thornhill la o plimbare cu trăsura?

Nu voia să se *plimbe* cu el. În momentul de față nu simțea pentru el decît ură. Ce era mai rău trebuia să se termine acum. Ar fi trebuit să se afle pe drumul spre casă.

– Desigur, milord, răspunse călduros mama ei. Hannah se va întoarce cu noi la hanul Calul Alb.

Cînd îi privi pe fiecare, Viola observă că zîmbeau cu toții – de parcă erau martori la finalul unei povești fericite. Pînă și Hannah surîdea. Chiar nu *înțelegeau*?

El îi oferî brațul. Îl luă fără nici un cuvînt, urmîndu-i în stradă, acolo unde o ajută să urce pe locul înalt din cupeu, după care se sui alături de ea. Luă hamurile din mîna slujitorului.

– Sînt foarte supărată pe tine, spuse ea curtenitoare cînd trăsura se puse în mișcare.

– Într-adevăr? Întoarce capul și îi aruncă o scurtă privire. De ce?

– Nu trebuia să mă împiedici să fac ceea ce hotărîsem,

spuse ea, și ceea ce *doream* să fac. În dimineața asta, când trebuia să primesc acte importante, le-ai trimis printr-un mesager, semnînd doar *F. Dudley*. Acum, dintr-o dată, este atît de urgent să vorbești cu mine încît mă tîrăști din diligență.

– A, în dimineața asta, spuse el. Am avut o întîlnire extrem de importantă care m-a împiedicat să te vizitez personal. Mi s-a părut însă că aveai dreptul să vezi actele acelea cît mai repede cu putință. Am avut timp doar pentru un bilet scurt. Chiar am semnat așa? Te-ai simțit jignită?

– Deloc, răspunse ea. De ce m-aș fi simțit?

Rînji scurt către ea.

– Nu mai e nimic de spus, replică ea. Ți-am trimis deja o scrisoare prin care îți mulțumesc pentru acte. Apropo, de unde au apărut?

– De la Bamber. S-a dus în York și i-a făcut o vizită avocatului contesei. Se pare că tatăl lui apela din cînd în cînd la serviciile acestuia. Pentru că Westinghouse nu se afla în Londra atunci cînd ai plecat spre Pinewood, a procedat la fel și înainte să moară. Avocatul din York a omis să mai scoată hîrtille după aceea, probabil la rugămintea contesei. Bamber nu știa unde să te găsească, așa că a venit la mine.

– Mă așteptam ca nici el să nu spună nimic, zise ea pe un ton acru. În cele din urmă, nu poate avea sentimente prea călduroase față de mine.

– Este un individ viclean, spuse Ferdinand, dar nu necinstit.

– Atunci totul este lămurit. Întoarse capul. Se putea explica la fel de bine și printr-o scrisoare. Nu trebuia să vii să mă vezi. Voiam să mă aflu în diligența aceea. Voiam să merg acasă. Nu voiam să te mai văd vreodată.

– Trebuie să vorbim, zise el, după care se făcu liniște.

– Unde mergem? întrebă ea după cîteva minute.

– Undeva unde să putem vorbi, răspunse el.

Întrebarea fusese retorică. Era limpede că se îndreptau spre casa ducelui de Tresham – aceea unde înălțimea sa își găzduise amantele. Cîteva minute după aceea, cupeul opri în fața casei, iar Ferdinand coborî înainte de a se apropia de ea.

– Nu o voi face, zise ea hotărît cînd atinse cu picioarele caldarîmul.

– Nu te vei culca cu mine? întrebă, zîmbindu-i. Nu, bineînțeles că nu o vei face, Viola. Cel puțin nu azi. Trebuie să vorbim.

Singuri. Tocmai aici, unde petrecuseră o noapte de fericire absolută.

Îl ura îngrozitor.

O conduse în camera care-i plăcea lui cel mai mult – cea din spate, cu pianul și cărțile, cea unde Jane și Tresham petrecuseră cu siguranță foarte mult timp. Ea își scoase pelerina și se așeză afectată în fotoliul din apropierea căminului. Avea chipul palid și lipsit de orice expresie. Nu-l privise nici măcar o dată de cînd intraseră în casă.

– De ce nu ai avut încredere în mine? o întrebă.

Stătea destul de departe, cu mîinile la spate. Arăta parcă mai slabă și mai palidă decît în ziua petrecerii din sat. Însă era cumva, la fel de frumoasă ca întotdeauna. Sau poate părea așa fiindcă nu o mai putea privi obiectiv.

– De ce te-ai dus la Tresham în loc să vii la mine?

Ridică furioasă privirea către el.

– Cum de ai aflat despre asta?

– El mi-a spus, zise el. Chiar credeai că nu o va face, Viola?

Îl fixă.

– Dacă mă gîndesc mai bine, continuă ea, înțeleg că asta ar fi făcut. Ți-ar fi spus că am fost dispusă să mă

tîrguiesc cu el și să-i iau banii în schimbul refuzului de a mă căsători cu tine. Da, înțeleg acum că ar fi fost foarte mulțumit să-ți spună cît de calculată și ticăloasă sînt. Știe despre biletul pe care ți l-a adus contele de Bamber? Cît de dezamăgit trebuie să fi fost – și cît de îngrozit că ți-aș putea accepta în cele din urmă cererea în căsătorie.

Vedea bine că era încă furioasă. Aflase de mult că Viola Thornhill nu putea fi supusă cu ușurință. Nu se va grăbi să-l ierte că a silit-o să coboare din diligență.

– De ce nu ai avut încredere în mine? o întrebă din nou. De ce nu mi-ai cerut mie banii, Viola? Trebuie că știi că te-aș fi ajutat.

– Nu voiam să o faci, zise ea. Nu voiam să știi de ce anume lucram pentru Daniel Kirby. Îmi doream să crezi că îmi plăcea să fiu Lilian Talbot și să fac ce făcea ea. Îmi doream ca tu să renunți la ideea absurdă că ne-am putea căsători. Încă mai gîndesc așa. Deși am detestat fiecare clipă a vieții sale, *am fost* Lilian Talbot. Și rămîn încă. Ducele de Tresham ar fi făcut mai bine dacă nu-ți spunea. Nu, era mai bine dacă nu mă duceam la el sau așteptam o altă zi. Vezi tu, biletul acela m-a eliberat. Dar nu suficient pentru a locui aici sau pentru a sta alături de persoane ca voi.

– Știi, niciodată nu voi putea fi demn de tine, spuse el. Îl privi uimită, însă el continuă: Cînd, încă băiețandru, am aflat despre viața pe care o duceau părinții mei, asemeni multora dintre prietenii lor, am fost atît de dezamăgit în privința dragostei încît am căutat să o ocolesc, adoptînd o atitudine cinică. În anii care au trecut de atunci, în afara studiilor mele, nu am făcut nimic bun. Sigur este că nu am dăruit nimănui dragoste. Tu, pe de altă parte, nu te-ai depărtat niciodată de ea deși te-a rănit nespus. Și nici acum nu renunți. Nu vrei să mă rănești, nu-i așa?

Întoarse capul într-o parte.

– Nu mă descrie ca pe o sfântă, zise ea. Am făcut ceea ce trebuia să fac. Cu toate astea, sînt o prostituată.

– Cred, spuse el, cred că un singur lucru *bun* am făcut în toată viața mea.

– Da. Mi-ai înapoiat domeniul Pinewood înainte de a ști că oricum era al meu, afirmă ea. Întotdeauna îmi voi aminti cu recunoștință despre acest gest.

– Kirby nu te va mai deranja niciodată, zise el.

– Nu. O văzu scuturîndu-se la auzul numelui.

– L-aș fi putut uide pentru tine, Viola, spuse el încet. Mi-ar fi *plăcut* să o fac.

– O, nu. Se ridică în picioare, apropiindu-se de el. Îi atinse mîneca, privindu-l drept în față. Nu trebuie să intri în vreo încurcătură pentru mine, Ferdinand. Nu mai are nici un fel de putere asupra mea.

Îi acoperi mîna cu a lui.

– Nu am spus că a scăpat nepedepsit, zise el.

La auzul acestor cuvinte, privi spre mîinile lui făcînd ochii tot mai mari.

– Ferdinand, ce ai făcut?

– L-am pedepsit, zise el. Nici o pedeapsă nu poate fi suficientă pentru ce ți-a făcut, nici măcar moartea. Cred însă că-i vor trebui cîteva zile pînă să se poată ridica din pat. Cînd se va *pune* pe picioare, va dispărea pentru totdeauna de pe aceste meleaguri.

Îi ridică o mîină, trecîndu-și blînd obrazul peste încheieturile lui aspre.

– Cît de îngrozitor din partea mea că mă bucur să aud una ca asta, spuse ea. Dar așa mă simt. Mulțumesc. Sper însă că nimeni altcineva nu a mai auzit de asta, mai ales ducele de Tresham. Nu trebuie să se creadă că ai vreo legătură cu mine. Dar nu are importanță. Mîine voi pleca spre casă și nimeni nu va mai auzi de mine. Nu voiam să te

întîlnesc astăzi, Ferdinand, dar în cele din urmă mă bucur că m-ai ajuns din urmă. Voi avea această ultimă amintire din partea ta.

– De fapt, Tresham știe despre toate astea, spuse el. El este cel care l-a adus pe Kirby în parc, la întîlnirea cu mine.

Îl privi îngrozită.

– Știe? În *parc*?

– Cu aproape cincizeci de martori, adăugă el. Dar nu cred că mai există cineva din înalta societate care să nu știe despre asta.

Se depărtă brusc de lîngă el, albă de spaimă. Apoi încercă să iasă repede pe lîngă el, însă Ferdinand o prinse de braț, și o opri.

– Acum, spuse el, toată lumea a aflat despre curajul și devoțiunea arătate familiei tale cînd nu erai decît o copilă. Toată lumea știe că ticălosul care te-a atras în capcană a fost umilit și pedepsit în public. Toți știu că puternica și influenta familie Dudley, în frunte cu însuși ducele de Tresham, te-au apărat, dedicîndu-se sarcinii de a-ți reda bunul nume și de a-ți sărbători curajul. Și toți știu că lordul Ferdinand Dudley s-a numit apărătorul tău.

– Cum ai putut? strigă ea. Cum ai *putut*? Să mă expui astfel public... Nu părea să găsească cuvîntul potrivit. Ochii ei îl fulgerau.

– Nu înțelegi că altfel nu se putea? o întrebă el blînd. Tresham va invita înalta societate la o recepție în reședința Dudley. Vrea ca tu să fii oaspetele de onoare. Vor veni cu toții, Viola. Toți vor dori să te vadă. Dar vor ajunge să cunoască versiunea noastră despre tine. O vor cunoaște pe adevărata Viola Thornhill. Vei fi noua senzație.

– Nu vreau să fiu noua senzație! izbucni ea. Ferdinand, am fost curtezană vreme de patru ani. Sînt o fiică nelegitimă. Sînt...

– Bamber speră să te poată însoți la recepție și să te prezinte înaltei societăți drept sora lui vitregă, zise el.

– Cum? Îl privea nedumerită nevenindu-i să creadă.
Cum?

– Și el era în parc, mărturisi el.

– Ca și alți zeci din foștii mei clienți. Îl privea indignată.

– Da. Trase încet aer în piept, reflectînd asupra acestui lucru. Nu avea nici o importanță pentru el. Dar nici unui dintre ei nu va îndrăzni să dezvăluie acest lucru, Viola. Vei fi sora vitregă recunoscută a contelui de Bamber. Vei fi protejata ducelui și ducesei de Tresham. Vei fi doamna mea – sau așa sper.

Din buzele întredeschise și ochii treptat mai luminoși putu să vadă că furia începea să lase loc unui sentiment mai cald.

– Ferdinand, spuse ea blînd, nu se poate, dragul meu. Nu trebuie să faci asta. Ochii i se umpluseră de lacrimi.

Îi luă amîndouă mîinile într-ale lui. Putea părea ridicol ceea ce era pe cale să facă, dar simțea o pornire de nestăpînit de a omagia curajul, loialitatea și dragostea ei neștirbită – superioritatea ei față de el. Se lăsă într-un genunchi, apăsîndu-și fruntea de mîinile ei.

– Dragostea mea, zise el. Fă-mi onoarea să te căsătorești cu mine. Dacă nu mă iubești, am să înțeleg. În ziua de după recepție, te voi trimite înapoi la Pinewood în trăsura mea. Însă te iubesc. Visez că te vei căsători cu mine și vom merge împreună la Pinewood ca să întemeiem acolo o familie.

Cînd o văzu eliberîndu-și mîinile, fu încredințat că răspunsul va fi negativ. Le simți însă apoi coborîte pe creștet, ca o binecuvîntare.

– Ferdinand, spuse ea. O, dragostea mea.

Se ridică brusc în picioare, luînd-o în brațe cu un strigăt de bucurie ce o făcu să izbucnească în rîs. O învîrti, ducînd-o

pînă la scaunul de lîngă cămin, unde se așeză cu ea în brațe, odihnindu-i capul pe umărul său.

– Bineînțeles, zise el, toată lumea se va aștepta să anunțăm logodna noastră la recepția lui Tresham. Angie va insista să facem o nuntă măreață la biserica Sf. George, urmată de un bogat mic dejun pentru cinci sute de persoane după aceea. Toate precedate în noaptea de dinainte de un mare bal.

– O, nu, zise ea îngrozită.

– Un gînd înspăimîntător, nu-i așa? aprobă el. De data asta va fi încă și mai zeloasă fiindcă Tresham i-a stricat planurile căsătorindu-se cu Jane în liniște, printr-o licență specială.

– Nu ne putem și *noi* căsători în liniște? îl imploră ea. Poate ia Trellick?

El se înecă de rîs.

– Nu o cunoști pe sora mea, spuse, deși cred că asta se va întîmpla în curînd.

– Ferdinand, ea dădu capul pe spate și îl privi. Ești sigur? Ești foarte, foarte...

Nu se putea răspunde la o asemenea nerozie decît într-un fel. O sărută, neîngăduindu-i astfei să continue. Cîteva clipe mai tîrziu, brațele ei îl înconjurau, iar ea se lăsa în voia îmbrățișării.

Ferdinand se pomeni gîndindu-se că era cel mai fericit om de pe pămînt.

25

Viola ședea în opulenta trăsură de oraș a contelui Bamber, cu mama ei alături și contele în față. Se îndreptau spre reședința Dudley.

Fusese o săptămână destul de agitată. A doua zi după ce Ferdinand o împiedicase să piece cu diligența, ducesa de Tresham făcuse o vizită la hanul Calul Alb. Lansase o invitație formală Violei și mamei sale de a lua parte la recepția pe care o dădeau ea și soțul ei. Rămăsese timp de douăzeci de minute, manifestînd interes față de Claire, care era liberă în clipa aceea. Înălțimea sa menționase că nașa ei, lady Webb, se gîndea să angajeze pe cineva care să locuiască cu ea – petrecea jumătate de an la Londra și cealaltă jumătate la Bath. Ducesa se întrebese dacă o asemenea situație ar interesa-o pe Claire.

În ziua următoare, Claire și mama lor răspunseseră invitației de a o vizita pe lady Webb, iar doamna și sora ei se arătaseră încîntate una de cealaltă. Claire urma să-și ocupe noul post peste două săptămîni, iar în ultimele zile părea să pluteasca de fericire.

– Este o dovadă de bunătate din partea dumneavoastră, milord, îi spuse mama Violei contelui.

Arăta mîndru, înfloritor și rafinat în hainele lui de seară. Viola se gîndi că trebuia să fie cu opt sau nouă ani mai mare decît ea. Nu o întrebase pe mama ei cum din guvernanta băiatului devenise amanta stăpînului. Era viața ei intimă secretă.

– Ba deloc, doamnă, răspunse el, înclinînd capul.

Și el le vizitase în timpul săptămîinii. Comportamentul lui față de fosta sa guvernantă fusese distant, dar nu lipsit de respect. Cu Viola se purtase extraordinar de politicos. Ceruse onoarea de a le însoți pe cele două doamne la recepția ducelui de Tresham. Viola se întreba de ce o făcea. Mama ei fusese amanta tatălui său, iar ea era rezultatul acelei legături nelegitime. Dar tocmai cînd cugeta asupra acestor lucruri, auzi răspunsul lui.

– Tatăl meu a dorit ca domnișoara Thornhill să fie recunoscută drept o doamnă, zise el. Nu vreau să-i ignor dorințele.

– Ea *este* o doamnă, spuse mama Violei. Tatăl meu ...

Însă Viola nu mai asculta. Era neliniștită. Desigur că era. Nu ar avea rost să nege. Chiar și fără trecutul ei pătat – și chiar dacă ar fi fost fiica legitimă a lui Clarence Wilding – nu ar fi putut spera niciodată să se afle în drum către o petrecere în înalta societate. Deși ea și mama ei aparțineau micii nobilimi, nu aveau o poziție destul de înaltă pentru a se amesteca cu *lumea aleasă*.

Dar refuza să se lase înfrântă de temeri. Hotărîse că trebuie să aibă încredere în faptul că Ferdinand și familia lui știau ce fac. Pe de o parte, era o ușurare că totul se aflase. Nu mai avea secrete. Nu mai avea de ce să se teamă. Și nici îndoieli.

Purta o rochie de satin alb, cu un tiv delicat împodobit, o trenă scurtă, fără nici o altă podoabă. În timpul săptămînii fusese la mai multe ședințe obositoare de probă la cei mai vestiți croitori de pe Bond Street. Rochia, ca și pantofii argintii, mănușile și evantaiul, fuseseră foarte scumpe, fiind plătite din împrumutul pe care i-l ceruse unchiului Wesley și pe care avea de gînd să-l restituie din banii de la Pinewood în chip de cadou. Mama ei îi istorisise și lui totul, iar el se înfuriase pe Viola – dar fusese o furie înlăcrimată și presărată cu îmbrățișări. Se simțise rănit că ea purtase singură povara datoriilor tatălui său vitreg, în loc să-i împărtășească lui necazul.

Abia îl văzuse pe Ferdinand toată săptămîna. Făcuse o vizită formală pentru a cere mamei și unchiului ei permisiunea de a se căsători cu ea, deși ea avea douăzeci și cinci de ani, iar el nu trebuia să-i mai ceară mîna. De

atunci îl mai văzuse o singură dată – scurt. Încleștă ferm mîinile în jurul evantaiului și zîmbi.

Mîine va pleca acasă.

Trăsura intră în Grosvenor Square, oprind în fața ușilor casei Dudley.

Arăta ca domnișoara Viola Thornhill de la conacul Pinewood. La asta se gîndea Ferdinand în vreme ce o urmărea de-a lungul seriei. În rochia de satin alb, înșelător simplă, era întruchiparea eleganței. Părul era împletit în cunoscutele cozi, dar aranjate mai complicat ca de obicei. Se purta cu o grație princiară. Dacă era emoționată – și fără îndoială că era – nu o arăta.

El păstră distanța. Toți cei aflați în reședința Dudley – iar camera de zi și celelalte saloane erau împînzite de crema societății – știau ce făcuse în numele ei cu doar o săptămînă în urmă, în Hyde Park. Nu voia să se spună că în seara asta ea se agăța de brațul lui, că fără el nu ar fi putut să facă ceea ce era limpede că făcuse în tot timpul ăsta cu o eleganță desăvîrșită.

Se acomoda cu înalta societate. Conversa cu doamne care în alte circumstanțe i-ar fi întors spatele și și-ar fi strîns rochiile mai aproape de teama de a nu o atinge. Vorbea și rîdea cu gentilomi care o cunoscuseră drept o altă persoană – acum moartă.

Și făcea toate astea de una singură.

Este adevărat că Bamber, mai manierat decît oricînd pînă atunci, o însoțise în prima oră pînă cînd fusese sigur că a prezentat-o tuturor drept sora lui vitregă. Iar Jane, Angie, Tresham și chiar Heyward se asigurau că unui dintre ei se afla mereu în grupul din jurul ei.

Dar se purta ca domnișoara Thornhill de la Pinewood. Oricum s-ar fi simțit, părea să fie la largul ei.

Ferdinand o urmări la început ușor neliniștit, apoi mîndru.

În ziua în care o oprise să piece din Londra nu fusese deloc sigur că ea va fi de acord cu îndrăznețul plan pe care el și Tresham îl pusese la cale. Se gîndi că poate, în felul ei, pe Viola o atrăgea ca și pe el o provocare îndrăzneată. Nimic nu fusese mai riscant decît apariția ei aici, în această seară.

Dar o făcuse și funcționase. O, știa că după asta, ea nu va mai dori niciodată să se amestece cu înalta societate. Știa că abia aștepta să se întoarcă la Pinewood și să-și reia viața de acolo. Dar făcuse asta mai întîi, iar acum se va afla că societatea o acceptase și că se putea întoarce oricînd dorea.

– Ei bine, Ferdie, sora lui se apropiase fără ca el să o observe. Acum pot înțelege de ce a fost întotdeauna atît de lăudată pentru frumusețea ei. Dacă aș fi fost cu cîțiva ani mai tînără și încă necăsătorită, fără îndoială că aș detesta-o. Rîdea veselă. Heyward spunea că atît tu, cît și Tresham sînteți nebuni, că nu v-ar putea reuși un asemenea plan. Dar după cum i-am spus și eu, ați reușit – și bineînțeles că Heyward este încîntat. Spune că întotdeauna a fost încredințat că atunci cînd te vei îndrăgosti, va fi de cineva absolut nepotrivit, dar cum ești fratele meu, va trebui să te sprijine.

– Este într-adevăr mărinimos din partea lui. Zîmbea.

– Ei bine, chiar este, aprobă ea. Știi foarte bine că nu există un om mai formalist decît el. Cred că tocmai de aceea m-am hotărît să mă căsătoresc cu el încă de prima oară cînd l-am văzut. Era atît de *deosebit* de noi.

Faptul că Angie, sora lor guralivă, și Heyward, un individ scorțos, erau uniți într-o căsătorie din dragoste constituise întotdeauna o sursă de amuzament pentru Ferdinand și fratele lui.

– Ferdie. Puse o mînă înmănușată peste a lui. *Trebuie* să-ți spun, deși Heyward m-a atenționat că ar fi nepotrivit să vorbesc despre așa ceva cu prilejul unui eveniment public. Cu toate astea, îți voi spune numai ție. Le-am șoptit deja vestea, lui Jane și Tresham. Ferdie, mă aflu într-o *poziție interesantă*. Am fost astăzi la doctor și este sigur. După *șase ani*.

O privind și, mîngîind-o pe mînă, observă că avea ochii în lacrimi.

– Angie, spuse el.

– Sper, continuă ea. O, sper să-i pot dărui un moștenitor lui Heyward, deși spune că atîta timp cît eu și copilul ieșim teferi, nu s-ar supăra dacă este fată.

– Desigur că nu se va supăra, zise Ferdinand sărutîndu-i mîna. Doar te iubește.

– Așa este. Își căută soțul din priviri, zîmbindu-i cînd îl găsi, în vreme ce el îi răspunse cu resemnare îndurerată – știa foarte bine că ea răspîndea vestea despre noua lui condiție de tată. Da, mă iubește.

Continuă să pălăvrăgească.

Mai tîrziu avu loc o cină oficială, în timpul căreia Ferdinand luă loc lîngă doamna Wilding și lady Webb, care o luase pe mama Violei sub protecția ei pentru cea mai mare parte a serii. Viola ședea în partea opusă a încăperii, alături de Bamber, Angie și Heyward. Dar amîndoi erau conștienți de prezența celuilalt. Privirile lor se întîlneau în timpul mesei, zîmbindu-și unui altuia – deși ochii transmiteau mai mult decît un zîmbet.

Sînt atît de mîndru de tine, se citea în ai lui.

Sînt atît de fericită, răspundea ea.

Te iubesc.

Te iubesc.

Apoi Tresham îi atinse umărul și se aplecă la urechea lui, întrebându-l:

– Așadar, vrei să se facă anunțul? Și vrei să îl facem?

– Sînt casa și recepția ta, răspunse Ferdinand. Și tu ești capul familiei.

Fratele lui îi strînse umărul, se ridică și își dresе vocea. Ducele de Tresahm nu avusese niciodată nevoie de mai mult pentru a atrage atenția unui mare număr de oameni. În câteva clipe, în încăpere se făcu liniște.

– Trebuie să fac un anunț, zise Înălțimea sa. Cred că cei mai mulți dintre dumneavoastră, dacă nu toți, ați ghicit despre ce este vorba.

Se auzi un murmur, în vreme ce toate privirile se plimbau de la Viola la Ferdinand. Și el se uita tot la ea. Îmbujorată, Viola privea în jos.

– Dar ați ghicit doar jumătate din ceea ce vreau să vă spun, continuă Tresham. Acum câteva zile, lordul Ferdinand Dudley m-a întrebat dacă aș fi de acord să anunț logodna lui cu domnișoara Viola Thornhill în această seară.

Murmurul deyenі mai puternic, iar pe alocuri izbucniră și câteva aplauze. Viola își mușcă buza de jos. Tresham ridică o mînă pentru a face liniște.

– Am pregătit, spuse el, un discurs potrivit pentru a-l felicita pe fratele meu și un sincer bun venit adresat de familia noastră viitoarei mele cumnate. Dar știți foarte bine că noi, cei din familia Dudley, nu ne purtăm niciodată așa cum se cuvine.

Se auziră rîsete.

– Sora mea și ducesa pregăteau deja o mare nuntă la biserica Sf. George, pe lîngă un mic dejun fastuos și un bal, continuă Tresham. Trebuia să fie evenimentul monden al anului.

– Tresh, ce vrei să spui cu „pregăteau” și „trebuia”? strigă Angeline. Ferdie nu s-a...

– Ba da, mă tem că da, zise Tresham. Am fost informat astăzi, la doar o oră după eveniment, că Ferdinand și domnișoara Thornhill s-au căsătorit prin licență specială, avînd drept martori pe valetul lui și camerista ei. Doamnelor și domnilor, sînt mîndru să vi-i prezint pe fratele și cumnata mea, lordul și lady Ferdinand Dudley.

În vreme ce ducele vorbea, Viola găsi curajul să privească în sus. Se uită la Ferdinand, aflat în cealaltă parte a camerei, chipeș și elegant în costumul negru de seară, cu cămașă albă, și foarte, foarte drag.

Soțul ei.

Cum îi mai dusesese dorul toată ziua. Dar trebuise să se pregătească pentru recepție, iar el avusese multe de pus la punct pentru a putea pleca mîine dimineață la Pinewood. Nu doriseră să știe nimeni în afară de mama ei și ducele, cărora le împărtășiseră vestea chiar după scurta, dar frumoasa ceremonie de nuntă desfășurată dis-de-dimineață.

Cum mai dorise toată seara să se apropie de el sau să-l cheme. Dar ea fusese cea care insistase, iar el acceptase că seara asta era ceva ce trebuia să înfrunte singură. Nu voia să se ascundă în spatele cuiva. Deși întreaga seară fusese cît se poate de grea, în fiecare clipă simțise prezența lui puternică și reconfortantă, și izbutise – atît pentru ea, cît și pentru el. Își asumase un mare risc căsătorindu-se cu ea în dimineața aceasta, înainte de a ști dacă nu cumva înalta societate o va disprețui și îi va întoarce lui spatele.

Îl privi acum și se ridică în picioare cînd îl zări apropiindu-se, cu ochi luminoși și un braț ridicat. Își puse mîna într-a lui, iar el o sărută.

Abia atunci deveni conștientă de zgomotul din jurul lor – voci, aplauze și rîsete. Apoi se făcu iar liniște. Ducele de Tresham – *cumnatul* ei – nu terminase de vorbit.

– Nu am avut prea mult timp, spuse el, dar ducesa este o doamnă cît se poate de descurcăreță – bineînțeles că i-am împărtășit și ei vestea. Și avem norocul de a avea servitori pricepuți. Vă cerem ca după cină să ne însoțiți în sala de bal. Însă înainte de a termina ... Ridică sprîncenele în direcția majordomului său care se oprișe în prag, dîndu-se apoi la o parte pentru a lăsa să treacă doi servitori cu un tort de nuntă, alb și argintiu, cu trei etaje.

– Ticălosul! murmură Ferdinand, luînd brațul Violei. Trebuia să știu că e o greșeală să spun ceva înainte de seara asta. Ochii lui străluceau însă de bucurie cînd o privi. Sper că nu te superi prea tare, dragostea mea.

În următoarea jumătate de oră se simți prea copleșită pentru a-și da seama dacă era sau nu supărată. Mama ei îi îmbrățișase pe amîndoi, apoi Jane și Angeline – fiecare insistînd ca de acum încolo să li se adreseze pe numele lor mic – sau chiar și ducele. Lordul Heyward și contele de Bamber au îmbrățișat-o, dînd mîna cu Ferdinand. Apoi Jane spuse că era timpul să taie tortul și să-l treacă pe la toți invitații ca ei să aibă prilejul de a-i felicita.

Era tocmai ceea ce încercaseră să evite căsătorindu-se discret.

Era minunat.

Treptat, musafirii au părăsit sufrageria pînă cînd, în afara noilor căsătoriți, nu mai rămăseseră decît Jane, Angeline și mama Violei. Angeline se plîngea de cei doi frați ai ei care îi zădărniseră dorința sa cea mai dragă, aceea de a organiza o nuntă mare. Printre văicăreli erau însă și lacrimi, îmbrățișări și asigurarea că nicicînd nu fusese mai fericită.

– Și-apoi, adăugă ea, dacă voi avea o fiică, îi voi organiza cea mai mare nuntă pe care a avut-o cineva vreodată. Abia atunci, Ferdie, și tu, Tresham, veți ști ce ați pierdut.

– Ar trebui să ne alăturăm celorlalți, propuse el, zîmbind cald către Viola.

– De ce în sala de bal? întrebă ea.

– O întrebare pe care am încercat să nu o pun, zise el strîmbîndu-se. Însă mai întîi, draga mea, trebuie să fac ceva ce ar fi trebuit să rezolv încă din clipa în care Tresham a făcut anunțul. Scoase o verighetă din buzunarul hainei și o strecură pe degetul ei – unde se mai aflase pentru o scurtă perioadă în timpul dimineții. Apoi sărută inelul. Pentru totdeauna, Viola.

Viola observă că sala de bal era atît de mare și impunătoare că îți tăia răsufarea. Oaspeții stăteau pe marginea ringului de dans. Orchestra ocupa o estradă din celălalt capăt al încăperii. Trei candelabre mari străluceau cu toate lumînările aprinse. Pereții, ferestrele și ușile erau împodobite cu nenumărate flori albe, verdeață și panglici argintii.

Cînd Ferdinand și Viola au apărut în prag, i-au întîmpinat aplauze furtunoase. Ducele de Tresham stătea lîngă orchestră, așteptînd să se facă liniște.

– Doamnelor și domnilor, un bal-surpriză, zise el, pentru a sărbători căsătoria. Ferdinand, te rog, dansează primul vals cu mireasa ta.

Cînd orchestra începu să cînte, Ferdinand întoarse capul și se uită la Viola. Părea rușinat și încîntat în același timp – și puțin amuzat.

– Ce faci ascunsă aici, îi șopti, cînd ar trebui să fii acolo, dansînd?

Cuvintele i se părură ciudat de familiare, amintindu-și apoi unde și cînd le mai auzise. Îi zîmbi.

– Am așteptat partenerul potrivit, domnule, răspunse. Apoi adăugă: te așteptam pe *tine*.

Își puse mîna într-a lui, iar el, înconjurînd-o cu un braț, o conduse pe ring. Se mișcă în împreună în ritmul valsului, urmăriți de toți oaspeții. Ochii lui îi zîmbeau.

Apoi ea își aminti altceva din grădina de la Trellick, din acea îndepărtată zi de mai.

Ferește-te de un străin înalt, brunet și chipeș. Te poate distruge – dacă nu-i furi tu mai întâi inima.

SFÎRȘIT